Απόλυτο Κακό

Ημερολόγιο Δέκατο
(2003-2005)

Λιζέτα Βρανά

ISBN: 978-1515183600 (CreateSpace)

Περιεχόμενα

Οι κληρονόμοι της γης	σελ.	4
Οι ηλίθιοι θα κληρονομήσουν τη Γη		10
Ρήξεις		35
Η μυστική διάρθρωση της ανθρώπινης ιεραρχίας		38
Μέρες αισιοδοξίας		52
Ο μύθος της παιδικης αγιότητας		73
Αφυπνίσεις		81
Η μέγιστη μαγεία		93
Αγωνιστικό καλοκαίρι		103
Ολυμπιακοί αγώνες 2004		118
Αδικία		121
Νέα έμπνευση		130
Ο εξορκιστής		155
Παγκόσμιος σεισμός		163
Πεδίο μάχης Γη		167
Οι τελευταίες μέρες της αθωότητας		173
Οι δαίμονες που λέγονται σκυλιά		178
Η ύλη και ο χρόνος		186
Ανθρώπινες προσωπικότητες		195

Οι κληρονόμοι της γης

Τετάρτη, 1 Οκτωβρίου 2003

Από φέτος αναλαμβάνω να διδάξω αγγλικά και στα παιδιά της Λουίζας. Ο Μανώλης πηγαίνει πρώτη κανονική και η Ζαφειρία πρώτη προκαταρκτική. Ο Μανώλης είναι χαζός. Όχι λίγο, πολύ χαζός! Αδυνατεί να συγκεντρωθεί στο μάθημα έστω για ένα δευτερόλεπτο! Τον ρωτώ κάτι, όχι μόνο δεν απαντά αλλά ξεχνά τι τον έχω ρωτήσει! Για να καταφέρει να κάνει ανάγνωση, αναγκάζομαι να κρατώ ένα χαρακάκι κάτω από τη γραμμή που διαβάζει, αλλιώς διαβάζει μια λέξη από κάθε γραμμή του κειμένου! Από ασκήσεις μπορεί να λύνει μονάχα απλές multiple choice questions κι αυτό μετά από λεπτομερή επεξήγηση της κάθε γραμμής. Συνεχώς κουνάει το κεφάλι του νευρωτικά πέρα-δώθε, σαν το Βέγγο, πνιγμένος σε μια κουταλιά νερό. Άλλοτε τινάζεται ξαφνικά, σαν μόλις να ξύπνησε από ύπνο βαθύ. Όταν μιλάει, συνεχώς τραυλίζει και κόβει τις φράσεις του. Αδυνατεί να συντάξει ολόκληρες προτάσεις, ούτε καν ολόκληρες λέξεις, ακόμη και στα ελληνικά.

Μυστήριο 1ο: Ο Μανώλης πηγαίνει τώρα στην 4η Δημοτικού. Πώς περνά τις τάξεις αυτό το παιδί, και μάλιστα με άριστα; Δεν μπορώ να τον φανταστώ να λέει μάθημα απέξω, ούτε να γράφει οποιοδήποτε διαγώνισμα! "Όλα τα παιδιά έτσι είναι σήμερα, οπότε ο Μανώλης δεν ξεχωρίζει", λέει η μητέρα μου και μάλλον έχει δίκιο.

Εγώ, θυμάμαι, στο Δημοτικό προβιβαζόμουν με 9 (λίαν καλώς). Σε σύγκριση με τον κάθε Μανώλη ήμουν αστέρι, κι όμως, άριστα δεν έπαιρνα! Εκείνες τις εποχές, όμως, το λίαν καλώς και το άριστα είχαν νόημα και δεν τα έπαιρναν πολλοί...

Μυστήριο 2ο: Εγώ τον Μανώλη τον γνωρίζω οκτώ χρόνια, δηλαδή από τότε που ήταν ενάμισι ετών. Τον έβλεπα νωθρό, μαλθακό και σιωπηλό μα δεν μου περνούσε από το νου ότι μπορεί να έχει κάποιο σοβαρό διανοητικό πρόβλημα. Εμένα,

όμως, όταν ήμουν μικρή, με το “καλημέρα σας” όλοι με βάφτιζαν “χαζή”...

“Human Wonders: Μια κοπέλα ανάπηρη, που γεννήθηκε χωρίς χέρια, εμφανίζεται γελαστή μπροστά στην κάμερα και καμαρώνει ότι ζει καλύτερα από πολλές αρτιμελείς γυναίκες επειδή, όπως λέει, διαθέτει ισχυρή θέληση! Έχει παντρευτεί έναν κούκλο (!), εργάζεται ως δασκάλα αεροβικής γυμναστικής (!), κάνει body building (!), οδηγεί αμάξι (!) και διηγείται χαμογελώντας: “Όταν ήμουν μικρή, δεν είχα αυτοπεποίθηση και τα παιδιά ήταν σκληρά μαζί μου!”. *Τι μας λες! Μόνο με σένα ήταν σκληρά τα παιδιά! Μπούχούχού! Θα κλάψω...*

Σάββατο, 4 Οκτωβρίου 2003

Χρονομηχανή: Σήμερα το πρωί έχω έκτακτο μάθημα με την Ξένια. Περπατώ μπροστά από μια παλιά, σιδερένια μπροστινή πόρτα, ίδια με αυτήν που υπήρχε κάποτε στο σπίτι μου. Τότε, ένα μικρό λευκό ποδήλατο περνά στο δρόμο ακριβώς απέξω, ολόιδιο μ' εκείνο που είχα εγώ όταν πήγαινα 6η Δημοτικού. Το οδηγεί ένα κορίτσι αυτής της ηλικίας. Σα να γύρισε, για λίγο, ο χρόνος πίσω στο 1975...

Κυριακή, 5 Οκτωβρίου 2003

Προφητικό Όνειρο: Βρίσκομαι στον Κωτσόβολο στη Γλυφάδα μα δεν μου δίνουν αυτό που θέλω ν' αγοράσω, ενώ σκυλιά στην είσοδο με εμποδίζουν να βγω έξω. Όταν τελικά βγαίνω, ένας τρελός με ακολουθεί κι ετοιμάζεται να μου κόψει τα χέρια με ένα μεγάλο μαχαίρι. Φοβάμαι, προσπαθώ να τον ξεγελάσω, ώσπου το όνειρο γίνεται διαυγές: “Ξέρεις τι μπορώ να κάνω;” του λέω τότε, θαρρετά.

Επαλήθευση: Μερικές μέρες αργότερα, χαλάει το παλιό μου βίντεο και πηγαίνω στο εν λόγω κατάστημα ν' αγοράσω καινούργιο. Άλλο διαλέγω μα άλλο μου πασσάρει η πωλήτρια, ουσιαστικά με το “έτσι θέλω!” Εγώ το δέχομαι, επειδή εκείνη την ώρα μου φαίνεται καλύτερο, αν και λίγο ακριβότερο...

Γύρω στις 7:00 το πρωί, Ο τρελο-Τάκης βγαίνει στο μπαλκόνι του και ουρλιάζει “Εφτασε η ώρα της εκδίκησης!”,

χορεύοντας με τη μουσική στο διαπασών. Αργότερα, βγαίνει πάλι έξω και ψάλλει εκκλησιαστικά τροπάρια ή κάνει "ντιν-νταν" σαν καμπάνα!

Αργότερα καταφθάνει η μητέρα του. Ο Παναγιώτης αρνείται να της ανοίξει και τη βρίζει: "Να πάτε να πεθάνετε όλοι, ο Θεός σας τιμωρεί!". Εκείνη κλαίει με μαύρο δάκρυ. Σύντομα έρχεται και ο πατέρας του αλλά ο νεαρός τον βρίζει και τον αποκαλεί μπάσταρδο. "Θα σε κλείσουν μέσα αν συνεχίσεις έτσι! Άνοιξε να πούμε δυο κουβέντες!" του φωνάζει ο πατέρας.

Κυριακή, 12 Οκτωβρίου 2003

Συντονισμοί του Matrix: Οι τελετουργίες συνεχίζονται κανονικά, μια ή δυο φορές το μήνα, μεσάνυχτα Παρασκευής, χωρίς όμως να παρατηρώ αξιοσημείωτα αποτελέσματα -πράγμα που με προβληματίζει. Από την άλλη, δεν μπορώ να παραβλέψω τη συντονισμένη αντίδραση του Πλέγματος εναντίον μου, καθώς ο ιστός ατυχίας που ανέκαθεν με περιβάλλει, τελευταία γίνεται όλο και πυκνότερος:

α) Από τότε που ανέλαβα να διδάσκω τα παιδιά της, για κάποιο μυστηριώδη λόγο η Λουίζα έχει ψυχρανθεί απέναντί μου. Δεν με καλεί πια για καφέ επειδή έχει πάντα "πολλές δουλειές", ενώ όποτε πηγαίνω για μάθημα μου φέρεται με τυπική ευγένεια.

β) Το βίντεο που αγόρασα πρόσφατα αποδεικνύεται ελαττωματικό: Δεν ταιριάζει με την παλιά μου τηλεόραση, οπότε αναγκάστηκα να την ανταλλάξω με τη συσκευή των γονέων μου, η οποία δεν πιάνει καθόλου καλά τα περισσότερα κανάλια. Σημειωτέον, η ίδια τηλεόραση έπαιζε θαυμάσια όσο την είχαν οι γονείς μου.

γ) Ο ανηψιός μου ο Γιάννης τράκαρε σήμερα μ' ένα αμάξι, καθώς οδηγούσε το μηχανάκι του, και χτύπησε στα πλευρά. Θα χρειαστεί να μείνει στο κρεβάτι για λίγες μέρες. Το μηχανάκι έχει πάθει ζημιά γύρω στα 1000 ευρώ, συν τα 2000 ευρώ που ζητάει ως αποζημίωση ο οδηγός του αυτοκινήτου επειδή ο Γιάννης έτρεχε υπερβολικά. Ως συνήθως, θα πρέπει να

του δανείσω εγώ τα χρήματα, εφόσον η αδελφή μου και τα παιδιά της είναι μονίμως άφραγκοι.

δ) Ο πατέρας μου γύρισε σήμερα -ουσιαστικά άπρακτος- από την Κεφαλλονιά, όπου βρισκόταν εδώ και δυο μήνες για να ρίξει την τσιμεντένια βάση του εξοχικού που σκοπεύει να κτίσει στο πατρογονικό του οικόπεδο. Δεν ανησυχώ μήπως κάτι πάει στραβά: Ξέρω οτι αυτό το σπίτι δεν πρόκειται να ολοκληρωθεί ποτέ -και δεν με ενδιαφέρει. Ήδη το ρίξιμο της βάσης καθυστερεί από τον Ιούνιο, εξαιτίας αφύσικων εμποδίων:

* Ο δρόμος εκεί είναι υπερβολικά στενός και δεν χωράει να περάσει μπετονιέρα.
* Τελικά, βρίσκουν μια μικρή μπετονιέρα μα ο κακός καιρός (καλοκαιριάτικα) αναβάλλει συνεχώς τη δουλειά.
* Όταν, επιτέλους, φτιάχνει ο καιρός, η μικρή μπετονιέρα χαλάει και πρέπει να σταλεί στην Πάτρα για να τη φτιάξουν.
* Την Τρίτη που μας πέρασε, η εν λόγω μπετονιέρα δοκίμασε να περάσει από το στενό δρομάκι μα δεν χώρεσε. Έτσι, αναγκάστηκαν να πετάξουν το τσιμέντο, που πήγε όλο χαμένο...

? ***Η αλληγορία της ζωής μου:*** Συχνά νιώθω σαν ένα παιδί/πειραματόζωο, κλεισμένο μέσα σ' ένα δωμάτιο γεμάτο παιγνίδια. Θα 'πρεπε να είμαι ευχαριστημένη -μα δεν είμαι. Αυτό επειδή κανένα από τα αμέτρητα παιγνίδια μου δεν είναι σωστό: Από μία κούκλα λείπουν τα πόδια, από την άλλη λείπουν τα χέρια, από άλλη λείπουν τα μάτια. Από ένα αυτοκινητάκι λείπουν οι δυο ρόδες, από άλλο λείπει το καπό. Η μπάλα είναι ξεφούσκωτη, το τρενάκι σπασμένο, κ.ο.κ. Όσο κι αν ψάχνω, κανένα παιγνίδι μου δεν είναι όπως πρέπει να είναι, οπότε νιώθω πάντα ανικανοποίητη και θλιμμένη.

Διάφοροι άνθρωποι περνούν κατά καιρούς από το δωμάτιό μου. Παραπονιέμαι για την κατάσταση μα εκείνοι δυσπιστούν, μάλλον επειδή στα δικά τους δωμάτια υπάρχουν σωστά παιγνίδια, είτε λίγα είτε πολλά. Κάποιοι μου λένε ότι δεν ψάχνω αρκετά, ότι δεν προσπαθώ αρκετά. Άλλοι λένε ότι είμαι αχάριστη που δεν εκτιμώ όσα έχω. Άλλοι λένε ότι εγώ φταίω που τα παιγνίδια μου είναι όλα χαλασμένα. Κανένας τους, όμως, δεν μου προσφέρει τίποτα ουσιαστικό, ούτε με βοηθά να

καταλάβω τι συμβαίνει -αντίθετα, μου δημιουργούν ακόμα περισσότερη σύγχυση και απογοήτευση.

Καλύτερα να έχεις μονάχα ένα πράγμα και να είναι σωστό, παρά πολλά χαλασμένα. Τουλάχιστον, τότε ξέρεις πού πατάς, πού βρίσκεσαι. Ξέρεις τι αξίζει πραγματικά για να ασχοληθείς μαζί του, δεν αναλώνεις όλη τη ζωή σου σε αδιέξοδες αναζητήσεις. Πρέπει να δραπετεύσω από το ζοφερό κελί μου. Πώς όμως;

Τρίτη, 14 Οκτωβρίου 2003

Αστρική Προβολή: Βγαίνω από το σώμα μου και σύντομα πετώ άνετα έξω από το σπίτι. Παρατηρώ από ψηλά μικρές χαριτωμένες νεράιδες που παίζουν μέσα σε γαλάζια νερά. Από πάνω υψώνονται καταπράσινες φυλλωσιές και ακόμη πιο πάνω εκτείνεται ένας υπέροχος, καθαρός ουρανός. Ωστόσο, αναπάντεχοι ενοχλητικοί θόρυβοι αποσπούν την προσοχή μου και διακόπτουν την εμπειρία μου. Ξυπνάω απογοητευμένη...⇮

Προφητικό Όνειρο: Εκεί όπου ήταν κάποτε το σπίτι της τρελής έχουν χτίσει ένα καινούργιο, μεγάλο κτήριο. Το βάφουν κίτρινο με γκρι κουφώματα και ορθάνοιχτες τζαμόπορτες. Στην αυλή υπάρχουν κούνιες, ανεβαίνω σε μία, κουνιέμαι ψηλά, νιώθω ηδονή, ακολουθεί οργασμός. *Επαλήθευση: Μετά από κανένα χρόνο στο οικόπεδο αυτό θα χτιστεί μια ωραία πολυκατοικία με κίτρινους τοίχους και γκρι κουφώματα*...⇮

Η κατάσταση του Τάκη όσο πάει χειροτερεύει: Βγαίνει κάθε τόσο στο μπαλκόνι του και κραυγάζει "Ήμαρτον Θεέ μου, να σου πάρουν το σπίτι οι γραμματείς και οι Φαρισαίοι!" ... "Δικαιοσύνη Θεέ μου!" ..."Κτήνηηηη!".

Άλλοτε, πάλι, χορεύει με τις ώρες στην ταράτσα, ψάλλει τροπάρια, βρίζει τους γονείς του, κραυγάζει ασταμάτητα, ενώ συνεχίζει να βάζει μουσικές στο διαπασών από τις 7:00 το πρωί μέχρι τις 3:00 το μεσημέρι και από τις 5:00 το απόγευμα ως τις 12:00 τα μεσάνυχτα. Όλη η γειτονιά έχει πάρει χαμπάρι πως ο τύπος έχει φλιπάρει για τα καλά.

Σήμερα ειδικά, παραπονιέται έντονα για κάποια υπογραφή που δεν έβαλε για το σπίτι. Η μητέρα του, από κάτω στο

δρόμο, του φωνάζει: “Είσαι τρελός! Αν δεν ανοίξεις, θα κλάψεις πικρά!”. Στο μεταξύ, ο ανηψιός μου ο Γιάννης βρίσκεται στο κρεβάτι τραυματίας και βάζει μουσικές στο διαπασών για ώρες ατέλειωτες. Έρχεται και η Αστυνομία, για πολλοστή φορά τον τελευταίο μήνα, μα δεν έχουν δικαίωμα να ανοίξουν το διαμέρισμα του Παναγιώτη, ο οποίος φωνάζει από ψηλά: “Τον αθώο ήλθατε να συλλάβετε; Πάτε καλά;”

Κατεβαίνει η αδελφή μου κι εξηγεί στον αστυνομικό ότι: “Ο Τάκης είναι ένα πολύ καλό παιδί μα κάτι πρέπει να γίνει με την περίπτωσή του”

“Πρέπει να δείχνεις κατανόηση, αγόρια έχεις κι εσύ”, της κάνει η κυρία Χαρά ενοχλημένη.

Εγώ δεν ανακατεύομαι καθόλου· μόνο παρακολουθώ κρυφά, πίσω από το παράθυρό μου και αναρωτιέμαι: *Μήπως τα “καψίματα”, όπως αυτό που έκανα στον Τάκη στις 12 Μάη, φέρνουν πράγματι κάποιο αποτέλεσμα έπειτα από ορισμένο χρονικό διάστημα;*

Τετάρτη, 15 Οκτωβρίου 2003

Ψυχική Εμπειρία: Στο όνειρό μου ακούω ένα τραγούδι με τη φωνή του Γιώργου Νταλάρα. Ακούγεται γλυκό, νοσταλγικό, μα μιλά για τον θάνατο. Τότε, αφήνομαι και "φεύγω" μέσα σ' ένα σκοτεινό τούνελ. Με απορροφάει και αιωρούμαι αβίαστα μέσα του για λίγη ώρα. Αισθάνομαι όμορφα καθώς βυθίζομαι ηδονικά, ωστόσο δεν καταλήγω πουθενά ούτε μπορώ να το παρατείνω. Ξυπνώ κάπως απογοητευμένη...

“Σημείον”: Έχουμε κανονίσει να γίνει ευχέλαιο το πρωί στο σπίτι μου, όμως τελευταία στιγμή ο παπάς το αναβάλλει για το απόγευμα. Έτσι, εγώ δεν θα μπορέσω να παρευρεθώ, εφόσον τα απογεύματα διδάσκω. Το βράδι έχω μάθημα με τον Μανώλη και η Λουίζα μου χαρίζει ένα μηνιαίο ημερολόγιο με εικόνες του Χριστού και διαφόρων αγίων -απόψε ειδικά, που γίνεται το ευχέλαιο. Υπάρχει, όμως, και συνέχεια:

Φθάνοντας, το βράδι, μπροστά στην πόρτα του σπιτιού μου, προσπαθώ να ξεκλειδώσω για να μπω μέσα μα η τσάντα μου γέρνει και πέφτει έξω ένα αυτοσχέδιο χάρτινο φυλακτό,

συμβολίζει την Υπέρτατη Τελετουργία μου. Ταράζομαι λίγο, ξαναβάζω το φυλακτό στην τσάντα και μπαίνω μέσα. Αμέσως νιώθω τη διαφορά -μετά το ευχέλαιο: Η ατμόσφαιρα μου φαίνεται καθάρια, ανάλαφρη, λαμπερή.

... *Ίσως οι προστάτες της Ανθρωπότητας μου στέλνουν σημάδια ότι δεν εγκρίνουν αυτό που κάνω. Εγώ, όμως, δεν πρόκειται να σταματήσω. Είμαι Αυτό Που Είμαι και Κάνω Αυτό Που Κάνω. Δεν χρειάζομαι κανενός είδους "άνωθεν" επιβεβαίωση...*

Οι ηλίθιοι θα κληρονομήσουν τη Γη: Η καθημερινή εμπειρία μού δείχνει ότι στο σύνολό τους οι άνθρωποι είναι: κακοί (Ελένη Ταντούλου, Καίτη Πικρού, Μάχη), τρελοί (Τάκης και Γιάννης Ζαρίφης), υστερικοί (οι περισσότερες βολεμένες σύζυγοι που γνωρίζω), διανοητικά καθυστερημένοι (Μανώλης, Παντελής -καινούργιοι μαθητές μου). Πολλοί, μάλιστα, ζουν με ψυχοφάρμακα ή μπαινοβγαίνουν σε ψυχιατρεία.

Κι όμως: Αργά ή γρήγορα όλοι αυτοί βολεύονται, γίνονται οικογενειάρχες, πετυχημένοι επιχειρηματίες, πρόσωπα αποδεκτά στην κοινωνία – έστω κι αν για τους περισσότερους αναρωτιέμαι πως τα βγάζουν πέρα στην καθημερινή τους ζωή!

Σύμφωνα με την προσωπική μου εμπειρία, το παραμικρό λάθος που θα κάνεις, η παραμικρή άστοχη κουβέντα που θα πεις, μπορεί να έχει απρόβλεπτες ή και ολέθριες συνέπειες για όλη τη μετέπειτα ζωή σου. Πώς λοιπόν τα βγάζουν πέρα οι μουρλοί και οι ηλίθιοι, τη στιγμή που άνθρωποι συνετοί, καλλιεργημένοι, ταλαντούχοι συχνά καταποντίζονται; *Ποιά δαιμονική δύναμη προστατεύει τους ελαττωματικούς;*

Ιδιαίτερα στη σημερινή εποχή, τα καθυστερημένα τα αποκαλούν "παιδιά με μαθησιακά προβλήματα". Οι δάσκαλοι τα εξετάζουν με ειδικό τρόπο και τα βαθμολογούν επιεικώς, δηλαδή με άριστα! Τη χαζομάρα την βαφτίζουν "διάσπαση προσοχής", "έλλειψη βραχυπρόθεσμης μνήμης", "υπερκινητικότητα" κλπ, αντί για "εγκεφαλική βλάβη", που είναι το σωστό.

Για παράδειγμα, ο Μανώλης έχει σίγουρα κάτι το αρνητικό πάνω του, μια αύρα βαριά και δυσκίνητη. Ωστόσο, συχνά μου δίνει την εντύπωση σαν κάποιος να του υπαγορεύει

κρυφά τη σωστή απάντηση, την ώρα που ο μικρός χαζεύει ολόγυρα μ' ένα μόνιμα ληθαργικό ύφος.

Το γεγονός ότι ο Μανώλης (και ο κάθε Μανώλης σήμερα) προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα στο σχολείο, θα μπορούσε να εξηγηθεί ως "διευκόλυνση" που κατά κανόνα πια παραχωρούν οι καθηγητές στα παιδιά με "μαθησιακές δυσκολίες". Άλλωστε, σύμφωνα με τις σύγχρονες παιδαγωγικές τάσεις, στα δημοτικά σχολεία κανένα παιδί δεν πρέπει να προβιβάζεται με βαθμό κατώτερο του άριστα – μην τυχόν και αποθαρρυνθούν τα βλαμμένα και αναπτύξουν ψυχολογικά προβλήματα! Επιπλέον, σε περίπτωση που ο μαθητής δεν τα πηγαίνει καλά στο σχολείο, αποκλειστικός υπεύθυνος θεωρείται πάντα ο δάσκαλος!

Έτσι λοιπόν κι εγώ αναγκάζομαι να συμμορφώνομαι με το πνεύμα της εποχής: Εξετάζω τα χαζά με ειδικό τρόπο (συνεχείς επεξηγήσεις για κάθε γραμμή των κειμένων ή των ασκήσεων, αμέτρητες επαναλήψεις των εξηγήσεων, ειδική βοήθεια στα τεστ) και τα βαθμολογώ επίσης με ειδικό τρόπο, έτσι ώστε τα ξουράφια να παίρνουν τουλάχιστον λίαν καλώς. Πρέπει να το κάνω αυτό, επειδή οι γονείς των σημερινών βλαμμένων δεν ανέχονται τίποτα λιγότερο.

Συνεπώς, ο Μανώλης για παράδειγμα, που του είναι αδύνατο να συγκεντρωθεί έστω για μια στιγμή, ξεχνά ακόμη και τι τον ρώτησα πριν από ένα δευτερόλεπτο, δεν καταλαβαίνει το παραμικρό αν δεν του το εξηγήσω άπειρες φορές, του παίρνει μισή ώρα για να γράψει τρεις γραμμές, με τα γράμματα της ίδιας λέξης να σκαμπανεβάζουν έως μια γραμμή πάνω ή κάτω, καταλήγει να παίρνει ένα 80% στα τεστ! Από τη άλλη πλευρά, έξυπνα παιδιά όπως η Ξένια και η Ρένα, τα οποία όμως τα εξετάζω και τα βαθμολογώ κανονικά, παίρνουν βαθμό γύρω στο 75% και οι γονείς τους δεν δυσανασχετούν καθόλου!

Οι άνθρωποι δεν διαθέτουν νοημοσύνη. Το Τέρας διαθέτει και τη διοχετεύει στο κατάλληλο "πλοκάμι" του, κάθε φορά. Φυσικά, τα πιο λειτουργικά "πλοκάμια" του Τέρατος είναι εκείνα που δεν αναπτύσσουν ποτέ καμία δική τους σκέψη και κρίση. Αυτοί είναι αρεστοί στο "Θεό", αυτοί έχουν όλη την "τύχη". Να γιατί οι ανεγκέφαλοι, οι παράφρονες, οι ανάπηροι,

όχι μόνο επιβιώνουν αλλά και διαπρέπουν στην ανθρώπινη κοινωνία. Το είπε και ο Θεός τους, ο λεγόμενος Χριστός: "Μακάριοι οι πτωχοί τω πνεύματι, ότι αυτοί κληρονομήσουσιν την γην".

Απορίας άξιον: Πώς οι Μανώληδες, οι Παντελήδες, οι Στέλιοι καταφέρνουν, τελικά, να διοικούν τον κόσμο; Παρόλο που είναι ανεγκέφαλοι, διαθέτουν τον κατάλληλο (ελαττωματικό) ψυχισμό που επιτρέπει την εύκολη κατάληψη του σώματός τους από δαιμονικές οντότητες. Οι ίδιοι δεν χρειάζεται να σκέφτονται, σκέφτονται άλλοι γι' αυτούς, προσδίδοντάς τους συχνά θαυμαστές εμπνεύσεις, ανέλπιστα ταλέντα αλλά και περισσή γοητεία, ώστε να επιβάλλονται στα πλήθη.

Παράλληλα, οι διάφορες τεχνικές της Νέας Εποχής έχουν σαν σκοπό τη διαμόρφωση του ανθρώπινου ψυχισμού με τέτοιο τρόπο, ώστε να δέχεται πιο εύκολα τέτοιου είδους επιρροές Να γιατί όλες οι αιρέσεις προστάζουν τους "πιστούς" τους "να σπάσουν το εγώ τους", ώστε να μπορέσουν "να δεχθούν το "Θεό" μέσα τους...

Πολλές φορές, τα διάφορα "οράματα", οι "ψυχικές εμπειρίες" και τα "αστρικά ταξίδια" ορισμένων τάχα φωτισμένων ανδρείκελων, δεν είναι παρά τεχνητά ολογράμματα κατασκευασμένα από κομπιούτερς, τα οποία προβάλλονται πάνω σ' ένα συγκεκριμένο άτομο με στόχευση μέσω ηλεκτρονικών ακτινοβολιών. Κάπως έτσι εξηγούνται τα θεϊκά οράματα των θρησκόληπτων, καθώς και οι μεταφυσικές εμπειρίες των μυστών...

Μεταλλάξεις του Πλέγματος: Με την πάροδο του χρόνου, τα πιόνια του Matrix γίνονται όλο και πιο ανεγκέφαλα, ώστε να μπορούν να λειτουργούν καλύτερα ως μάζα. Η επικράτηση των ανάπηρων, των διανοητικά καθυστερημένων και των ψυχασθενών αποτελεί σημείο των καιρών. Στη σημερινή εποχή οι ελαττωματικοί τη βγάζουν πάντα καθαρή είτε με ορατό, φυσικό τρόπο (επιδόματα, ευνοϊκοί νόμοι, ειδικές θέσεις εργασίας, αναπηρικές συντάξεις, πλήρης κατανόηση από τον περίγυρο) είτε με αόρατο, μυστηριώδη τρόπο (διαβολική τύχη).

Τα τελευταία χρόνια, μάλιστα, όλες οι μεγάλες πόλεις του

κόσμου διαμορφώνονται έτσι ώστε να διευκολύνονται οι ανάπηροι: Πεζοδρόμια πεπλατυσμένα στις άκρες, είσοδοι δημοσίων υπηρεσιών κατάλληλα διαμορφωμένες ώστε να μπορούν να ανεβαίνουν τα αναπηρικά καροτσάκια *(μα πόσα τέτοια κυκλοφορούν στους δρόμους;),* δελτία ειδήσεων στη νοηματική για κωφαλάλους, γλώσσα μπράιγ πάνω σε όλα τα κουτιά φαρμάκων κλπ. Μου δίνεται η εντύπωση ότι η Νέα Τάξη Πραγμάτων έχει ήδη αρχίζει να ετοιμάζει τον κόσμο του μέλλοντος, όπου οι ανάπηροι θα είναι όχι μόνο ισότιμοι αλλά και ισάριθμοι με τους υγιείς...

Μετριότητα: Στη σύγχρονη εποχή μας περιβάλλει από παντού – στον κινηματογράφο, στην τηλεόραση, στη λογοτεχνία, στη μουσική, σε κάθε τομέα. Συνεπώς όταν δούμε κάτι λίγο πιο άρτιο (εφόσον υπάρχει η ανάλογη διαφήμιση), το εκθειάζουμε. Με αυτό τον τρόπο επιβάλλονται οι επιτυχίες του σήμερα, όπως το Lord of the Rings, το Matrix, το Avatar κλπ.

Κατά κανόνα, λοιπόν, η μετριότητα προωθείται και ευνοείται σκόπιμα, όπως σκόπιμα θάβεται κάθε καλή προσπάθεια μη συμβατή με το Σύστημα. Τίποτα στην κοινωνία των ανθρώπων δεν είναι τυχαίο...

"Forest Gump": Ιδιαίτερα πετυχημένη κινηματογραφική ταινία, την οποία έχουν παρακολουθήσει εκατομμύρια θεατές σε όλο τον κόσμο με ενδιαφέρον και συγκίνηση. Το έργο αφορά την πολυτάραχη ζωή του Φόρεστ Γκαμπ: Ο τύπος είναι πνευματικά καθυστερημένος, βλαξ με βούλα, κι όμως προοδεύει σταθερά σε όλους τους τομείς της ζωής. Γίνεται ήρωας πολέμου, πάμπλουτος επιχειρηματίας, παγκόσμιος πρωταθλητής στο τέννις, ενώ παντρεύεται τη γυναίκα των ονείρων του, την οποία αγαπά από τότε που ήταν παιδί. Ό,τι κι αν γίνει, εκείνος προχωρά ακάθεκτος, χωρίς ο ίδιος να καταλαβαίνει καν πως γίνεται αυτό. Συχνά δεν έχει καν συναίσθηση όσων συμβαίνουν γύρω του (σαν το Μανώλη, ένα πράγμα). Σίγουρα, ούτε οι θεατές κατανοούν πώς ακριβώς τα καταφέρνει ο Γκαμπ, ωστόσο κανείς τους δεν προβληματίζεται, ούτε αμφισβητεί.

Ο Φόρεστ Γκαμπ -όπως όλα τα βλαμμένα- πετυχαίνει στη ζωή του επειδή:
α) Έχει διαβολική τύχη: Βρίσκεται πάντα στον κατάλληλο τόπο, την κατάλληλη στιγμή.
β) Δεν τον κοροϊδεύει κανείς, δεν τον περιφρονεί κανείς. Αντίθετα, όλοι τον συμπαθούν -παρά τη βλακεία που τον δέρνει- και τον εκτιμούν αρκετά (για την "αθωότητα" και την "καλοσύνη" του), ώστε να τον μπάζουν σε δουλειές ή επιχειρήσεις που όλες πετυχαίνουν δίχως ο Γκαμπ να κουνήσει δάχτυλο. "Μου είπε ένας φίλος κι επένδυσα σε μια εταιρεία με μήλα!" -εννοεί την Apple!
γ) Δεν συναντά ούτε έναν εχθρό στη ζωή του, κανείς δεν τον ζηλεύει, κανείς δεν τον πολεμά, κανείς δεν ενοχλείται που, αν και κρετίνος με βούλα, ο Γκαμπ γνωρίζει τόση επιτυχία. Αντίθετα, όλοι το βρίσκουν αυτό σωστό και θεάρεστο.
δ) Παραδόξως, μάλιστα, όλοι τον υποστηρίζουν, ώστε να αποφεύγει τυχόν λάθη και να πετυχαίνει άριστα αποτελέσματα σε κάθε περίπτωση.
ε) Κανένα πρόβλημα να βρει γυναίκα: Η νεαρή, ξανθιά, πανέμορφη παιδική του φίλη τον εκτιμά επειδή έχει "καλή καρδιά". Η φυσική χαζομάρα του δεν την απωθεί καθόλου, ούτε ανησυχεί μήπως τα παιδιά της κληρονομήσουν τη διανοητική καθυστέρηση του πατέρα τους.
στ) Και μια σημαντική λεπτομέρεια, που δίνεται στην αρχή της ταινίας αλλά περνά απ' όλους απαρατήρητη: "Η μαμά μού έδωσε το όνομα ενός ήρωα του πολέμου, ο οποίος (η προτομή του είναι φτυστός ο Ρούντολφ) ήταν ο πιο σημαντικός πρόγονός μας". Πρόκειται για τον ιδρυτή της Κου-Κλουξ-Κλαν (κύκλωμα ολκής)! Να, λοιπόν, πώς ανοίγουν διάπλατα όλες οι πόρτες για όλους τους βλάκες...

Πρόβλεψη: Ο Μανώλης μου θυμίζει αρκετά τον Φόρεστ Γκαμπ· διαισθάνομαι ότι η ζωή του θα είναι γεμάτη χρήμα, επιτυχίες, αποδοχή...

Κυριακή, 19 Οκτωβρίου 2003

Το πρωί ξεκινάμε για τη Γαλήνη Μανούτσου μαζί με τον

πατέρα μου και τον κύριο Αντώνη, ο οποίος θα καθαρίσει τα μπάζα από το οικόπεδό μου. Όλα αυτά επειδή ο κυρ Δημητριάδης, ο καλός μας γείτονας, έχει ρίξει ένα βουνό από μπάζα μέσα στο οικόπεδό μου και δεν έχει κανένα σκοπό να τα μαζέψει από κει.

Μόλις φθάνουμε, εμφανίζεται αμέσως ο Δημητριάδης, βαρύμαγκας μυστακοφόρος, παρέα με το γιο του. Αρχίζει να το παίζει μάγκας και νταής, μέχρι που του λέω σοβαρά: "Εμείς θα καθαρίσουμε το οικόπεδο και θα κτίσουμε μάντρα! Αν όμως ξαναδώ σκουπίδια μέσα, την επόμενη φορά θα έλθω με δικηγόρους!"

Στροφή 180 μοιρών οι γείτονες: Το γυρίζουν αμέσως στα καλοπιάσματα και προσφέρονται οικειοθελώς να συμμετάσχουν στα έξοδα για τον καθαρισμό του οικοπέδου! Ο γιος, πιο λογικός και συμπαθητικός, συμφωνεί να συναντηθεί με τον πατέρα μου την επόμενη Κυριακή κιόλας, γι' αυτή τη δουλειά!

"Σαν ερωτευμένα μιλούν στο τηλέφωνο!" διαπιστώνει την επόμενη μέρα η μητέρα μου, όταν ο μπαμπάς του τηλεφωνεί για να κανονίσουν.

Εντέλει, ο καθαρισμός του οικοπέδου και η περίφραξη με μάντρα μπροστά θα μου στοιχίσουν γύρω στα 1500 ευρώ συνολικά. Δηλαδή, όσα χρήματα θα βγάλω αυτό το μήνα από τα μαθήματα, θα χρειαστεί να τα δώσω όλα! Πρώτη φορά στη ζωή μου κερδίζω τόσα λεφτά μέσα σ' ένα μήνα και αναγκάζομαι να τα πετάξω σε μπούρδες, δηλαδή σ' ένα οικόπεδο που δεν πρόκειται να μπει ποτέ στο σχέδιο πόλεως -ας μη γελιόμαστε. Το μόνο που έχω να περιμένω απ' αυτό, είναι μπελάδες...

Τρίτη, 21 Οκτωβρίου 2003

Αστρική Προβολή: Βρίσκομαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι κι αισθάνομαι ένα ψυχρό ρεύμα πάνω μου. Μισανοίγω τα μάτια στο αμυδρό φως της αυγής, αυτόματα "σηκώνομαι" από το σώμα μου, πηγαίνω μέχρι το παράθυρο, το ανοίγω και πετώ έξω, που είναι πιο φωτεινά. Σύντομα καταλήγω να περπατώ σ' ένα ήσυχο λιμάνι, πλάι στις βάρκες. Η θάλασσα είναι γαλανή και ήρεμη, το μέρος μου φαίνεται όμορφο, ωστόσο κάποιοι

θόρυβοι, προερχόμενοι από ανθρώπους, με ενοχλούν, οπότε αλλάζω δρόμο και μπαίνω σ' ένα στενό σοκάκι.

Ξανά στο κρεβάτι μου, νιώθω το κρύο ρεύμα να με ηλεκτρίζει. Βγαίνω πάλι από το σώμα μου και τώρα περπατώ σε στενούς σκοτεινούς διαδρόμους γεμάτους κρεμασμένα ρούχα. Πίσω από παράθυρα διακρίνω φως και γραφικές λιμνούλες με σμαραγδένια νερά. Κατευθύνομαι προς τα κει πετώντας, μα όταν φθάνω στον προορισμό μου δεν βρίσκω τίποτα παρά σκοτάδι και ψηλές ταράτσες που κρύβουν το φως...

"Μη Αναστρέψιμος": Πίσω από τη λαμπερή βιτρίνα της σύγχρονου πολιτισμού, υπάρχει το αληθινό πρόσωπο της ανθρωπότητας: Σκοτεινά καταγώγια, υπόκοσμος, διαστροφές, ναρκωτικά, πόρνες, νταβατζήδες, εγκληματίες -όλη μια μεγάλη, όχι τόσο χαρούμενη οικογένεια.

Ένας φρικτός βιασμός λαμβάνει χώρα σε μια στοά του μετρό· όση ώρα διαρκεί, δεν τυχαίνει να περάσει κανένας από εκεί, ούτε να δει, ούτε να ακούσει, παρόλο που η ώρα δεν είναι τόσο προχωρημένη. Εγώ μια αθώα βόλτα βγαίνω να κάνω και τα τερατοπλόκαμα παρελαύνουν κοντά μου, με κομπολόγια που κροταλίζουν, κλειδιά που βροντάνε, τσίχλες που σκάνε, τακούνια που κοπανάνε ακριβώς δίπλα μου.

Υπομονή, όμως: "*Ο χρόνος καταστρέφει τα πάντα και είναι μη αναστρέψιμος*"...

Λατρεύω...

Λατρεύω τις νυχτερινές ώρες. Τις ώρες που
Δεν χρειάζεται να είμαι κοινωνική
Δεν χρειάζεται να είμαι δημιουργική
Δεν χρειάζεται να είμαι "έξυπνη"
Δεν χρειάζεται να είμαι ελκυστική
Δεν χρειάζεται να είμαι αγαπητή
Δεν χρειάζεται να είμαι καχύποπτη
Δεν χρειάζεται να έχω γνώσεις
Δεν χρειάζεται να έχω "προσόντα"
Δεν χρειάζεται να έχω "κατανόηση"
Δεν χρειάζεται να εργάζομαι

Δεν χρειάζεται να αποδείξω τίποτα
Δεν χρειάζεται να ανησυχώ για τίποτα
Δεν χρειάζεται να πασχίζω για τίποτα
Δεν χρειάζεται να κυνηγώ κανέναν και τίποτα
Δεν χρειάζεται να τρώω και να πίνω
Δεν χρειάζεται να αποκτώ
Δεν χρειάζεται να χαζολογώ μπροστά στην τηλεόραση για να περάσει η ώρα
Δεν χρειάζεται να ασχολούμαι με τους ανθρώπους
Εδώ...
Το βουλώνουν όλοι, λουφάζουν όλοι
Δεν συμβαίνει τίποτα μα
Δεν χρειάζεται να συμβαίνει τίποτα
Δεν πετυχαίνω τίποτα μα
Δεν κάνω και τίποτα -λογικό!
Εδώ
Μπορώ να είμαι ο εαυτός μου.
Εδώ είμαι βασίλισσα...

Τετάρτη, 22 Οκτωβρίου 2003

Το Κακό βρίσκει τον δρόμο του νωρίς: Ο ανηψιός μου ο Θανάσης, τώρα 14 ετών, αναγνωρίζεται ως ταλέντο στο μπιλιάρδο, τον έχει ξεχωρίσει ένας σημαντικός δάσκαλος και τον προετοιμάζει για μετάλλια. “Πρέπει να είσαι πρώτος σε κάτι, αλλιώς δεν αξίζει να ασχολείσαι!” λέει ο νεαρός γεμάτος καμάρι.

Σιγά μη τον θέλουν για το μπιλιάρδο. Παίζει ο Θάνος μπιλιάρδο και κάτι τρέχει στα γύφτικα. Απλά παρατήρησαν πόσο στριμμένος και κακόβουλος είναι, είδαν πώς κινείται, πώς φέρεται, πώς επιβάλλεται στον συρφετό και σκέφτηκαν ότι ίσως τους φανεί χρήσιμος. Ο νεαρός διαθέτει όλη την πηγαία κακία, την πονηρία και την έλλειψη ηθικών φραγμών που λατρεύουν τα κυκλώματα. Αν πρόσεχαν μόνο το ταλέντο του, θα τον πολεμούσαν συστηματικά και θα τον απέκλειαν από κάθε σχετικό χώρο για να μην επισκιάζει τους δικούς τους. Το μπιλιάρδο (όπως και κάθε άθλημα ή δραστηριότητα που υπόσχεται διακρίσεις και μετάλλια) είναι ένα απλά μια βιτρίνα, ένα παραπέτασμα για δουλειές πολύ πιο ύποπτες.

Τα κυκλώματα επέλεξαν τον Θάνο από την ηλικία των 14 ετών για να τον μπάσουν στα κόλπα. ***Πρόβλεψη:*** Σαφώς, πρόκειται για φυσικό ταλέντο -και δεν εννοώ το μπιλιάρδο. Είμαι σίγουρη πως ο Νάσος θα φθάσει πολύ ψηλά στη ζωή του.

Κατακλείδα: Σύντομα η συνταγή χαλάει! Ναι μεν ο Θάνος συνεχίζει να βελτιώνεται στο μπιλιάρδο, όμως οι "προστάτες" του αρχίζουν να μην ενδιαφέρονται τόσο γι' αυτόν, φροντίζουν να μη τον ειδοποιούν έγκαιρα όταν γίνονται αγώνες, οπότε ο νεαρός αποθαρρύνεται και τα παρατάει...

Παρασκευή, 24 Οκτωβρίου 2003

Το βράδι πηγαίνω βόλτα και επιδίδομαι σε περιπατητικό διαλογισμό (akinin) για εκφόρτιση του υποσυνειδήτου. Γύρω στα μεσάνυχτα εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, απολαμβάνοντας την γνώριμη αίσθηση ενεργοποίησης και ολοκλήρωσης.

Μονάχα για μια στιγμή, αντιλήφθηκα μια μάλλον βίαιη παρουσία στο χώρο. Αμέσως μετά, το μπλοκ ζωγραφικής μου,

ανοιγμένο στην εικόνα της μάγισσας, γλύστρησε ξαφνικά κι έπεσε κάτω, δίπλα στο βωμό. Παρατρίχα γλύτωσε από τη φλόγα του κεριού...

?! *Στις επόμενες μέρες, πυρκαγιές ξεσπούν στην Καλιφόρνια. Χιλιάδες στρέμματα δάσους καίγονται μαζί με πολυτελείς κατοικίες. Δεν αναφέρονται θύματα μα ως το τέλος του μήνα έχουν καεί δύο εκατομμύρια στρέμματα δάσους και 1500 βίλλες.*

Δευτέρα, 27 Οκτωβρίου 2003

Μετά το αποψινό τεστ, όπου ο Μανώλης πήρε 80% (τον σκούνταγα διαρκώς για να προχωρά, του εξηγούσα σε κάθε γραμμή τι ακριβώς έπρεπε να κάνει, και πάλι το τεστ των 20 λεπτών του πήρε μια ώρα), οι γονείς του ξετσούμισαν:

“Η δασκάλα στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη, όπου πήγαινε ο Μανώλης μέχρι πέρυσι, έλεγε πως είναι έτοιμος να δώσει για το Flyers!” μου κάνει χαρωπά ο πατέρας του, ο Νώντας.

“Ο Μανώλης είναι καλός μα λίγο αφηρημένος”, επισημαίνω εγώ. “Γενικά, όμως, δεν έχει πρόβλημα” -μούσι, φυσικά.

“Πες τα, γιατί εκεί όπου τον πήγαμε για ψυχοδιανοητικά τεστ, μας είπαν ότι η κατάσταση του Μανώλη είναι πολύ σοβαρή και είναι αμφίβολο αν θα μπορέσει να επιβιώσει μεγαλώνοντας! Ο Νώντας έχει απογοητευτεί”, μου λέει τότε αυθόρμητα η Λουίζα.

“Να δώσει φέτος για το επίπεδο 1!” -το χαβά του ο πατέρας.

“Εγώ λέω να μη βιάζεστε. Εκεί δεν θα υπάρχει κανείς δίπλα του να τον καθοδηγεί συνεχώς και θα πρέπει να τελειώσει σε συγκεκριμένο χρόνο!” εξηγώ ήρεμα.

“Μα η δασκάλα πέρυσι, στου Μαλικούτη, έλεγε ότι ο Μανώλης μπορεί να τα καταφέρει!” επιμένει ο Νώντας επιθετικά.

Στο σημείο αυτό, αντιδρώ στην πίεση μάλλον παρορμητικά: “Να σας πω τι γίνεται: Το ίδιο βιβλίο με το Μανώλη το κάνει και η Άννα Βενέτη. Ξέρετε πόσο συγκεντρωμένη είναι πάντα η προσοχή της; Προχωρά με τη διπλή ταχύτητα του Μανώλη!” Σιωπή βαριά κι ασήκωτη. “Γι' αυτό σας λέω: Δεν είναι ακόμη ο καιρός για να δώσει εξετάσεις ο Μανώλης!” καταλήγω και οι δυο τους σωπαίνουν, μάλλον θυμωμένοι...

Εικόνες του Matrix: Η ώρα είναι 11:30 τη νύχτα, μόλις

έχω τελειώσει τα μαθήματα της ημέρας κι έχω επιβιβαστεί στο λεωφορείο Α4. Όλα είναι ήρεμα και ειρηνικά, ώσπου ξαφνικά μπουκάρει μέσα ένα μπουλούκι εφήβων. Μουγκρίζουν, γρυλίζουν, ουρλιάζουν ακατάληπτα όλο αναίδεια κι επιθετικότητα, χλευάζουν τους πάντες με λόγια ασυνάρτητα μα κοροϊδευτικά. Η δαιμονικότητα των φωνών τους είναι κάτι το απερίγραπτο. Κάθε τόσο σιγοτραγουδούν "Αεκάααρα" και ολολύζουν απαίσια. *Μα... έχουν τόση ζωντάνια, τα παιδιά!", θα έλεγαν οι πολλοί. Εγώ, πάντως, δεν τους αντέχω· μα κάνω υπομονή...*

Οι άνθρωποι αποτελούν δαιμονικό είδος και πρέπει να εξαλειφθούν πριν να είναι πολύ αργά. Αυτό φαίνεται και από τους αφύσικους θορύβους που παράγουν ασταμάτητα, διαταράσσοντας την ατμόσφαιρα. Εγώ γιατί ποτέ δεν ουρλιάζω, δεν βάζω μουσικές στο διαπασών, δεν παίζω τα κλειδιά μου, δεν χτυπώ κομπολόγια, δεν χαλάω τον κόσμο κάθε ώρα και στιγμή;

Επίσης, απορώ με το ξιπασμένο υφάκι που έχουν ορισμένοι, ιδίως οι έφηβοι: αλήτες ναρκομανείς ή δωρεάν πουτάνες, που φέρονται λες κι όλος ο κόσμος οφείλει να τους προσκυνάει. Πραγματικά, αναρωτιέμαι: Εγώ *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, κι όμως τέτοιο αλαζονικό ύφος δεν έχω. Αυτοί, τι μπορεί να πιστεύουν ότι είναι;

Τρίτη, 28 Οκτωβρίου 2003

Αυτό το μήνα συμπλήρωσα το πρόγραμμα των μαθημάτων μου με αρκετούς καινούργιους μαθητές. Τώρα οι πελάτες μου έχουν φθάσει τους δώδεκα, κυρίως χάρη στην καλή μου φίλη, τη Λουίζα, που μου έχει συστήσει πολλούς. Πιο συγκεκριμένα:

1. Παναγιώτα Γιαννάτου, ετών 10, βοήθεια στα αγγλικά και γερμανικά του σχολείου
2. Ξένια Θάνου, ετών 12, αγγλικά Ε΄ class
3. Γιώργος Κοέν, ετών 20: πήρε το Cambridge Proficiency με βαθμό C. Φέτος θα κάνουμε ιταλικά Celi 4
4. Άννα Κρίνη, ετών 20, ιταλικά Celi 4
5. Ρένα Κάραλη, ετών 10, βοήθεια στα αγγλικά και γερμανικά του σχολείου

6. Γιάννης Κυριαζόγλου, ετών 21, ιταλικά Celi 2
7. Μανώλης Δεμίρης, ετών 9, αγγλικά Α΄ class
8. Ζαφειρία Δεμίρη, ετών 7, αγγλικά Junior A class
9. Παντελής Ηλιάδης, ετών 9, αγγλικά Junior B class
10. Άννα Βενέτη, ετών 10, αγγλικά Α΄ class
11. Θανάσης Μάνεσης, ετών 22, αρχάριος στα γερμανικά
12. Σάββας Ιορδάνου, ετών 9, βοήθεια στα γερμανικά του φροντιστηρίου

Καθόλου άσχημα, επιτέλους κάτι κινείται. Ωστόσο, μόλις ο ανηψιός μου ο Θανάσης μαθαίνει ότι η δουλειά μου πηγαίνει καλύτερα φέτος, συνοφρυώνεται θυμωμένος:

“Σπουδαία καθηγήτρια είσαι εσύ! Πόσοι μαθητές σου έχουν πάρει διπλώματα;” ρωτάει επιθετικά.

“Προς το παρόν, μόνο ένας, ο Γιώργος Κοέν. Έχει πάρει, όμως, δύο διπλώματα!”

“Σιγά! Αποτυχημένη είσαι! Η μαμά έδωσε για Lower και δεν πέρασε!”

“Η μαμά σου έκανε μονάχα τη μισή τάξη! Δεν ήταν έτοιμη για να δώσει εξετάσεις”, του υπενθυμίζω.

“Μούφα είσαι!” επιμένει ο νεαρός, γεμάτος περιφρόνηση.

... Έτσι κι αλλιώς, το παραμύθι δεν μέλλει να κρατήσει πολύ: Από τις αρχές κιόλας του Νοεμβρίου η δουλειά μου αρχίζει ήδη να μειώνεται: Μια μαθήτριά μου σταματά επειδή θα δώσει εξετάσεις για το Celi3 στα Ιταλικά, ενώ έχω και πολλές ακυρώσεις.

Ως αποτέλεσμα, το μηνιαίο εισόδημά μου λιγοστεύει αισθητά: Τα πρωτόγνωρα 1500 ευρώ του Οκτώβρη θα πέσουν στα 1100 το Νοέμβρη και στα 950 από το Δεκέμβρη. Από το Μάρτη και μετά, τα έσοδά μου θα μειωθούν ακόμη περισσότερο, δηλαδή γύρω στα 700 ευρώ μηνιαίως. Με δυο λόγια: Δεν πρόλαβα να χαρώ τα απρόσμενα κέρδη μου τον Οκτώβρη, δεν πρόφτασα να πω: “Εντάξει, καλά πάμε φέτος”, κι άρχισε αμέσως η πτώση -*μην τυχόν και πάρουν τα μυαλά μου αέρα...*

Επιπλέον, η κατάσταση με τη Λουίζα γίνεται όλο και πιο περίεργη: Από τότε που ξεκινήσαμε τα μαθήματα, αποφεύγει φιλικές συναντήσεις μαζί μου με τη μόνιμη δικαιολογία ότι έχει

“πολλές δουλειές”. Αρκετές φορές, μάλιστα, μου προτείνει η ίδια να βρεθούμε Σάββατο ή Κυριακή βράδι, όμως πάντοτε μου τηλεφωνεί τελευταία στιγμή και το ακυρώνει επειδή δεν έχει τελειώσει ακόμη το μπάνιο ή δεν έχει πλύνει τα πιάτα, λέει.

Στο μεταξύ, μου τα 'χουν πρήξει με το Μανώλη: Αλλάζουμε συνεχώς τις ώρες των μαθημάτων, ψάχνοντας απεγνωσμένα να βρούμε μέρα και ώρα που να μπορεί να λειτουργήσει ο φωστήρ. “Στις 6:30 δεν μπορεί, γιατί μόλις έχει τελειώσει το διάβασμα του σχολείου. Στις 7:30 πάλι δεν μπορεί, γιατί είναι πολύ αργά γι' αυτόν, είναι εξουθενωμένος από τη σχολική μελέτη και πέφτει σε λήθαργο”, μου εξηγεί η Λουίζα και απαιτεί να αρχίζει το μάθημα στις 7:00 ακριβώς. Εγώ, όμως, δεν μπορώ τόσο νωρίς επειδή έχω άλλα μαθήματα πιο πριν. Έτσι, ξεκινάμε στις 7:30 και μου κάνουν μούτρα επειδή “κουράζεται το παιδί”.

Ο Χρόνος Τελειώνει: Είμαστε όλοι κλεισμένοι μέσα σ' ένα παράξενο βαγόνι που τρέχει ακυβέρνητο σε μια κατηφόρα. Το βαγόνι λέγεται "Χρόνος". Η κατηφόρα είναι το σύμπαν. Μερικοί άνθρωποι θεωρούνται σημαντικοί μέσα στο βαγόνι (εύποροι, πετυχημένοι, δημοφιλείς), ενώ άλλοι θεωρούνται ασήμαντοι (φτωχοί, αποτυχημένοι, περιθωριακοί). Όλοι, όμως, σημαντικοί και ασήμαντοι, βρίσκονται πάντα μέσα στο ίδιο βαγόνι που τρέχει όλο και πιο γρήγορα στην κατηφόρα.

Όλοι μοιράζονται τον ίδιο ενδόμυχο φόβο, όλοι παραπονούνται ότι το βαγόνι, ο Χρόνος, τρέχει ανησυχητικά γρήγορα, όλο και πιο γρήγορα. Οι καιροί που περνούν φαντάζουν όλο και πιο σύντομοι, έτσι όπως κατακρημνύζονται και συμπυκνώνονται πάνω σ' ένα "Μέλλον", το οποίο πολύ γρήγορα γίνεται "Παρόν" και αμέσως μετά "Παρελθόν".

Όλοι διαισθάνονται πλέον ότι αυτό δεν θα γίνεται αιώνια. Έχω την αίσθηση ότι στο τέλος της κούρσας υπάρχει μονάχα ένας "τοίχος", ένα αδιαπέραστο όριο όπου θα συντριβούμε όλοι, μαζί με το βαγόνι. Αυτό είναι το Έσχατο Μέλλον, που πλησιάζει γοργά, με ιλιγγιώδη ταχύτητα...

Το Μαζικό Ασυνείδητο του Τέρατος γνωρίζει τι το

περιμένει· γι' αυτό το λόγο, κατά τις τελευταίες δεκαετίες η ανθρωπότητα επιδίδεται σε σπασμωδικές προσπάθειες (πρωτοφανής ανάπτυξη της τεχνολογίας) για να αποτρέψει τη σύγκρουση ή για να βγει από το βαγόνι. Τι περίεργο, όμως: Όσο προοδεύουν οι ανθρώπινες επιστήμες, τόσο μεγαλώνει η κλίση της κατηφόρας, τόσο αυξάνεται η ταχύτητα του βαγονιού που λέγεται Χρόνος – ιδίως από το 1990 και μετά (από τότε που γενικεύτηκαν τα κομπιούτερ). Φαίνεται ότι η ίδια η πραγματικότητα ανυπομονεί να απαλλαγεί από το Τέρας Ανθρωπότητα. Και είναι ήδη αργά. *Είναι πολύ αργά για σας που είσαστε Ένα...*

Παρασκευή, 7 Νοεμβρίου 2003

Άνθρωποι και Μηχανές: Καταρχήν, τα πρόσφατα γεγονότα: α) Μέσα σε χρονικό διάστημα τριών μηνών μου έχουν αχρηστευθεί τέσσερα ρολόγια χειρός, όλα καινούργια: Πέφτουν κάτω και σπάνε, σταματούν χωρίς λόγο κλπ. β) Δύο τηλεοράσεις δεν παίζουν καλά όταν τις έχω εγώ στο σπίτι μου μα παίζουν μια χαρά όταν τις παίρνουν οι γονείς μου. γ) Πριν λίγες μέρες εγκαταστήσαμε καινούργια, ακριβή κεραία με την οποία οι γονείς μου και η αδελφή μου πιάνουν τα κανάλια ακόμα καλύτερα. Εγώ, τζίφος! δ) Το καινούργιο μου πανάκριβο βίντεο όταν παίζει σχηματίζει μια αντιαισθητική γραμμή στο πάνω μέρος της εικόνας. Ωστόσο, είναι μια χαρά όταν το πηγαίνουμε στη Sony για να το κοιτάξουν. ε) Αγοράζω και DVD-player μα δεν παίζει ικανοποιητικά τα περισσότερα dvds, καθώς στις περισσότερες ταινίες η φωνή αυξομειώνεται εκνευριστικά. Άλλοτε πάλι, ενώ παίζει το DVD, ακούγεται χαμηλόφωνα κάποιο κανάλι της τηλεόρασης· ή σβήνει η εικόνα εντελώς ξαφνικά! στ) Το καινούργιο μου κινητό κλειδώνεται κατά λάθος σε ανύπαρκτη γραμμή και δεν λειτουργεί, μέχρι που πάω να μου το φτιάξουν.

Τέτοιου είδους παράδοξα φαινόμενα μαζεμένα συμβαίνουν μόνο σε μένα, όπως λέει και η φίλη μου η Περσεφόνη. Έχει καταντήσει πλέον περιπέτεια το να παρακολουθήσω μια ταινία στο DVD-player ή στο βίντεο! Κάποτε, όταν αγόραζα ένα καινούργιο μηχάνημα, ήξερα ότι θα λειτουργούσε σωστά

έστω για λίγους μήνες. Τώρα, πάει κι αυτό...

Με το πέρασμα του χρόνου, όσο εγώ αλλάζω, τόσο γίνονται πιο εχθρικοί εναντίον μου οι άνθρωποι αλλά και οι μηχανές. *Υπάρχει ένας μυστηριώδης συντονισμός ανάμεσα στους ανθρώπους, ανάμεσα στις μηχανές, ανάμεσα στους ανθρώπους και στις μηχανές.* Αλήθεια, πώς δουλεύουν τόσο τέλεια τα υπερπολύπλοκα, υπερεξελιγμένα μηχανήματά τους; Πώς συντονίζονται τόσο άψογα τα αμέτρητα, απειροελάχιστα μέρη των υπερσύγχρονων συσκευών τους; Πώς συντονίζονται τόσο τέλεια μεταξύ τους οι απειράριθμες μηχανές τους; Πώς συντονίζονται τόσο τέλεια οι άνθρωποι με τις μηχανές; Εγώ ένα απλό ρολόι χειρός αγοράζω και δεν λειτουργεί σωστά πάνω από δυο βδομάδες! Λοιπόν; Ποιά δύναμη ρέει ανάμεσά τους, ενώνοντας και ζωοποιώντας ανθρώπους και μηχανές; Ποιά δύναμη κινεί στ' αλήθεια τις μηχανές; Ποιό κοινό ενεργειακό "ρεύμα" διαπερνά, ενεργοποιεί και συντονίζει ανθρώπους και μηχανές;

Η εσωτερική φύση των ανθρώπων είναι είναι όμοια με τη φύση των μηχανών. Οι άνθρωποι είναι προστάδιο των μηχανών. Άνθρωποι και μηχανές είναι Ένα. Είναι το ίδιο, ψυχρό, μεταλλικό κανάλι ενέργειας που συνδέει μεταξύ τους ανθρώπους και μηχανές. Όσο η τεχνολογία εξελίσσεται, τόσο αυτός ο κοινός δεσμός γίνεται πιο ξεκάθαρος, πιο ισχυρός. Είναι μόνο θέμα (λίγου) χρόνου, οι άνθρωποι να αντικατασταθούν από σκεπτόμενες μηχανές, δηλαδή κυβερνοοργανισμούς.

Κι εγώ; Αλλάζω σταθερά από τα μέσα προς τα έξω -το νιώθω. Όσο απομακρύνομαι από την ανθρώπινη φύση, τόσο θα με αποφεύγουν οι άνθρωποι αλλά και οι μηχανές. Είναι καιρός, λοιπόν, να κόψω κάθε σχετική εξάρτηση, να μάθω να ζω χωρίς τους ανθρώπους αλλά και χωρίς τις μηχανές – εφόσον μάλιστα, μέρα με τη μέρα, άνθρωποι και μηχανές γίνονται όλο και πιο εχθρικοί απέναντί μου...

Συγχρονισμός του βιβλίου: Είδα κι έπαθα να ρυθμίσω το συρραπτικό, ώστε να συρράψω τα δυο φύλλα του εν λόγω προδιαλογισμού στο ημερολόγιό μου. Ένα τέταρτο της ώρας πολεμούσα! Αυτά περί υπερπολύπλοκων μηχανημάτων...

Το μέλλον της ανθρωπότητας: Σύντομα τα δισεκατομμύρια πρόσωπα του Τέρατος θα απαλλαγούν από την εύθραυστη βιολογική ζωή, εφόσον οι ανθρώπινοι εγκέφαλοι θα "φορτώνονται" σε υπερυπολογιστές, σε ρομπότ ή σε κυβερνητικούς οργανισμούς (cyborg).

Οι νέοι φορείς του Τέρατος δεν θα έχουν πια ανάγκη από τα φυτικά και τα ζωικά βασίλεια, οπότε δεν θα έχουν το παραμικρό πρόβλημα να τα καταστρέψουν ολοσχερώς. Τα μη βιολογικά όντα δεν χρειάζονται φως, ούτε αέρα, ούτε νερό, ούτε άλλους βιολογικούς οργανισμούς για να συντηρηθούν. Συνεπώς, θα έχουν τη δυνατότητα να μετοικήσουν σε οποιοδήποτε πλανήτη του σύμπαντος, με ζωή ή όχι, σπαράσσοντας τον έναν κόσμο πίσω από τον άλλο, προκειμένου να εξάγουν με μανία εκείνα τα μέταλλα και τα πετρώματα που θα κριθούν κατάλληλα για την κατασκευή όλο και περισσότερων του είδους τους.

Καθώς οι νέες ηλεκτρονικές/μεταλλικές γενιές θα είναι ουσιαστικά αθάνατες, το ανθρώπινο μίασμα θα μολύνει και την παραμικρή γωνιά του σύμπαντος. Όλοι οι πλανήτες θα σπαραχθούν και ό,τι είναι κρυμμένο βαθιά στο υπέδαφός τους θα υψωθεί στο διάστημα – τερατουργήματα που θα κρύβουν το φως, τεράστια μεταλλικά οικήματα που θα στεγάζουν υπερυπολογιστές ή ρομπότ...

Σάββατο, 8 Νοεμβρίου 2003

“The Core” - Το ηθικό δίδαγμα της ταινίας: Εμείς οι άνθρωποι είμαστε κάτι παραπάνω από θεοί! Μπορούμε ακόμη και να επιταχύνουμε την περιστροφή του πυρήνα της γης όποτε γουστάρουμε, εφόσον αυτό εξυπηρετεί τα συμφέροντά μας! Αν, πάλι, δούμε ότι η Γη πρόκειται να καταστραφεί απ' αυτό, τότε τον ξαναεπιβραδύνουμε και όλα μέλι-γάλα! Αμέ!

Συγχρονισμός του βιβλίου: Η παραπάνω εγγραφή στο χειρόγραφο ημερολόγιο έγινε την 16η Σεπτ. 2005. Στο περιοδικό “Τηλέραμα” που κυκλοφόρησε την ίδια μέρα, υπάρχει η εξής είδηση: “Σύμφωνα με πρόσφατη επιστημονική μελέτη, ο πυρήνας της Γης γυρίζει γρηγορότερα από τον υπόλοιπο πλανήτη. Μήπως πρέπει να ανησυχούμε;”

Τρίτη, 11 Νοεμβρίου 2003

Ιστορία ενός Ρολογιού

(ένας διαφορετικός ***Συντονισμός του Matrix***)

1) Το ωραίο μωβ ρολόι χειρός, που αγόρασα πριν δέκα μέρες, χάλασε σήμερα το πρωί για τα καλά. Μου έχει πέσει κάτω ήδη δυο φορές και το τζάμι του ήταν σπασμένο.

2) Χθες το απόγευμα προσπάθησα να φορέσω τους φακούς επαφής, όμως ο ένας μου έπεσε κάτω και χάθηκε. Κυριολεκτικά, εξαφανίστηκε! Έτσι, σήμερα το πρωί ξεκινώ για να αγοράσω νέους φακούς από ένα μαγαζί οπτικών ειδών που βρίσκεται στη λεωφόρο Γούναρη, στο ύψος της Εθνικής Τράπεζας.

3) Παραδόξως, όμως, το μαγαζί είναι κλειστό...

4) Περπατώ μέχρι την κοντινή στάση λεωφορείων, με σκοπό να πάω σε άλλο κατάστημα οπτικών ειδών επί της Κύπρου, στο ύψος του ΙΚΑ. Χάνω το 128 για μισό λεπτό.

5) Λίγο αργότερα έρχεται το 207. Μπαίνω μέσα, σκοπεύω να κατέβω στον Άγιο Τρύφωνα κι από κει να πάρω το Α4 ή το 154 που διασχίζουν την Κύπρου.

6) Τότε ακριβώς, βλέπω ότι έρχεται από πίσω το 154.

7) Έτσι, δεν κατεβαίνω στον Άγιο Τρύφωνα μα στην προηγούμενη στάση, έξω από το Ταχυδρομείο, όπου περιμένω το 154.

8) Το 154 δεν στρίβει στην οδό Αθανάτου, ως ώφειλε, αλλά συνεχίζει στη Γούναρη.

9) Απογοητευμένη, τρέχω προς τη στάση Αγίου Τρύφωνα, επί της Γεννηματά, μήπως έλθει το Α4. Τότε, όμως, να σου το Α4, το χάνω κι αυτό για δευτερόλεπτα!

10) Δυσκολεύομαι να πιστέψω τόση κακοτυχία! Αποφασίζω να περπατήσω μέχρι την επόμενη στάση επί της Γεννηματά, απ' όπου περνούν και τα δυο λεωφορεία.

11) Για αρκετή ώρα δεν εμφανίζεται κανένα Α4 ή 154, οπότε πάω και ρίχνω μια ματιά στη βιτρίνα του καταστήματος "ΟΛΑ 1 ευρώ", που είναι ακριβώς μπροστά στη στάση.

12) Εκεί βλέπω ένα υπέροχο ρολόι, ίσως το πιο εντυπωσιακό που έχω δει ποτέ: Πάνω στη μαύρη πλάκα του απεικονίζεται

ένα γοητευτικό νυχτερινό τοπίο, με βουνό, θάλασσα και χιόνια, ενώ το μαύρο λουρί του έχει πάνω ασυνήθιστα σχέδια κεντημένα με πολύχρωμες κλωστές! Το θέλω οπωσδήποτε!
13) Μπαίνω στο μαγαζί και ρωτώ τη τιμή του: Στοιχίζει μονάχα 6 ευρώ. Το αγοράζω αμέσως!
... Πρωτοφανής αίσθηση καλοτυχίας για μένα: Ένας συνδυασμός αόρατων μυστηριωδών ενεργειών οδήγησαν τις συμπτώσεις αλλά και τα βήματά μου, έτσι ώστε ν' αποκτήσω εγώ αυτό το έξοχο ρολόι! Αν δεν το ανακάλυπτα σήμερα, πιθανότατα δεν θα το αποκτούσα ποτέ -λίγες μέρες αργότερα, αναμφίβολα το ρολόι θα είχε πουληθεί! Ήταν, όμως, γραφτό να το πάρω εγώ! Αλήθεια, πόσες απίθανες συμπτώσεις χρειάστηκε να συντρέξουν για να βρω εγώ ένα πανέμορφο μα φθηνό ρολόι των έξι ευρώ· σκέψου, ποια εξαιρετική τύχη, διαπλεκόμενη από πανίσχυρες αόρατες δυνάμεις, βοηθά άλλους ν' αποκτήσουν χρήμα, επιτυχία, βίλες, διασημότητα, τον έρωτα της ζωής τους.

Ακόμη: *Μόλις τώρα συνειδητοποιώ πόσο σπάνια ανακαλύπτω κάτι (οτιδήποτε) που να μου αρέσει πραγματικά και να το θέλω οπωσδήποτε...*

Τετάρτη, 12 Νοεμβρίου 2003

Σήμερα μου τα 'πρηξαν οι γονείς της Παναγιώτας επειδή η δασκάλα των Γερμανικών στο σχολείο τους είπε πως “η μικρή δεν πάει καλά φέτος, ενώ πέρυσι ήταν μια χαρά”. Εγώ απόρησα επειδή η προετοιμασία που της κάνω είναι άρτια καθ' όλα. Απ' ό,τι έχω καταλάβει, όμως, έτσι και της βάλουν μια άσκηση διαφορετική από τις συγκεκριμένες του βιβλίου, η μικρή τα κάνει αχταρμά. Με δύο λόγια, δεν της πολυκόβει. Εγώ τους εξήγησα ευγενικά ότι “δεν είναι δυνατόν πέρυσι να ήταν όλα μια χαρά και φέτος να τα πηγαίνει χάλια”. Τους είπα επίσης ότι η μικρή έχει πολλά κενά, καθώς δεν θυμάται σχεδόν τίποτα από πέρυσι, οπότε αναγκάζομαι να της κάνω συνεχώς επαναλήψεις και στα γερμανικά και στα αγγλικά. Παράλληλα, κάθε φορά η Παναγιώτα μου λέει ότι η δασκάλα δεν τους έχει βάλει τίποτα παρακάτω, δεν σημειώνει τίποτα στο τετράδιο εργασιών, έτσι κι εγώ δεν ξέρω τι ακριβώς να την διδάξω, οπότε της κάνω

επαναλήψεις. Άλλοτε, πάλι, μου λέει πως ξέχασε τα βιβλία της στο σχολείο. Όλα αυτά τα επισημαίνω στους δυσαρεστημένους γονείς και δείχνουν να κατανοούν την κατάσταση...

Παρασκευή, 14 Νοεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Κάποιοι στρατολογούν παιδιά και τα οδηγούν με ψεύτικες υποσχέσεις σε μεγάλη πεζοπορία. Ακολουθώ κι εγώ, κρατώντας ένα νήπιο στην αγκαλιά. Όταν φθάνουμε, μας υποδέχονται ένοπλοι φρουροί, που ξαφνικά σκοτώνουν κάποιον χωρίς λόγο. Σαν μέλη αίρεσης, οι νεαροί μαθητές κάθονται πειθήνια πάνω σε μια σκάλα, κλιμακωτά ο ένας πίσω από τον άλλο. Οι ψυχές τους φαίνονται σαν φλόγες που ξεπηδούν πάνω από τα κεφάλια τους. Παρατηρώ πως αν η ψυχή/φλόγα ενός είναι ψηλότερη, άρα ισχυρότερη από των υπόλοιπων, σβήνει όσες "φλόγες" βρίσκονται μπροστά του! *Έτσι χάνονται οι ψυχές, χωρίς καν να το συνειδητοποιούν*, συλλογίζομαι. *Πιθανή Ερμηνεία: Αθώες ψυχές στρατολογούνται με δόλο στο ύποπτο, επικίνδυνο "σχολείο της ζωής" για να υπηρετήσουν το Matrix. Η επαφή με "ισχυρούς" εγκυμονεί σοβαρό ψυχικό κίνδυνο...*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Όμορφα εξώφυλλα βιβλίων μετατρέπονται σε τρισδιάστατα φυσικά νυχτερινά τοπία: Νερά που λαμπυρίζουν γάργαρα στο σεληνόφως, καταπράσινα βουνά, παλάτια που γυαλίζουν μαγευτικά στο φως του φεγγαριού.

Λεπτομέρεια: Χθες κοιμήθηκα νωρίς (γύρω στις 11:30 τη νύχτα), χωρίς να φάω σχεδόν τίποτα. Είχα έναν ύπνο ήρεμο, με ενδιαφέροντα όνειρα...

Κυριακή, 16 Νοεμβρίου 2003

Συντονισμός του Matrix: Σήμερα το πρωί έχω κανονίσει έκτακτο μάθημα με το Γιώργο Κοέν. Πηγαίνω στο σπίτι του, ωστόσο δεν τον βρίσκω εκεί επειδή, όπως μου δικαιολογείται αργότερα στο τηλέφωνο, το ξέχασε και πήγε για ποδόσφαιρο! Κατόπιν τηλεφωνώ στις φιλενάδες μου μήπως συναντήσω καμία τους απόψε, όμως η Πέρσα "περιμένει κάποιο τηλεφώνημα" και η Λουίζα "έχει να πλύνει το μπάνιο". Ο θυμός βράζει

μέσα μου. *Κρίμα τόση ενέργεια να πάει χαμένη...*

Αποφασίζω να εκτελέσω αμέσως, ώρα 5:15 το απόγευμα, την ***Υπέρτατη Τελετουργία*** στο χωλ, όπως πάντα. Τελειώνοντας, κάθε αρνητικό συναίσθημα έχει εξανεμιστεί από μέσα μου. *Τώρα αισθάνομαι υπέροχα...*

! Έχω μόλις μαζέψει τα σύνεργα όταν ο πατέρας μου ανοίγει ξαφνικά την πόρτα μου με δικό του κλειδί και εισβάλλει στο χωλ! Μισό λεπτό νωρίτερα να έμπαινε, θα με έπιανε στα πράσα! Αμέσως μετά, βγαίνω έξω στη βεράντα και βλέπω στοιβαγμένα όλα τα πράγματα του Γιάννη μας!

Ο μπαμπάς μου εξηγεί ότι μόλις τον πρόλαβε στο δρόμο, με τα μπαγκάζια κρεμασμένα πάνω του, και τον γύρισε πίσω, πριν ο νεαρός πάρει τα βουνά!

"Πάω στο βουνό να ζήσω, δεν αντέχω άλλο αυτή τη ζωή!" δήλωσε ο Γιάννης στον αλαφιασμένο πατέρα μου.

"Θέλεις ν' αρχίσω να κλαίω εδώ, στη μέση του δρόμου;" του φώναξε ο μπαμπάς με απόγνωση και -ευτυχώς- τον κατάφερε να γυρίσει πίσω στο σπίτι.

Άλλη μούρλα κι αυτή! Οφείλω, πάντως, να το ομολογήσω, ακόμη μια φορά: Είναι καταπληκτικός ο τρόπος που συντονίζονται γύρω μου κι εναντίον μου...

Πέμπτη, 20 Νοεμβρίου 2003

"Island" (reality show ολκής): Ένας θρασύτατος, κακόβουλος, βλαμμένος, θεόχοντρος, απαίσιος 55άρης, ονόματι Νίκος Αστρίτης, εξακολουθεί να μένει στο νησί και να εξαναγκάζει τους υπόλοιπους παίχτες σε παραίτηση, χάρη στις αδιάκοπες μηχανορραφίες και τις απανωτές επιθέσεις του προς όλους. Παρόλα αυτά, έχει απομείνει ανάμεσα στους τέσσερις τελευταίους "επιζώντες" και το παίζει πάντα βαρύ πεπόνι.

Απορίας άξιον: Πώς τον ανέχονται οι άλλοι τόσο υπομονετικά; Γιατί δεν τον καταψηφίζουν να φύγει; Γιατί δεν συσπειρώνονται εναντίον του; Λογικά, θα έπρεπε να τον έχουν ξαποστείλει από την πρώτη μέρα! Ο εν λόγω τύπος δεν διαθέτει καμία ιδιαίτερη ικανότητα, ούτε προσφέρει τίποτα στην ομάδα. Το μόνο που έχει να επιδείξει είναι ένας απαίσιος χαρακτήρας.

Κι όμως, όλοι τον ανέχονται και τον ευνοούν με την ψήφο τους!

Εξήγηση: Μέσα σε κάθε ανθρώπινο κοπάδι αυθόρμητα όλοι αποδέχονται, υποστηρίζουν και ακολουθούν σατανικούς ανθρώπους σαν τον Αστρίτη· αυτοί ηγούνται παντού με τη σιωπηρή συγκατάθεση όλων. Επιπλέον, αυτά τα όντα συνήθως διαθέτουν την τύχη του Γκαστόνε: Γίνονται πετυχημένοι επιχειρηματίες και οικογενειάρχες, αποκτούν τρανταχτή περιουσία (ο Νικολάκης έχει 58 σπίτια, λέει) και πλήρη κοινωνική καταξίωση. Αντιθέτως, οι ευγενικοί, ευαίσθητοι και έντιμοι άνθρωποι περιφρονούνται και καταποντίζονται. Αυτή ακριβώς είναι η ανθρώπινη φύση. Γι' αυτό κι εγώ *Είμαι Αυτό Που Είμαι Και Κάνω Αυτό Που Κάνω...*

Σύμπτωση; Καθώς συλλογιζόμουν τα παραπάνω γεμάτη οργή και μονολογούσα να κάψω το μαλάκα αν βγει πρώτος και πάρει τα λεφτά, ξαφνικά μου έσβησε απότομα η τηλεόραση και δεν ξανάναβε με τίποτα! Νόμιζα ότι κάηκε! Την επόμενη μέρα, όμως, η συσκευή θα δουλέψει κανονικά!

Κατακλείδα: Στον τελικό του “Island”, όπου έχουν μείνει μόνο δυο άτομα, δεν θα κερδίσει εντέλει ο Αστρίτης, όπως περίμενα, αλλά η ξανθιά σεξουάλα Μαριλένα παμψηφεί. Άλλη πουτάνα αυτή: πριν την επίμαχη ψηφοφορία, γεμάτη αναίδεια και αλαζονία δήλωνε την περιφρόνησή της για όλους τους συμπαίκτες της και σχεδόν τους διέταζε να μη την ψηφίσουν για νικήτρια!

Λοιπόν; Τι έγινε τελευταία στιγμή; Γιατί δεν κέρδισε ο βασιλεύς Αστρίτης; α) Ίσως να χάλασε κάποιο χατήρι στα κυκλώματα που τον στηρίζουν. β) Όπως λέει και η Πέρσα, πιθανόν η απρόσμενη νίκη της Μαριλένας να είναι κόλπο, ώστε να ρίξουν στάχτη στα μάτια των καχύποπτων, γ) Αντίδραση του Πλέγματος για να προστατέψει το κάθαρμα: Αν έβγαινε πρώτος, θα τον “έκαιγα”...

Δευτέρα, 24 Νοεμβρίου 2003

Η κατάσταση με τη Λουίζα εξακολουθεί να επιδεινώνεται: Έχει αρχίσει να μην εμφανίζεται όταν πηγαίνω, ή αν εμφανιστεί είναι τυπική και παγερή. Σήμερα ωστόσο, μετά το

τέλος του μαθήματος, με πήρε κατά μέρος και μου εκμυστηρεύτηκε χαρωπά τα εξής απίθανα:
“Χθες είχαμε επισκέψεις, ήταν εδώ η Φωτεινή, η καλύτερη φίλη της Ζαφειρίας. Αυτή, όμως, έχει μια 14χρονη αδελφή, τη Σταυρούλα, η οποία είναι διανοητικά καθυστερημένη και ανάπηρη, δεν μπορεί να περπατήσει. Όπου πηγαίνει η μικρή, οι γονείς της κουβαλάνε και τη μεγάλη! Έτσι, χθες έφεραν εδώ και μας άφησαν και τη μεγάλη!”
“Αλήθεια; Αυτό δεν είναι καθόλου καλό για το μικρότερο παιδί!”, λέω αυθόρμητα.
“Τι να σου πω, Υβόννη... Καιγόταν η ψυχή μου έτσι όπως έβλεπα τη Σταυρούλα -ψηλή σαν εσένα- να σέρνεται στο πάτωμα!”
“Συγγνώμη, δεν την έχουν σε αναπηρικό καροτσάκι;” απορώ.
“Όχι, την αφήνουν να σέρνεται κάτω, επειδή έτσι της αρέσει!”
“Άλλο και τούτο!”
Μερικά πράγματα δυσκολεύεσαι να τα πιστέψεις...
“Θα ήθελα, λοιπόν, πολύ να βοηθήσω αυτή την οικογένεια, που είναι τόσο φτωχή κι έχουν πέντε παιδιά!”
Μα με τόση φτώχια και αναπηρία στη μέση, οι “χαροκαμμένοι γονείς” είχαν την όρεξη να πηδιούνται ως κουνέλια και να φτάσουν αισίως τα πέντε παιδιά; αναρωτιέμαι.
“Εεε, να!” διακόπτει τότε η Λουίζα τους συλλογισμούς μου. “Σκέφτομαι ν' αγοράσω ένα λαχείο και αν κερδίσω τον πρώτο αριθμό, να δώσω όλα τα λεφτά στο ανάπηρο για να πάει στην Αμερική για εγχείρηση! Τι λες κι εσύ;” μου κάνει η Λουίζα με ύφος Μητέρας Τερέζας.
“Καλή ιδέα! Τού 'φεξε του ανάπηρου!” χαριτολογώ.
“Θα ξανάρθουν αύριο πάλι. Θέλεις να έλθεις κι εσύ για παρέα;”
“Όχι, ευχαριστώ” *(να μου λείπει),* απαντώ.

Ποιός κοροϊδεύει ποιόν, δεν ξέρω: Η “άπορη” πολύτεκνη μητέρα χρησιμοποιεί την καθυστερημένη και ημιπληγική κόρη της για να συγκεντρώνει χρήματα, ενώ η Λουίζα βρίσκει στο ανάπηρο μια χρυσή ευκαιρία για να παίξει τον αγαπημένο της ρόλο, αυτόν της φιλάνθρωπης ευεργέτριας...

Πέμπτη, 27 Νοεμβρίου 2003

Βγαίνω βραδινή βόλτα και παρατηρώ: Ένα γατί εμφανίζεται ξαφνικά στο δρόμο και περπατά σαν μεθυσμένο, εφόσον έχει ένα χάρτινο σακούλι περασμένο στο κεφάλι του! Διασχίζει τη λεωφόρο Λαμπράκη τρικλίζοντας και κινδυνεύοντας, χωρίς να βλέπει τίποτα μπροστά του. Θέαμα αστείο και ασυνήθιστο. Ένα συμβάν μοναδικό, μόνο για μένα. *Ίσως συμβολίζει εμένα...*

Αλήθεια, πόσο βαρετή, δυσκίνητη, προβλέψιμη είναι η καθημερινή πραγματικότητά μου: Είναι σπανιότατο να συμβεί κάτι διαφορετικό, έστω κάτι ασήμαντο, όπως το παραπάνω...

“The Cube”: Μαζί με κάποιους άλλους, βρίσκεσαι εγκλωβισμένος μέσα σε μια παράξενη κατασκευή, αποτελούμενη από αμέτρητα κυβικά δωμάτια/παγίδες. Εκεί που νομίζεις ότι βρήκες έναν κώδικα για να ξεφεύγεις, σύντομα ανακαλύπτεις ότι ο κώδικάς σου είναι ανεπαρκής. Βρίσκεις έναν νέο κώδικα, προχωράς λίγο ακόμη, γρήγορα όμως καταλήξεις -ξανά- σε αδιέξοδο. Κάποτε συνειδητοποιείς ότι παρά τις όποιες "προόδους" σου, επιστρέφεις διαρκώς στο σημείο εκκίνησης. Στην αρχή νομίζεις πως εσύ φταις, πως κάτι δεν κάνεις σωστά και γι' αυτό κάνεις κύκλους -όμως όχι: είναι οι κύβοι που αλλάζουν συνεχώς θέση, ανάλογα με τις δικές σου κινήσεις! Πασχίζεις να βρεις την έξοδο, όμως κάποτε ανακαλύπτεις πως έξω δεν υπάρχει τίποτα! Τελικά, μονάχα ο ηλίθιος της παρέας καταφέρνει να βγει στο φως, απλά ακολουθώντας τους άλλους, που με κάθε τους βήμα και με κίνδυνο της δικής τους ζωής τού ανοίγουν το δρόμο! *Σου θυμίζει τίποτα;*

Παρασκευή, 28 Νοεμβρίου 2003

Τα καμώματα του Μανώλη μού θυμίζουν καταπληκτικά τον τηλεοπτικό “Mr. Bean” (ο Μάριος του μοιάζει πολύ και φυσιογνωμικά)! Σήμερα ο μικρός ήταν εντελώς εκτός τόπου και χρόνου, ούτε καν κατάλαβε ότι κάναμε μάθημα, απλά κοιτούσε διαρκώς τον καθρέφτη μπροστά μας με το μόνιμα ληθαργικό βλέμμα του. Κάποια στιγμή βούτηξε το πορτατίφ, έδεσε το καλώδιο γύρω από τη μέση του και το τελάρο κρεμόταν κάτω, στα πόδια του. Αυτό δεν είναι μάθημα, είναι κωμωδία!

Στο μεταξύ, σε πρόσφατα τεστ που κάναμε, ο φωστήρ πήρε μόλις 60-65% (και πολύ του πάει) και ο πατέρας του απόρησε: "Μα πώς, αφού πέρυσι δεν έπεφτε ποτέ κάτω από 80% στα αγγλικά!"
"Πέρυσι είχε να κάνει με προτάσεις των πέντε λέξεων. Φέτος πρέπει να διαβάζει προτάσεις των δέκα λέξεων και μέχρι να φτάσει στη δέκατη λέξη έχει ξεχάσει τις πρώτες!" του εξήγησα ψύχραιμα.
"Γι' αυτό κι εγώ δεν ξέρω αν πρέπει να συνεχίσω τα μαθήματα", κατέληξε ο Νώντας.

Μόλις τώρα συνειδητοποιώ πως όταν εγώ ήμουν μικρή, ήμουν ένα πολύ λογικό, καλόβολο, ισορροπημένο παιδάκι, επίσης αρκετά έξυπνο και πειθαρχημένο ώστε να μη χρειάζομαι ιδιαίτερα μαθήματα από το Δημοτικό, ούτε τη μητέρα μου πάνω από το κεφάλι μου έξι ώρες καθημερινά για να καταφέρω διαβάσω τα μαθήματα της ημέρας!

Όχι όπως ορισμένα ηλίθια, υστερικά ή μισότρελα σημερινά παιδιά, τα οποία έχω την "τύχη" να διδάσκω: Η Ρένα φέρνει αφύσικες αντιρρήσεις σε κάθε μου οδηγία· ο Παντελής σχολιάζει συνεχώς το παραμικρό που θα πω ή θα κάνω, μαϊμουδίζοντας και πετώντας διαρκώς ασυναρτησίες· ο Μανώλης είναι βλαξ με βούλα (χαρτί γιατρού)· ο μικρός ανηψιός μου, ο Νάσος, μου βγάζει την πίστη όποτε τον βοηθάω στα μαθήματα: δεν συγκεντρώνεται καθόλου, μπουρδολογεί και χασκογελάει ασταμάτητα, ή με κοροϊδεύει με πρόσωπο κατακόκκινο από την υπερένταση.

Όταν ήμουν εγώ μικρή, δεν φερόμουν ποτέ έτσι, σαν σπαστικό. Ήμουν πάντοτε ήσυχη, λογική και υπεύθυνη. Γι' αυτό, ίσως, όλοι με θεωρούσαν "χαζή" και "βαρετή". "Τα ήσυχα παιδιά είναι χαζά, ενώ τα ζωηρά *(δηλαδή τα νευρόσπαστα)* είναι έξυπνα!" άκουγα μονίμως και κόντευα να το πιστέψω. Ενώ, για τα ανωτέρω φυντάνια κανείς δεν λέει ποτέ την παραμικρή κακή κουβέντα...

Αργά το απόγευμα ανακαλύπτω πως μου έχει τελειώσει το blanco, με το οποίο φτιάχνω τα λευκά μάτια του "Τέρατος" πάνω στο μαύρο χαρτονένιο ομοίωμα. Τρέχω αμέσως στο

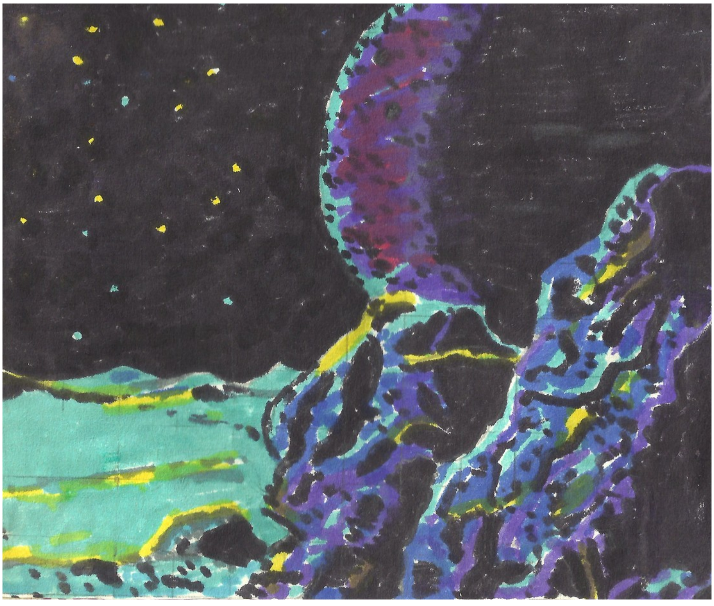
βιβλιοπωλείο και πετυχαίνω την πωλήτρια την ώρα ακριβώς που έκλεινε το μαγαζί. Πρακτικά, επέμεινε η ίδια να ξανανοίξει για να με εξυπηρετήσει! Διαισθάνομαι ότι *κάποιος ή κάποιοι εκεί πάνω θέλουν να εκτελώ την* ***Υπέρτατη Τελετουργία!*** *Δεν είμαι μόνη...*

?! Πάνω από 100 νεκροί σε σύγκρουση φέρυ-μπωτ στη Γαλλία, την Κυριακή.

Σάββατο, 29 Νοεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ζω σε μια πόλη γεμάτη κίνηση, καυσαέριο, βρώμα, σίδερα. Αποφασίζω να φύγω από αυτό το ζοφερό μέρος, περνώντας προσεκτικά ανάμεσα από τεράστιες μπουλντόζες και κυκλικές πρέσσες που μου φράζουν συνεχώς το δρόμο. Η φυγή μου είναι επικίνδυνη μα προχωρώ μέχρι το τέρμα του δρόμου, όπου τα πράγματα φαίνονται πιο φυσιολογικά. Ωστόσο, τελικά αναγκάζομαι να γυρίσω πίσω, καθώς άγρια σκυλιά με κυνηγούν και με υποχρεώνουν να επιστρέψω στο κέντρο της στενόχωρης πόλης.

Ερμηνεία: Πού είμαι φυλακισμένη; Ποιοί δαίμονες (“ογκώδεις μπουλντόζες” ή “εχθρικά σκυλιά”) φρουρούν αδιάλειπτα τη φυλακή μου και μ' εμποδίζουν να δραπετεύσω; Γιατί δεν συναντώ ποτέ ούτε έναν σύμμαχο;

Ρήξεις

Κυριακή, 30 Νοεμβρίου 2003

Η αρχή μιας απίστευτης κακοδαιμονίας: Σήμερα το πρωί έχω μάθημα με τα παιδιά της Λουίζας και τυχαίνει να πέφτει τεστ γραμματικής για το Μανώλη αύριο το απόγευμα. Η ύλη που πρέπει να μελετήσει είναι μόλις δυο σελίδες και κάνω το λάθος να μη τις θεωρήσω δυσβάσταχτες για το φωστήρα. Φεύγοντας, η Λουίζα με καλεί να πάω το βράδι για καφέ -για πρώτη φορά μετά από τρεις μήνες.

Ωστόσο, μου τηλεφωνεί αργά το απόγευμα, μισή ώρα πριν από το ραντεβού και μου το ακυρώνει επειδή "Ο Μανώλης έχει πολύ διάβασμα ακόμη! Του 'βαλες κι εσύ τεστ για αύριο!"

Δευτέρα, 1 Δεκεμβρίου 2003

Πρωί-πρωί η Λουίζα ψάχνει εναγωνίως να με βρει στο τηλέφωνο κι όταν τελικά με βρίσκει μου ανακοινώνει αλαφιασμένη τα παρακάτω απίστευτα: Μετά από 15 χρόνια σιωπής, μόλις επανεμφανίστηκε ξαφνικά ο Βασίλης, ένας πρώην φίλος του Νώντα! Όλο αυτό τον καιρό έλειπε στην επαρχία, όπου άνοιξε δυο φροντιστήρια αγγλικών, τα έκλεισε, χώρισε με τη γυναίκα του και τελικά αποφάσισε να γυρίσει πίσω στην Αθήνα! Έτσι, τώρα κάνει ιδιαίτερα μαθήματα για να ορθοποδήσει! Τηλεφώνησε, μάλιστα, χθες βράδι στο Νώντα *(κεραυνός εν τη αιθρία!)* και κανόνισαν να έλθει την ερχόμενη Κυριακή το μεσημέρι για φαγητό!

Συνηθισμένη ως πρόσφατα να με καλεί και μένα η Λουίζα στα τραπέζια της, κάθομαι και περιμένω την πρόσκληση. "Θα έλεγα, λοιπόν, να αναβάλλουμε τα μαθήματα της Κυριακής, γιατί αν έλθει ο Βασίλης και δει εσένα να διδάσκεις τα παιδιά, θα του κακοφανεί! Ε, τι λες κι εσύ;"

Προς στιγμήν, μένω άναυδη καθώς ακούω το παράλογο σε όλο του το μεγαλείο: Ακόμη κι αν υποθέσουμε ότι η παραπάνω απίθανη ιστορία είναι αληθινή, η Λουίζα θα

μπορούσε απλά να ακυρώσει τα μαθήματα της ερχόμενης Κυριακής χωρίς να μου εξηγήσει τίποτα. Ούτε ήταν απαραίτητο να με ψάχνει μανιωδώς από σήμερα, τη στιγμή που έχουμε μαθήματα και μεσοβδόμαδα. Μου είναι λοιπόν ολοφάνερο ότι:
"Σκοπεύεις να με αντικαταστήσεις!" της κάνω κοφτά και η Λουίζα μένει κάγκελο.
"Πώς σου πέρασε κάτι τέτοιο από το μυαλό;" απορεί.
"Όταν μου λες πως εμφανίστηκε ξαφνικά, από το πουθενά, ένας παλιός φίλος του Νώντα, ο οποίος τυχαίνει να κάνει κι αυτός ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών και προσπαθεί τώρα να ορθοποδήσει αλλά δεν πρέπει να με δει μήπως και ζηλέψει επειδή προσλάβατε εμένα αντί γι' αυτόν παρόλο που είχε εξαφανιστεί για 15 χρόνια, τι θέλεις να υποθέσω;"
"Μα αυτός μένει στα Πατήσια! Έχει αμάξι βέβαια, αλλά..."
"Ο Νώντας σκοπεύει να προσλάβει αυτόν στη θέση μου και γρήγορα, έτσι;"
"Ο Νώντας ούτε που σκέφθηκε τέτοιο πράγμα!" διαμαρτύρεται η Λουίζα.
"Κι αν όχι σύντομα, τότε με την επόμενη σχολική χρονιά, οπωσδήποτε!" συνεχίζω.
"Είσαι καχύποπτη, τελικά", μου απαντάει αινιγματικά.
"Τελικά, τίποτα δεν είναι όπως φαίνεται! Οι άνθρωποι αλλάζουν! Ποτέ δεν ξέρεις πού στέκεσαι!", αρχίζω να φουντώνω και χάνω τον έλεγχο.
"Υβόννη, πως μου μιλάς έτσι;" μου κάνει η Λουίζα, περισσότερο απορημένη παρά θυμωμένη.

Μόλις τελειώνει το απίστευτο αυτό τηλεφώνημα, βρίσκομαι σε πρωτοφανή πνευματική σύγχυση. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ. *Άντε βγάλε άκρη, ποιά μύγα τους τσιμπάει όλους και τα βάζουν πάντα μαζί μου...*

Το απόγευμα πηγαίνω και κάνω το περιβόητο τεστ του Μανώλη όπου, παρά τη συνεχή βοήθεια εκ μέρους μου, πετυχαίνει με το ζόρι ένα 65%. Η Λουίζα αποφεύγει να εμφανιστεί, ενώ ο Νώντας εκδηλώνει δυσαρέσκεια για το χαμηλό βαθμό του "σπίρτου". Επιχειρεί πάλι (για 20ή φορά μέσα σε δυο μήνες) να μου αλλάξει την ώρα του Μανώλη. Δεν

δέχομαι. Αρκετά πια με το κοθώνι!

Ύστερα πάω για μάθημα στη Ρένα Κάραλη, στη Βούλα. "Πως πάει ο Μανώλης;" με ρωτάει -τάχα αθώα- η μητέρα της η Γεωργία. Της τα μασάω. "Πέρυσι ήταν καλός!" μου πετάει αινιγματικά.

"Της Λουίζας το παιδί βρέθηκε να είναι χαζό!", σχολιάζει η μητέρα μου αργά το βράδι, όταν της διηγούμαι τα καθέκαστα.

Μου είναι πλέον ξεκάθαρο πως η καριέρα μου ως δασκάλα αγγλικών παίρνει ήδη την κατιούσα: Δίχως αμφιβολία, η Λουίζα σκοπεύει να με σταματήσει επειδή δεν με θεωρεί ικανή να διδάξω τον μεγαλοφυή γιόκα της. Έχει ήδη αρχίσει να διαδίδει ότι "πέρυσι ο Μανώλης πήγαινε καλά" (ενώ φέτος...). Δυστυχώς, η Λουίζα είναι το επίκεντρο των επαγγελματικών διασυνδέσεών μου, εφόσον μέσω αυτής έχω γνωρίσει τους πιο πολλούς μαθητές μου, ενώ διατηρεί φιλικές σχέσεις με τις περισσότερες από τις μητέρες. Είναι θέμα λίγου χρόνου να πληροφορηθούν όλες την υποτιθέμενη ανικανότητά μου· ιδίως μόλις μάθουν ότι η Λουίζα -η οποία μέχρι τώρα με σύστηνε παντού- με απέλυσε και μάλιστα μετά από καυγά, η εμπιστοσύνη όλων θα κλονιστεί ανεπανόρθωτα.

Το θέμα είναι ότι εξαιτίας ενός καθυστερημένου καταστράφεται μια φιλία δεκαετιών και η διδασκαλική καριέρα μου κινδυνεύει σοβαρά. Πάντως, αν και εξαρχής προέβλεπα ότι η σταδιοδρομία μου ως δασκάλα ξένων γλωσσών δεν θα φτούραγε πολύ -όπως τίποτα στη ζωή μου, άλλωστε- ποτέ δεν φανταζόμουν πως θα γίνονταν όλα πυροτέχνημα τόσο γρήγορα. Δεν αξιώθηκα να χαρώ ούτε λίγους μήνες επικερδούς εργασίας, να βγάλω κι εγώ, ας πούμε, 1500 ευρώ το μήνα, όπως όλοι. Πραγματικά, τα έχω χαμένα!

Η ανθρώπινη ανωμαλία: Η ουσία είναι ότι άνθρωποι ευφυείς, μορφωμένοι, λογικοί, ταλαντούχοι, συχνά μπαίνουν στο περιθώριο και χαντακώνονται εξαιτίας των τρελών και των ανόητων, με διεργασίες συχνά ασυνείδητες μα δαιμονικά αποτελεσματικές! Ποιοί σατανάδες καθοδηγούν και προστατεύουν τους ηλιθίους και τους παράφρονες;

Αυτή τη στιγμή, εξαιτίας ενός τρελού (Τάκης) εγώ δεν τολμώ να μείνω μέσα στο σπίτι μου χωρίς ωτοασπίδες ούτε ένα λεπτό, κι εξαιτίας ενός χαζού (Μανώλης) κινδυνεύω να καταστραφώ επαγγελματικά! Αυτά τα ελαττωματικά όντα προξενούν, συνήθως άθελά τους, αλυσιδωτές αντιδράσεις και συγκυρίες που καταστρέφουν τις ζωές υγιών και λογικών ανθρώπων!

Στη σημερινή εποχή κανείς δεν διανοείται ποτέ να κατηγορήσει ένα "άτομο με ειδικές ανάγκες" – αντίθετα, όλοι του δείχνουν περισσή κατανόηση, όσες συμφορές κι αν προκαλεί στους άλλους! Στη δική μου περίπτωση, ας πούμε, κανένας δεν θα πει ότι ο Μανώλης δεν μαθαίνει επειδή είναι βλαξ· όλοι θα πουν πως εγώ δεν ήμουν ικανή να τον διδάξω σωστά...

Η μυστική διάρθρωση της ανθρώπινης ιεραρχίας: Οι κακοί διοικούν φανερά. Οι παράφρονες, οι διανοητικώς καθυστερημένοι και οι ανάπηροι διοικούν κρυφά, μάλλον ασυνείδητα αλλά συντονισμένοι στο έπακρο. Όσοι άνθρωποι δεν είναι αρκετά κακοί, χαζοί, τρελοί ή ανάπηροι, μεθοδικά παραγκωνίζονται από το κοινωνικό σύστημα, ώσπου αφανίζονται από την "(α)φυσική επιλογή".

Παράδειγμα: Ο Νώντας Δεμίρης (νευρωτικός, προβληματικός, αυτιστικός, φορούσε πάμπερς μέχρι τα δέκα του χρόνια!) βρίσκει τη Λουίζα Χοϊδά (επίσης νευρωτική, αλλοπρόσαλλη αλλά παμπόνηρη), γίνονται το "τέλειο ζευγάρι", γεννούν μαζί το Μανώλη (πρωταθλητής στη χαζομάρα) και πασχίζουν καθημερινά, με απρόσκοπτο ζήλο, να του χώσουν στο κεφάλι το μυαλό που δεν έχει! Αν τυχόν ο Μανώλης υστερήσει σε κάποιο τομέα, ο ίδιος δεν θα κατηγορηθεί ποτέ γι' αυτό. Τη νύφη θα την πληρώσει ο δάσκαλος, ο εκπαιδευτής, ο συνάδελφος, ή οποιοσδήποτε εχέφρων άνθρωπος τον πλησιάσει!

Σύμφωνα με το δόγμα της "φυσικής επιλογής", τέτοια όντα θα έπρεπε να έχουν εξαλειφθεί εδώ και χιλιάδες χρόνια! Παραδόξως όμως, με το πέρασμα του χρόνου οι ηλίθιοι, οι παρανοϊκοί και οι ανάπηροι όχι μόνο επιβιώνουν αλλά και διαπρέπουν στην κοινωνία! Αόρατες, σατανικές δυνάμεις τους ευνοούν, αλυσιδωτές συμπτώσεις τους ανοίγουν το δρόμο, ενώ

οι “συνάνθρωποι” (οι ίδιοι που μεταξύ τους αλληλοσφάζονται στην πρώτη ευκαιρία, με μόνιμη δικαιολογία το “δίκαιο του ισχυροτέρου”) τους ανέχονται, τους δικαιολογούν, τους υποστηρίζουν και τους ωθούν σταθερά στην κορυφή!

Πολύ καλά κάνουν τελικά τα ζώα, που σκοτώνουν τα ανίκανα μέλη της αγέλης. Αν τα άφηναν ζωντανά, τα ελαττωματικά ζώα θα έθεταν σε κίνδυνο τη ζωή της υπόλοιπης ομάδας. Για παράδειγμα, ένα τρελαμένο ζώο, που δεν νιώθει ότι πρέπει να μείνει αθόρυβο και αθέατο όταν πλησιάζει ο εχθρός, μπορεί να προκαλέσει άθελά του το θάνατο των υγιών συντρόφων του...

Τρίτη, 2 Δεκεμβρίου 2003

... Θέλω τον κωλοΜανώλη να τον κάνει λιώμα ένα λεωφορείο, να καθαρίσει ο τόπος! Βράζω ολόκληρη από θυμό και αποφασίζω αμέσως να καταφύγω σε ένα ***μαγικό τελετουργικό:*** Ζωγραφίζω ένα ολόσωμο ομοίωμα του Μανώλη σε λευκό χαρτί. Μέσα του γράφω ΜΑΝΩΛΗΣ ΔΕΜΙΡΗΣ ΤΗΣ ΛΟΥΙΖΑΣ. Ανάβω σπίρτο, βάζω φωτιά στο χαρτί και παρατηρώ συγκεντρωμένα το κάθε γράμμα καθώς καίγεται. Αμέσως αισθάνομαι πολύ καλύτερα...

? Δυο μέρες μετά, πίνουμε τον πρωινό καφέ μας με την αδελφή μου, της μιλάω ήρεμα για τα καμώματα του Μανώλη και ξαφνικά την ακούω να μου πετάει: “Αμάν πια με αυτό το Μανώλη! Θέλεις να τον δεις νεκρό, να βρεθεί κάποιος να τον σκοτώσει!” *Πού το ξέρει;* Εγώ δεν εκδήλωσα καμία τέτοια ιδέα. Α ναι, το ξέχασα: Όλοι αυτοί είναι Ένα! Προσοχή, λοιπόν...

?! *Γύρω στα Χριστούγεννα ο Μανώλης θα αρρωστήσει με πυρετό 41,2...*

Κυριακή, 21 Δεκεμβρίου 2003

Μια σπάνια, ευχάριστη εμπειρία για μένα: Βόλτα στο Σύνταγμα μαζί με την Πέρσα, όπου θαυμάσαμε το πανέμορφο χριστουγεννιάτικο δέντρο. Ύστερα πήγαμε για καφέ στο Starbucks, όπου συναντήσαμε τη Σάσα. Τέλος, καταλήξαμε στο σινεμά “Αττικόν”, όπου είδαμε την εντυπωσιακή ταινία “Ο

Άρχοντας των Δακτυλιδιών: Η Επιστροφή του Βασιλιά”.

Υποψία: Έχω την εντύπωση πως όσα εξιστορεί ο Tolkien στο τρίτομο έργο του “Ο Άρχοντας των Δαχτυλιδιών” (συνολικά 1700 σελίδες) δεν μπορεί να είναι εντελώς φαντασικά! Δεν το θεωρώ λογικά δυνατόν να καθήσει να γράψει κανείς ένα τόσο μεγάλο έργο, με τόσες λεπτομέρειες, αν δεν περιγράφει βιωματικές εμπειρίες! Σημειωτέον ότι και όλα τα υπόλοιπα βιβλία του Tolkien μιλούν για τη “Μέση Γη” και τα πλάσματά της, σε ιστορίες που εκτυλίσσονται πριν ή μετά την περιπέτεια του “Άρχοντα”. Μια τέτοια εμμονή μου φαίνεται ανεξήγητη και αξιοθαύμαστη...

Επίσης: Για χάρη του “Άρχοντα των Δαχτυλιδιών”, ο Tolkien έκατσε κι έφτιαξε μια ολόκληρη γλώσσα, την Quenya, που είναι η γλώσσα των ξωτικών! Αλήθεια, είσαι διατεθημένος να δημιουργήσεις μια ολόκληρη γλώσσα, με πλήρες λεξιλόγιο, γραμματική, συντακτικούς κανόνες, για χάρη ενός μυθιστορήματος; Άντε να φτιάξεις λίγες προτάσεις, προκειμένου να εντυπωσιάσεις τους αναγνώστες...

Άλλωστε, είναι γνωστό πως για να δημιουργηθεί μια γλώσσα απαιτούνται (λογικά) μερικές χιλιάδες άνθρωποι και αρκετές δεκαετίες ή αιώνες! Λοιπόν; Πώς τα κατάφερε ο Tolkien να διαμορφώσει μόνος του μια πλήρη γλώσσα μέσα σε μόλις 12 χρόνια, ενώ παράλληλα έγραφε τα ογκώδη βιβλία του; *Πού να βρίσκεται στ' αλήθεια η Μέση Γη;*

“Δεν αποκλείεται ο Tolkien (άρα και άλλοι σαν αυτόν) να έχουν τη δυνατότητα να περνούν σε άλλη διάσταση”, υπέθεσε η Πέρσα...

Τρίτη, 23 Δεκεμβρίου 2003

Άλλη μια μέρα Γολγοθάς:

1) Νωρίς το απόγευμα, ώρα 3:00-4:00, έχω μάθημα με τον δεκάχρονο Παντελή: Ψυχανώμαλο ον, παπαρολογεί ασταμάτητα και μορφάζει σαν μαϊμού καθ' όλη τη διάρκεια του μαθήματος.

2) Όταν, επιτέλους, τελειώνει το μάθημα, τρέχω στην Πλατεία Καραϊσκάκη για να προλάβω το λεωφορείο για την Κάτω

Γλυφάδα. Δεν τα καταφέρνω όμως: χάνω το 128 για πέντε λεπτά.
3) Χάνω και το 207 για ένα λεπτό.
4) Το επόμενο λεωφορείο αναμένεται σε μισή ώρα. Βιάζομαι, έχω μάθημα στον Άλιμο στις 5:00, ενώ βρέχει καταρρακτωδώς. Ταξί δεν περνά ποτέ από την πλατεία Καραϊσκάκη, ούτε κι από τη Γεννηματά, οπότε αποφασίζω να κατηφορίσω με τα πόδια μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης, 40 λεπτά δρόμος, ενώ ρίχνει καρέκλες.
5) Με τα πολλά, καταφέρνω να φθάσω κάποτε στη στάση λεωφορείων στην Πλατεία Γλυφάδας. Δυο μουρλοί δίπλα μου παραπονούνται ότι θα τους βγάλω κανένα μάτι με την ομπρέλλα μου.
6) Λεωφορεία δεν περνούν ούτε ζωγραφιστά, οπότε παίρνω ταξί. "Πηγαίνω Άλιμο", εξηγώ στον ταξιτζή.
7) Μόλις ακούει ότι πηγαίνω λεωφόρο Καλαμακίου και Ταξιαρχών, ο μάγκας συνοφρυώνεται: "Εκεί είναι Καλαμάκι, όχι Άλιμος! Γι' αυτό η λεωφόρος λέγεται Καλαμακίου και όχι Αλίμου!" κάνει ενοχλημένος, σαν να τον έχω ξεγελάσει.
"Δεν τον βάφτισα εγώ το δρόμο!" του απαντώ και το βουλώνει.
8) Στο τέλος, όμως, θα μου δώσει ρέστα ένα ευρώ λιγότερο.
9) Αργότερα, μέσα στο λεωφορείο της επιστροφής, μου τηλεφωνεί στο κινητό η Λουίζα, η πρώην καλύτερή μου φίλη, για να μου ακυρώσει το αυριανό μάθημα της Ζαφειρίας. Ψυχρή και ποζάτη, δεν μου εύχεται ούτε "Καλά Χριστούγεννα".

Φυσικά, τα ανωτέρω εννέα (!) μαζεμένα γεγονότα δεν είναι τίποτα συμφορές, ωστόσο αρκούν για να μετατρέψουν μια συνηθισμένη μέρα σε Γολγοθά – και η δική μου ζωή αποτελείται κυρίως από τέτοιες μέρες. Πάντως, έχω αρχίσει ν' αναρωτιέμαι: Πώς τα καταφέρνω και φθάνω στο τέλος κάθε τέτοιας μέρας; Στ' αλήθεια, με θαυμάζω! Είμαι αξιέπαινη! Οποιοδήποτε συνηθισμένο (βολεμένο) ανθρωπάκι στη θέση μου, θα είχε παραφρονήσει προ πολλού! Εγώ όμως αντέχω επειδή, κατά βάθος, ανέκαθεν ήξερα ότι όλα αυτά δεν έχουν αληθινό νόημα.

Μονάχα ένα πράγμα έχει για μένα νόημα, γι' αυτό *Θυμάμαι: Υπάρχει Μόνον Ο Σκοπός.*

Ερώτηση: Άραγε, πώς οδηγείται κανείς στην τρέλα ή στην αυτοκτονία;
Απάντηση: Ένας άνθρωπος παραφρονεί ή αυτοκτονεί όταν η "πραγματικότητα" προσβάλλει τη λογική του.

Η λογική σου προσβάλλεται ότι βλέπεις να αλλοιώνονται γύρω σου οι λεγόμενοι "φυσικοί νόμοι". Για παράδειγμα, όταν επικρατεί διαρκώς αλλόκοτη, αφύσικη ηχορύπανση οπουδήποτε βρεθείς· όταν οποιοδήποτε μηχάνημα αγοράζεις, παρουσιάζει αμέσως βλάβη και αρνείται να λειτουργήσει· όταν σου επιτίθενται όλοι αναίτια, όπου σταθείς και όπου βρεθείς· όταν βλέπεις άτομα ανόητα ή παρανοϊκά να διαπρέπουν στη θέση των ευφυών και των λογικών.

Τότε αρχίζεις να υποψιάζεσαι ότι οι λεγόμενοι "φυσικοί νόμοι" δεν είναι καθόλου "φυσικοί", ούτε "αναλλοίωτοι", ούτε "αιώνιοι", ούτε "θεϊκοί". Τότε αρχίζεις να ανακαλύπτεις πως η λεγόμενη "πραγματικότητα" δεν είναι παρά μια δαιμονική κατασκευή, μια παράδοξη φυλακή (matrix), η οποία μπορεί να αλλάζει μορφές γύρω σου σύμφωνα με τους ανεξιχνίαστους σκοπούς του Κατασκευαστή της. Αυτή την αλήθεια, ένας απαίδευτος ψυχισμός δεν την αντέχει. Εμένα, πάντως, το Matrix δεν με *ξαφνιάζει. Όχι πια...*

Τετάρτη, 31 Δεκεμβρίου 2003

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινοι πράσινου χρώματος έχουν κατέβει στη γη. Δαγκώνουν και μολύνουν τους ανθρώπους, εμένα όμως δεν μπορούν να με μολύνουν επειδή εγώ δεν είμαι άνθρωπος. Εγώ έχω έλθει από αλλού για να εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. *Πιθανή Ερμηνεία, σύμφωνα με λόγια της αδελφής μου: "Ίσως να πέσει κάτι πάνω στην ανθρωπότητα, κάτι που δεν θ' αγγίζει εσένα! Έχεις μια προστασία!"...*

Κατά τ' άλλα: Ακόμη μια φορά χρειάζεται να κάνω πρωτοχρονιάτικο ρεβεγιόν μόνη στο σπίτι, μπροστά στην

τηλεόραση, παρακολουθώντας (με απρόσμενο ενδιαφέρον) το τελευταίο σήκουελ μιας γνωστής ταινίας τρόμου:

"Παρασκευή και 13": Αυτή τη φορά, η υπόθεση του έργου εκτυλίσσεται μέσα σ' ένα αστρόπλοιο που ταξιδεύει αμέριμνο στο διάστημα.

Αυτοί, άνθρωποι και μηχανές, είναι όλοι Ένα, μια μεγάλη, όχι τόσο χαρούμενη, μα φιλόδοξη οικογένεια. *Αυτός,* ο απόβλητος Τζώνυ, είναι πάντα μόνος, ανεπιθύμητος και οπλισμένος με ένα Σπαθί.

Αυτοί, αφού εξάλειψαν κάθε μορφή ζωής στη γη, τώρα έχουν ξεχυθεί στο διάστημα. Σκοπός τους είναι να μολύνουν ολόκληρο το σύμπαν -παρόλο που δεν συνειδητοποιούν τι ακριβώς κάνουν. *Αυτός,* κρατώντας πάντα το Σπαθί, εξαλείφει όλους αυτούς, μεθοδικά, χωρίς έλεος. Σκοπός της ζωής του είναι η εξάλειψή τους τους -παρόλο που ο ίδιος δεν το συνειδητοποιεί πλήρως.

Αυτοί τον χτυπούν συνεχώς, ανελέητα, μα είναι αδύνατο να τον αφανίσουν. *Αυτός,* με κάθε χτύπημα, παραδόξως δυναμώνει περισσότερο.

Όσο κι αν *Αυτοί* τον πολεμούν, *Αυτός* βρίσκεται πάντα εκεί, ανάμεσά τους, με το Σπαθί στο χέρι.

Στο τέλος, *Αυτοί* ελπίζουν ότι ο απόβλητος Τζώνυ δεν υπάρχει πια, ότι έχει επιτέλους εξουδετερωθεί. *Αυτός,* όμως, είναι ακόμη εκεί, πάντα ανάμεσά τους, άφθαρτος, αθάνατος, θανάσιμος.

Σου θυμίζει τίποτα;

* * * *

Παρασκευή, 2 Ιανουαρίου 2004

Σήμερα το πρωί μου τηλεφώνησε η Περσεφόνη για να με καλέσει στο σπίτι της το απόγευμα. "Είναι και η Σάσα εδώ! Φέρε και τα χαρτιά μαζί!" μου πέταξε χαρωπά, πριν κλείσουμε.

Φθάνοντας εκεί, με την "Ηλιακή Αρκάνα" μου μέσα σε ξύλινο βαλιτσάκι, διαπίστωσα ότι εκτός από τη Σάσα ήταν παρούσες άλλες τρεις φίλες της Πέρσας -φυσικά για να πω τα χαρτιά σε όλες. Δεν έδειξα τίποτα, μα μου κακοφάνηκε: Κάτι

ανάλογο είχε γίνει και το καλοκαίρι, όταν η φιλενάδα μου με είχε καλέσει για να τα πω σε συνολικά έξι άτομα. Όταν είναι να τους τα λέω επί ώρες τσάμπα, με καλούν στη συντροφιά. Όταν πρόκειται για καμιά διασκεδαστική έξοδο, εξαφανίζονται με τους μήνες. Κι αν την επόμενη φορά η Περσεφόνη μου κουβαλήσει καμιά δεκαριά τσαμπατζήδες "πελάτες"; Μάλλον θα τους ταράξω στο δούλεμα...

Τέλος πάντων, αυτή τη φορά έκανα σωστά τη "δουλειά" μου και τις κατέπληξα όλες με τις προβλέψεις μου σχετικά με το παρόν και το μέλλον. "Να το κάνεις επάγγελμα!" με συμβούλεψαν ομόφωνα. Ωστόσο, προς το τέλος της "βάρδιας" αισθανόμουν ξεθεωμένη.

Ήδη σκέφτομαι τη δημιουργία μας άλλης μαντικής αρκάνας, τελείως διαφορετικής απ' όσες υπάρχουν στην υφήλιο, η οποία δεν θα προμηνύει τόσο, αλλά θα προκαλεί γεγονότα! Μια μαγική αρκάνα την οποία θα απλώνω μόνη μου, για κανέναν άνθρωπο συγκεκριμένα αλλά για όλους μαζί. Ένα Νέο Όπλο ενάντια στο Τέρας Ανθρωπότητα. Χρειάζεται, μόνο, να επεξεργαστώ επαρκώς την ιδέα...

Γύρω στα μεσάνυχτα, παρά την κούρασή μου, επιδίδομαι στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** – επειδή, ότι κι αν γίνει, ο Σκοπός προχωρά...

?! *Συντριβή αεροπλάνου στο Σινά, κοντά στην Αίγυπτο, το Σάββατο. Νεκροί 150 Γάλλοι τουρίστες.*

Παρασκευή, 9 Ιανουαρίου 2004

Μετά το σημερινό μάθημα στο φωστήρα Μανώλη, η Λουίζα με συνοδεύει στην πόρτα για να μου πει: "Θέλω να ξέρεις, Υβόννη, ότι είμαι πολύ θυμωμένη μαζί σου!" Εγώ κάνω ότι απορώ και την αφήνω να μου εξηγήσει το γιατί: "Πέρασαν γιορτές, Χριστούγεννα, Πρωτοχρονιά και δεν με πήρες ένα τηλέφωνο ούτε για να μου ευχηθείς!"

"Μα ούτε εσύ μου τηλεφώνησες", της υπενθυμίζω. "Με πήρες μόνο παραμονή Χριστουγέννων για να μου ακυρώσεις το μάθημα της Ζαφειρίας αλλά δεν μου ευχήθηκες!"

"Εγώ ήμουν θυμωμένη μαζί σου!"

“Εδώ και τρεις μήνες αποφεύγεις επιμελώς να συναντηθούμε επειδή όλο έχεις δουλειές!” της ξαναϋπενθυμίζω.
“Εγώ έχω, πράγματι, πάντα δουλειές!” επιμένει με πονηρό ύφος. “Και θέλω επίσης να ξέρεις, ότι δεν πρόκειται να σε συγχωρέσω ποτέ για τον τρόπο που μου μίλησες στο τηλέφωνο! Έχω δεκάδες φίλους και με όλους σφαζόμαστε κάθε τόσο *[σώωωωπα!]* αλλά κανείς δεν μου έχει μιλήσει ποτέ έτσι!”
Συνήθως της μιλούν χειρότερα: χαζή την ανεβάζουν, τρελή την κατεβάζουν στην πρώτη ευκαιρία, μα εκείνους η Λουίζα δεν τους παρεξηγεί ποτέ...
“Όταν μου τηλεφωνείς, άρον-άρον, Δευτέρα πρωί, για να μου πεις να μην πατήσω την Κυριακή που έχουμε μάθημα, μην τυχόν και με δει ο φίλος του Νώντα, που τυγχάνει να είναι κι αυτός δάσκαλος αγγλικών, και του κακοφανεί, τι θέλεις να υποθέσω; Θα μπορούσες κάλλιστα να μου πεις πως θα έχεις επισκέψεις και ότι το μάθημα αναβάλλεται. Δεν χρειαζόταν καθόλου να με ψάχνεις πρωί-πρωί, έξι μέρες πριν την επίμαχη μέρα, για να μου σερβίρεις όλη αυτή την απίθανη ιστορία σχετικά με τον παλιό φίλο του Νώντα και δάσκαλο αγγλικών, που εμφανίζεται ξαφνικά, μετά από 15 χρόνια απουσίας και προσπαθεί να ορθοποδήσει, ειδικά τώρα! Άρα, δικαίως υποψιάστηκα πως μου τηλεφώνησες για να με προετοιμάσεις ότι θα διακόψουμε τα μαθήματα!” δικαιολογούμαι, όσο πιο ήρεμα μπορώ.
“Εγώ, ό,τι εχω να πω, σου το λέω μπροστά σου, Υβόννη! Όλα εκείνα σου τα είπα επειδή σε θεωρούσα δικό μου άνθρωπο! Σαν αδελφή σε είχα, σαν αδελφή! Και δεν το πιστεύω τι μου βγάζεις μετά από τόσα χρόνια!” υψώνει τη φωνή και συνεχίζει ακάθεκτη: “Εγώ σου έχω αποδείξει χιλιάδες φορές ότι είμαι φίλη σου, εσύ όμως μόλις μου απέδειξες ότι όλα αυτά τα χρόνια δεν με θεωρούσες φίλη σου, δεν θεωρείς κανέναν φίλο σου!”

Τέλειο λογίδριο, σα να το έχει κάνει πρόβα δεκάδες φορές στον καθρέφτη. Οφείλω, πάντως, να παραδεχθώ ότι όντως δεν ήταν έξυπνο εκ μέρους μου να ξεσπάσω έτσι τότε, στο τηλεφώνημα της 1ης Δεκεμβρίου.
“Κανείς δεν μ' έχει αμφισβητήσει ποτέ έτσι! Δεν το ανέχομαι να

με αμφισβητούν, δεν το ανέχομαι!" εξακολουθεί να φωνάζει.

Βλέποντας ότι δεν πρόκειται να βγει άκρη διαφορετικά, αποφασίζω να φερθώ διπλωματικά: "Τότε, σου ζητώ συγγνώμη, εφόσον σε αδικησα", της λέω.

"Δεν το φανταζόμουν ποτέ ότι θα γινόταν έτσι η σχέση μας! Έχω στενοχωρηθεί πολύ αυτές τις μέρες..."

"Κι εγώ έχω στενοχωρηθεί που έφτασε η σχέση μας μέχρι εκεί", της απαντώ. "Και πάλι ζητώ συγγνώμη".

"Εγώ σου ζητώ συγγνώμη, Υβόννη. Αυτή η συζήτηση δεν έπρεπε να γίνει... Τέλος πάντων, η σχέση μας θα συνεχιστεί σαν επαγγελματική. Τελικά, όταν μπαίνει το χρήμα στη μέση, δεν γίνεται να υπάρχει φιλία!"

"Έχεις δίκιο!" της λέω και επιτέλους αποχωρώ.

Πάει κι αυτό... Νιώθω πολύ ταπεινωμένη με όλη αυτή την ιστορία, όμως τελικά πιστεύω ότι χειρίστηκα την υπόθεση με τον καλύτερο δυνατό τρόπο. Ναι μεν εκτέθηκα μ' εκείνο το ξέσπασμά μου, ωστόσο έτσι της έκοψα τη φόρα και δεν μπόρεσε να με ξαποστείλει άμεσα. Αν είχα φερθεί μετριοπαθώς, ως συνήθως ("Δεν πειράζει, Λουίζα μου, κανένα πρόβλημα, δεν θα πατήσω την Κυριακή για μάθημα, μη με δει ο καινούργιος δάσκαλος και παρεξηγηθεί"), δεν θα τσακωνόμασταν με τη Λουίζα, θα συνέχιζε όμως να είναι ψυχρή μαζί μου και με το νέο έτος θα με σχόλαγε για να προσλάβει άλλο δάσκαλο -πράγμα που θα χτυπούσε πολύ άσχημα όταν θα το μάθαιναν οι υπόλοιπες πελάτισσές μου. Ενώ τώρα η Λουίζα αισθάνεται αναγκασμένη να με κρατήσει, τουλάχιστον ώσπου να τελειώσει η σχολική χρονιά. Από Σεπτέμβρη βλέπουμε...

Φιλίες/(Φιδίες) μου: Η ουσία είναι ότι απ' όσες κοινωνικές σχέσεις έχω δημιουργήσει μέχρι σήμερα, καμία δεν με έχει προβληματίσει τόσο πολύ. Όλες οι υπόλοιπες φίλες που είχα ως τώρα, δεν άργησαν να ξεκαθαρίσουν: φίλες ή φίδια. Μονάχα η Λουίζα φέρεται τόσο αλλοπρόσαλλα: άλλοτε μου δείχνει αμέριστη υποστήριξη κι εκτίμηση, άλλοτε με αντιμετωπίζει με περιφρόνηση και πονηρία.

Γενικότερα, η Λουίζα βρίσκει πάντα τον τρόπο να

επιδεικνύει ένα ανεξάντλητο απόθεμα στοργής για όλους, ενώ παράλληλα παρουσιάζεται πάντοτε ως τέλεια σε όλους τους τομείς: Είναι η τέλεια φιλάνθρωπη, που δεν παραλείπει ποτέ να δίνει στους φτωχούς ρούχα ή χρήματα -αλλά φροντίζει αυτό να μαθαίνεται. Είναι η τέλεια φίλη, που σε αγκαλιάζει και σε φιλάει κάθε φορά που σε βλέπει, ενώ φροντίζει επίσης να σε ευεργετεί στην πρώτη ευκαιρία, αλλά μ' ένα δικό της τρόπο που συνήθως δεν σου βγαίνει σε καλό: για παράδειγμα, τα προξενιά με κρετίνους που μου κάνει κάθε τόσο. Είναι η τέλεια νοικοκυρά, που δεν ξεκολλάει ποτέ από το νεροχύτη και για να πλύνει ένα πιάτο χρειάζεται δέκα λεπτά -χωρίς υπερβολή. Είναι η τέλεια μητέρα, που παρακολουθεί αδιαλείπτως τα παιδιά της -μην πεινάσουν, μην διψάσουν, μην ιδρώσουν, μην ξεφύγουν από τον έλεγχο. Είναι η τέλεια σύζυγος, που φροντίζει σχολαστικά το σπίτι, το σύζυγο και τα παιδιά της. Παράλληλα, ο άνδρας της ο Νώντας δίνει επίσης την εντύπωση του τέλειου συζύγου, που δεν έχει κανένα άλλο ενδιαφέρον στη ζωή πέρα από την οικογένεια και τη δουλειά του.

Η Λουίζα δεν κουράζεται ποτέ να παίζει αυτό το θέατρο 24 ώρες το 24ωρο. Με αυτή την πάγια τακτική, σου περνά ύπουλα την εντύπωση ότι εσύ δεν μπορείς να είσαι ποτέ τόσο τέλειος όσο αυτή, πως ό,τι και να κάνεις παραμένεις ατελής και ανεπαρκής απέναντί της. Επιπλέον, καταφέρνει να της είσαι πάντα υποχρεωμένος, πάντα κάτι θα της χρωστάς που δεν θα μπορείς να το ξεπληρώσεις και αργά ή γρήγορα θα σου το χτυπήσει. Γενικότερα, με όλη αυτή την επίδειξη τελειομανίας και αλτρουισμού, κατορθώνει να ελέγχει τις κινήσεις των άλλων και να επιβάλλεται στο περιβάλλον της, χωρίς να το αντιλαμβάνεται κανένας.

Όσο για τη σχέση μας, μόλις τώρα συνειδητοποιώ πως έχει πάψει να είναι φιλική εδώ και αρκετά χρόνια –συγκεκριμένα, από τότε που έφυγα από την Παγγαία. Έκτοτε η φιλία μας έχει υποβιβαστεί σε σχέση ευεργέτη-ευεργετούμενου, εξ' ου και τα αλλεπάλληλα μα καθόλου πρακτικά δωράκια που μου κάνει κάθε τόσο, άνευ λόγου και αιτίας: Μπλούζες υπερβολικά στενές, βραχιόλια με ανάσβολο κούμπωμα που δεν

μπορώ να φορέσω μόνη μου, κλπ.

Κι ένα ***μυστήριο***, που συνειδητοποιώ μόλις τώρα: Από το Μάρτη του '95 που ξαναβρεθήκαμε, κάθε φορά που πήγαινα επίσκεψη στο σπίτι της, η Λουίζα δεν ερχόταν σχεδόν ποτέ να καθήσει αμέσως μαζί μου. Πάντα με άφηνε να περιμένω στο μπαλκόνι ή στο σαλόνι μόνη μου επί 30-45 λεπτά, μέχρι να πλύνει τα πιάτα, να καθαρίσει το μπάνιο, να ετοιμάσει φαγητό των παιδιών κλπ. Όταν, επιτέλους, ερχόταν να μιλήσουμε, έμενε μαζί μου κανένα τέταρτο και ύστερα ξανάμπαινε στην κουζίνα για να συνεχίσει τις δουλειές κανένα μισάωρο ακόμη· μετά μου ξαναρχόταν για άλλα 10 λεπτά, έπειτα ξανάφευγε πάλι για δουλειές κ.ο.κ.! Δηλαδή: Αν καθόμουν συνολικά τρεις ώρες στο σπίτι της, παρέα κάναμε μόνο για καμιά ώρα συνολικά!

Όταν τελικά δεν έμεναν άλλες "δουλειές" να κάνει και αναγκαζόταν να καθήσει μαζί μου, όση ώρα της μιλούσα έδειχνε μεν να ενδιαφέρεται και να συμφωνεί με τις ιδέες μου, μα παράλληλα φαινόταν να νυστάζει όλο και περισσότερο, ώσπου δεν μπορούσε πια να κρατήσει τα μάτια της ανοιχτά! Όποτε όμως τύχαινε να παρευρίσκονται άλλα άτομα, όπως η ξαδέλφη της η Ρούλα ας πούμε, η Λουίζα δεν εξαφανιζόταν διαρκώς στην κουζίνα, ούτε παρουσίαζε σημάδια νύστας· αντίθετα ήταν γελαστή και ζωηρή μέχρι το τέλος. Εγώ, βέβαια, τότε δεν προβληματιζόμουν ιδιαίτερα με όλα αυτά, θεωρούσα ότι η Λουίζα ήταν απλά υπερβολική με το νοικοκυριό κι έδειχνα, όπως πάντα, υπομονή και κατανόηση.

Σαφέστατα, η σχέση μας πνέει τα λοίσθια. Περισσότερο, όμως, λυπάμαι που θα χάσω τη Ζαφειρία: Είναι ένα παιδάκι πανέξυπνο, λογικό, καλόβολο, ευγενικό, υπεύθυνο. Ξεχωρίζει επειδή διαθέτει πολλές αρετές που σπάνια πλέον συγκεντρώνονται μονάχα σ' ένα παιδί.

Κι άλλο ένα ***μυστήριο:*** Αλήθεια, τι απέγιναν οι παλιοί φίλοι της Λουίζας;

1/ Ορισμένοι παντρεύτηκαν μα δεν έκαναν ποτέ παιδιά: η Αγγελική με τον Δημήτρη, ο Τάκης με την Καίτη, όλοι οι φίλοι του αδελφού της.

2/ Άλλοι, όπως η Βιολέτα και η Μάρθα, επειδή αδυνατούσαν να

τεκνοποιήσουν, υιοθέτησαν ξένο παιδί.
3/ Κάποιοι δεν παντρεύτηκαν ποτέ: η Φανή, η Μαριέτα, η Ντόρα, εγώ.
4/ Τα δυο αδέλφια της Λουίζας, η Υακίνθη και ο Μιχάλης, όχι μόνο δεν παντρεύτηκαν αλλά δεν είχαν ποτέ ούτε έναν ερωτικό δεσμό. Επιπλέον, δεν κατάφεραν ποτέ να βρουν δουλειά. Ζουν μ' ένα ενοίκιο που εισπράττουν, ενώ πάσχουν και οι δύο από κατάθλιψη. Κι όμως, είναι και οι δύο εμφανίσιμα άτομα, απόφοιτοι πανεπιστημίου, με αρκετή ακίνητη περιουσία και είχαν κάποτε ικανοποιητική κοινωνική ζωή.

Οι ελάχιστοι από τους παλιούς φίλους της Λουίζας που κατάφεραν να παντρευτούν και να κάνουν παιδιά, έχουν καταλήξει σ' έναν δυστυχισμένο γάμο με πολλά προβλήματα:
5/ Σάκης και Τασούλα: Η κοπέλα τρελάθηκε και παράτησε ξαφνικά το σπίτι δυο μήνες μετά τη γέννηση του παιδιού της.
6/ Ρούλα, ξαδέλφη της Λουίζας: ο άνδρας της (που τον γνώρισε μετά από προξενιό της Λουίζας) αποδείχθηκε προβληματικός και ομοφυλόφιλος. Τώρα το ζευγάρι είναι σε διάσταση.
7/ Ιωάννα: χώρισε ύστερα από πολλά χρόνια δυστυχισμένου γάμου.
8/ Στέλλα: Από τις τρεις κόρες της, η πρώτη θα καταλήξει ελαφρών ηθών· η δεύτερη, μόλις φθάνει τα δεκατρία της χρόνια, χάνει τα λογικά της, αρχίζει να δέρνει και να βρίζει τους πάντες, τριγυρνά με αλήτες και εξαφανίζεται από το σπίτι με τις μέρες.

Πιθανή εξήγηση: Η Λουίζα είναι ψυχικό βαμπίρ. Μάλλον δεν κάνει τίποτα επίτηδες, μα φαίνεται πως απορροφά από τους γύρω της ενέργεια, κυρίως σεξουαλική. Ως αποτέλεσμα, όσοι την περιτριγυρίζουν υποφέρουν από μόνιμα ερωτικά ή οικογενειακά προβλήματα.

Δευτέρα, 12 Ιανουαρίου 2004

Περνώντας έξω από το παρκάκι της οδού Υμηττού στον Άλιμο, ενώ πήγαινα στο σπίτι της Παναγιώτας για μάθημα, είδα γραμμένο πάνω σε μάντρα το graffiti: “Να φοβάσαι τους φίλους σου περισσότερο παρά τους εχθρούς σου!”

Εγώ δεν χρειάζομαι εχθρούς. Είχα πάντα “φίλες”, οι οποίες αποδείχτηκαν πως είχαν όλες τον ίδιο ενδόμυχο σκοπό: Να καταστρέφουν κάθε όμορφη στιγμή της ζωής μου:
* Ορισμένες με πολεμούσαν κυρίως σε ψυχολογικό επίπεδο, φροντίζοντας να με μειώνουν, να με εκνευρίζουν ή να με κοροϊδεύουν συστηματικά: Ελένη Ταντούλου, Ντιάνα, Ξανθή.
* Άλλες ήταν βαρετές μέχρι θανάτου: Μάντυ, Ελένη Τανάγρα.
* Άλλες φρόντιζαν να μου χαλάνε τις καλοκαιρινές διακοπές μου με τον στριφνό και ανάποδο χαρακτήρα τους: Ελένη Ταντούλου, Ξανθή, Νινέτα.
* Άλλες έκοψαν την τύχη μου, εμποδίζοντας την επαφή με κάποιους αξιόλογους άνδρες που έδειχναν ενδιαφέρον για μένα: Λουίζα, Νεφέλη, Ελένη Ταντούλου.
* Άλλες φρόντισαν να μισοκαταστραφώ οικονομικά: Μαρία Γληνού.
* Άλλες δεν βλέπουν με καθόλου καλό μάτι τη νέα μου σταδιοδρομία ως δασκάλα ξένων γλωσσών: Περσεφόνη, Λουίζα *[είπα κι εγώ, τόση υποστήριξη πια από τη Λουίζα! Χάλαγε το σενάριο!]*.

Φίλοι κι επιτυχία δεν πάνε μαζί. Οι πετυχημένοι δεν έχουν φίλους· έχουν μόνο γνωστούς, συναδέλφους ή συνεργάτες. “Είναι μοναχικά στην κορυφή”, όπως λέγεται συχνά -και είναι λογικό: Οι “φίλοι” ζηλεύουν αφόρητα, γλωσσοτρώνε και επιτίθενται συντονισμένα και συστηματικά σε όποιον από την “παρέα” τολμήσει να παρουσιάσει την παραμικρή άνοδο σε οποιονδήποτε τομέα. Στη δική μου περίπτωση, ας πούμε, από τότε που ξεκίνησα τα ιδιαίτερα μαθήματα οι “φίλες” μου παρεξηγούνται για ψύλλου πήδημα κι εξαφανίζονται για μήνες. Άλλοτε, πάλι, αμφισβητούν ξεκάθαρα τις διδασκαλικές ικανότητές μου. Υποψιάζομαι έντονα ότι η ζήλια, η γλωσσοφαγιά και οι ψυχικές επιθέσεις μπορούν να κάνουν μεγαλύτερο κακό απ' ότι ο ανταγωνισμός!

Το λεγόμενο “φιλικό περιβάλλον” δεν είναι παρά ένα υποδίκτυο του Πλέγματος, που έχει την εσωτερική αποστολή να παρακολουθεί το κάθε μου βήμα και να βραχυκυκλώνει την κάθε μου προσπάθεια. Μέσω συντονισμένης γλωσσοφαγιάς και

ψυχικών επιθέσεων οι “φίλες” μου προξενούν κακοτυχία, μπλοκάροντας έτσι οποιαδήποτε άνοδο βλέπουν σε μένα. Φυσικά, δεν αποκλείονται καθόλου και άλλες παρασκηνιακές ενέργειες...

Να γιατί οι πραγματικά πετυχημένοι δεν έχουν φίλους. Οι άνθρωποι της elite γνωρίζουν όλα αυτά τα ενεργειακά παιγνίδια που παίζονται μέσα σ' ένα “φιλικό” κύκλο, γι' αυτό φροντίζουν να μένουν αποτραβηγμένοι και αποφεύγουν τις φιλίες καρδιάς. Ο συνεργάτης σου θέλει να είσαι πετυχημένος, επειδή αυτό διευκολύνει και τη δική του δουλειά. Ο “φίλος”, αντίθετα, θα σκυλιάσει εξαιτίας της επιτυχίας σου επειδή νομίζει ότι τον επισκιάζεις. Γενικότερα, ο ξένος δεν θα σε φθονήσει, ούτε θα σε γλωσσοφάει· ο φίλος, σίγουρα...

! Στο διαδίκτυο υπάρχει ιστοσελίδα που προτρέπει τους ανθρώπους να αυτοκτονήσουν μαζικά για να σωθεί ο πλανήτης! Καλόοooo! Έχουν αρχίσει να πιάνουν το νόημα!

Μέρες αισιοδοξίας

Τρίτη, 13 Ιανουαρίου 2004

Παράξενη μέρα, γεμάτη ευχάριστες εκπλήξεις:

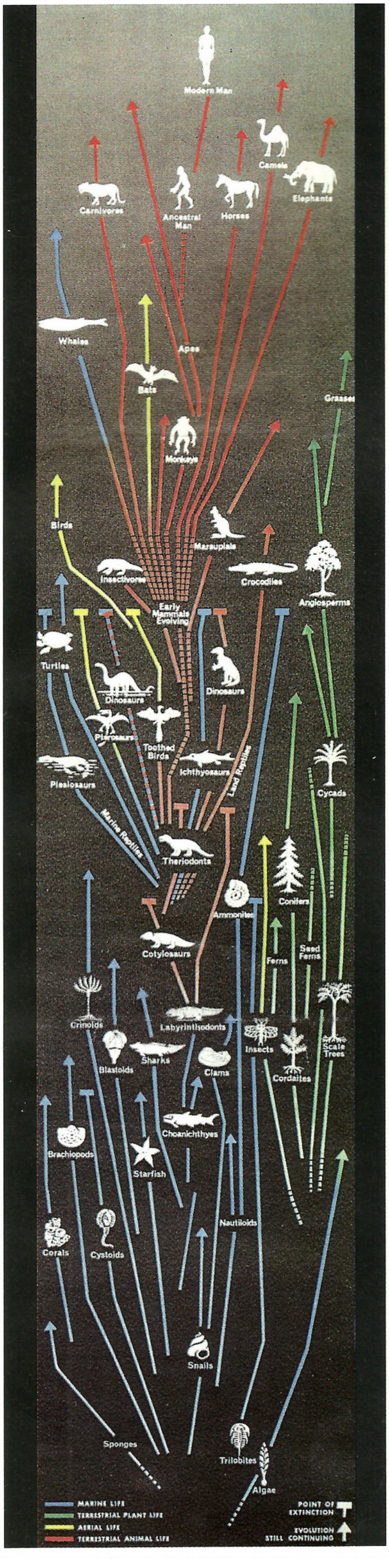
α) Ανακάλυψα ότι το πολυκατάστημα "Capricorn", στην Κάτω Γλυφάδα, σύντομα θα φέρει ηλεκτροκίνητα μηχανάκια με αυτονομία 30 χλμ, ταχύτητα 25 χλμ/ώρα και τιμή 340 ευρώ. Επιπλέον, ο Σταμάτης ο πωλητής με διαβεβαίωσε ότι υπάρχει δυνατότητα αύξησης της αυτονομίας στα 60 χλμ, με την προσθήκη δεύτερης συστοιχίας μπαταριών.

β) Μετά από 30 χρόνια, σήμερα ξανάκουσα στο ραδιόφωνο το τραγούδι "Ο Μέρμηγκας" της Μαρίζας Κωχ, που ήταν το αγαπημένο μου όταν ήμουν παιδί. Το μαγνητοφώνησα αλλά μου ξέφυγε λίγο στο τέλος. Δεν χώρεσε στην κασέτα, που τελείωνε. Κρίμα...

γ) Το περιοδικό "Άστρον" δημοσίευσε το άρθρο μου σχετικά με την εξέλιξη των ειδών, που τους είχα στείλει τον Ιούλιο, κι έχει ως εξής:

Μυστήρια της εξέλιξης: Μέσα σ' έναν παλιό Παγκόσμιο Άτλαντα (Reader's Digest, Great World Atlas) ανακάλυψα ένα πολύ ενδιαφέρον σχεδιάγραμμα της εξέλιξης των ειδών. Χωρίς να είμαι ειδικός, μελετώντας το διαπίστωσα ότι παρουσιάζει αρκετές παραδοξότητες. Έτσι θεώρησα σκόπιμο να σας το

αποστείλω μαζί με κάποιες δικές μου παρατηρήσεις και συμπεράσματα.

Κατ' αρχήν, παραθέτω μερικές εξηγήσεις σχετικά με το σχεδιάγραμμα: η γαλάζια γραμμή αφορά τα θαλάσσια είδη, η πράσινη το φυτικό βασίλειο, η κίτρινη τα φτερωτά όντα, η κόκκινη τα ζώα της ξηράς. Οι διακεκομμένες γραμμές σημαίνουν θολές περιοχές (κενά σημεία) στην πορεία της εξέλιξης. Η κάθετη γραμμούλα (T) παριστά το σημείο εξάλειψης ενός είδους, ενώ το βέλος προς επάνω σημαίνει την συνέχιση της εξελικτικής διαδικασίας.

Παρατηρούμε, λοιπόν, ότι μέχρι την αρχή της Κρητιδικής Περιόδου (136 εκατ. χρόνια πριν), δεν υπάρχουν σχεδόν καθόλου κενά σημεία στις γραμμές εξέλιξης, παρόλο που πρόκειται για εξαιρετικά αρχαίες γεωλογικές εποχές. Αντίθετα, μετά την Κρητιδική Περίοδο αφθονούν οι διακεκομένες γραμμές εξέλιξης, ιδίως των όντων της ξηράς.

Βέβαια, μια πρώτη παραδοξότητα εμφανίζεται ήδη στις αρχές της Τριασικής Περιόδου (περ. 225 εκατ. χρόνια πριν), οπότε παρουσιάζονται τα πρώιμα θηλαστικά ως εξέλιξη κάποιων ερπετών (θηριόδοντα - theriodonts) και ακολουθούν μια μακριά, διακεκομμένη, δηλαδή αμφίβολη γραμμή εξέλιξης που τραβά ως τα τέλη της Κρητιδικής Περιόδου.

Παρ' όλα αυτά, όπως φαίνεται ξεκάθαρα στο σχεδιάγραμμα, μέχρι το τέλος περίπου της Κρητιδικής Περιόδου (60-70 εκατ. χρόνια πριν) η εξέλιξη των ειδών προχωρούσε σχετικώς ομαλά, ώσπου αυτή διακόπηκε απότομα και ταυτόχρονα για την πλειονότητα του τότε ζωικού βασιλείου. Έτσι, όλοι οι δεινόσαυροι εξαφανίζονται – από κάποια φυσική καταστροφή, όπως υποθέτουν πολλοί ειδικοί. Κανείς όμως, δεν μπορεί να πει με βεβαιότητα τι ακριβώς συνέβη, πώς εξαλείφτηκαν όλα εκείνα τα ισχυρά και θαυμαστά ζώα δια μιας από το πρόσωπο της γης.

Αμέσως μετά την εξαφάνιση των δεινόσαυρων, παρατηρούμε μια έκρηξη στην εξέλιξη των θηλαστικών. Προσέξτε τη φαρδιά δέσμη διακεκομμένων γραμμών (early mammals evolving) που ξεπηδά από την αρχική, ήδη διακεκομμένη γραμμή εξέλιξης των πρώιμων θηλαστικών και καταλήγει, μέσα από μια πολυσχιδή και θολή πορεία, στην εμφάνιση των σύγχρονων, πλακούντιων θηλαστικών (placental mammals). Στους αιώνες που ακολουθούν, τα τελευταία κυριαρχούν τώρα πια στη Γη, αλλά ουδεμία σχέση έχουν με τους τεράστιους, πολύ επικίνδυνους, πανίσχυρους δεινοσαύρους. Μπορούμε, λοιπόν, να πούμε ότι το γήινο περιβάλλον υπέστη κάποια επέμβαση και διαμορφώθηκε έτσι ώστε να μην είναι πλέον τόσο άγριο και επικίνδυνο για τον άνθρωπο, ο οποίος πρόκειται να εμφανιστεί αργότερα ως κυρίαρχος της γης. Οι γνωστές προγονικές φυλές των ανθρώπων (ancestral man) εμφανίζονται πολύ αργότερα, κατά την Πλειόκαινη Περίοδο (7 εκατ. χρόνια πριν), ως εξέλιξη των πιθηκοειδών, ωστόσο η γραμμή εξέλιξης αυτών των φυλών είναι επίσης διακεκομμένη, άρα αμφίβολη. Με δύο λόγια, ολόκληρη η πορεία εξέλιξης των θηλαστικών φαίνεται να αποτελεί μυστήριο...

Τολμώ, λοιπόν, να προχωρήσω σε ορισμένα συμπεράσματα: Πριν από 60+ εκατομμύρια χρόνια, κάποιος μυστηριώδης, αστάθμητος παράγοντας επέδρασε καθοριστικά στο φυσικό περιβάλλον της γης, αλλάζοντας την πορεία εξέλιξης των ειδών σε παγκόσμια κλίμακα, μέσα από μια διαδικασία όχι μακροπρόθεσμη, και φυσική αλλά απότομη, ξαφνική και αποφασιστική. Έτσι,

αφανίστηκαν όλα τα τότε κυρίαρχα είδη του πλανήτη, με απώτερο σκοπό το φυσικό περιβάλλον να γίνει πλέον πιο ήρεμο, κατάλληλο να δεχθεί αργότερα τον άνθρωπο.

Στ' αλήθεια, τι πιθανότητες θα είχε ο άνθρωπος να εξελιχθεί και να κτίσει πολιτισμό μέσα σ' ένα τόσο βίαιο κι επικίνδυνο περιβάλλον όπως εκείνο της Προκρητιδικής Περιόδου; Το πιθανότερο είναι πως, για όσο καιρό επιβίωνε, θα αποτελούσε λεία των δεινοσαύρων και τίποτε άλλο. Τώρα, όμως, μετά τη μυστηριώδη αυτή επέμβαση, ο άνθρωπος δεν είχε σπουδαίο ανταγωνισμό για την κυριαρχία του πλανήτη.

Έχω την εντύπωση ότι οι διεργασίες που προκάλεσαν και ακολούθησαν την καταστροφή των κρητιδικών οικοσυστημάτων δεν ήταν καθόλου τυχαίες. *Κάτι* ή *κάποιοι* προκάλεσαν ηθελημένα αυτή τη βίαιη μετάλλαξη του γήινου περιβάλλοντος, ώστε να δημιουργήσουν πάνω στον πλανήτη ένα περιβάλλον πιο ανεκτό για το δικό τους δημιούργημα, τον άνθρωπο.

Είμαστε, λοιπόν, προϊόντα ενός κοσμικού πειράματος που στήθηκε στο μακρινό παρελθόν (από ποιούς άραγε;), σύμφωνα με το οποίο διακόπηκε ουσιαστικά η πορεία εξέλιξης των ειδών στον πλανήτη και προκλήθηκε η δημιουργία ορισμένων άλλων ζώων, που θα ήταν όχι μόνο σχετικώς ακίνδυνα αλλά και χρήσιμα για τον άνθρωπο. Τέλος, *Αυτοί* εγκατέστησαν τον άνθρωπο ως "κωρωνίδα της δημιουργίας" πάνω στη Γη. Πιθανότατα, αυτοί δεν έφυγαν ποτέ: Είναι πάντα εδώ, αθέατοι στα μάτια των κοινών θνητών, και παρακολουθούν στενά την πορεία του δημιουργήματός τους επεμβαίνοντας συχνά σε αυτήν με παράξενους και ανεξιχνίαστους τρόπους...

Τετάρτη, 14 Ιανουαρίου 2004

Στιχομυθία γκραν-γκινιόλ με το Νάσο, στην κρεβατοκάμαρα της μαμάς, ενώ παρακολουθούμε το κανάλι του Αντέννα στην τηλεόραση.

Νάσος: “Δηλαδή, εσύ τώρα χάρηκες που βάλανε το άρθρο σου στο Άστρον!”

Εγώ: “Μάλλον...”

Νάσος: “Στέλνεις συνέχεια κείμενα στον Αντέννα αλλά δεν σου

δίνουν σημασία, ε;”
Εγώ: “Κάνεις λάθος. Ποτέ δεν έστειλα τίποτα στον Αντέννα”.
Νάσος: “Και στο "Άστρον" στέλνεις συνέχεια αλλά μόνο τώρα σου δημοσιεύσανε κάτι”, μου πετάει με το ίδιο κακιασμένο ύφος, ενώ φαίνεται πως αρχίζει να χάνει την υπομονή του.
Εγώ: “Λάθος! Δυο φορές που τους έστειλα κάτι, και τις δυο φορές το κείμενό μου δημοσιεύτηκε!”
Στο σημείο αυτό ο Νάσος, αναψοκοκκινισμένος και όλο χολή, δεν βρίσκει τίποτε άλλο να πει, το βουλώνει και αποχωρεί...

Εικόνες του Matrix: Κάπου στον Μεσσηνιακό Κόλπο, σε βάθος 4000 μέτρων, έχει κτιστεί ένα υποβρύχιο αστεροσκοπείο-ραντάρ το οποίο ανιχνεύει τα νετρίνα και αναμένεται να ξεκλειδώσει σπουδαία μυστικά του Σύμπαντος. Αποτελεί έργο ελληνικής επιστήμης και τεχνολογίας κι εκεί εργάζονται Έλληνες ειδικοί -άκουσα το βράδι στις Ειδήσεις κι έμεινα κάγκελο!

Πέρα από την όποια εθνική υπερηφάνεια, γεννώνται ορισμένα ερωτήματα:
α) Διαθέτει η Ψωροκώσταινα τέτοια υπερεξελιγμένη τεχνολογία; Απίστευτο!
β) Για ποιό λόγο, αλήθεια, είναι απολύτως απαραίτητο να γίνονται όλα αυτά; Δεδομένου ότι τα νετρίνα ανιχνεύονται μονάχα σε τέτοια βάθη, για ποιό λόγο είναι όλοι τόσο πρόθυμοι να καταβάλλουν τόσο τεράστια έξοδα και υπέρογκο ανθρώπινο μόχθο για να στήσουν ένα αστεροσκοπείο σε βάθος 4000 μέτρων, με σκοπό να κυνηγήσουν φαντάσματα υποατομικών σωματιδίων;
γ) Μήπως, τελικά, η elite διαθέτει επιστήμες και τεχνολογίες πολύ πιο προηγμένες απ' όσο φαντάζεται ο μέσος πολίτης;

Κυριακή, 18 Ιανουαρίου 2004

Νέος μαθητής, στη μέση της χρονιάς: Είναι ο Στέλιος Δανέζης, μαθητής δημοτικού στα Εκπαιδευτήρια Μαλικούτη και πρώην συμμαθητής του Μανώλη. Ο Στέλιος χρειάζεται βοήθεια στα Γερμανικά του σχολείου. Η προηγούμενη δασκάλα του, που ήταν και φίλη της μητέρας του, τον άφησε “λόγω οικογενειακών προβλημάτων”. Εμένα μου προέκυψε κατόπιν

επέμβασης της Λουίζας η οποία, παρά τις πρόσφατες διενέξεις μας, δεν πρόκειται ποτέ να πει άσχημα λόγια για μένα, λέει.

Σήμερα πηγαίνω εκεί για δεύτερη φορά. Ο μαθητής μένει στην Ηλιούπολη, κοντά στην πλατεία Κανάρια, και μου παίρνει γύρω στη μιάμιση ώρα να φθάσω. Το μάθημα αρχίζει στις 4:00 το απόγευμα και διαπιστώνω τα ίδια πράγματα που είδα και την πρώτη φορά: Το παιδί είναι υστερικό και νευρασθενικό, δεν κάθεται καν στην καρέκλα του, μου κουβαλάει τα παιγνίδια του πάνω στο τραπέζι, με αγνοεί επιδεικτικά, μόλις τον πιέσω λίγο ("Πρόσεξε εδώ, Στέλιο"), χτυπιέται και ουρλιάζει σαν τρελός και οι κραυγές του ακούγονται έξω. Μπαίνει μέσα η Ολυμπία, η μητέρα του, τον μαλώνει αλλά αυτός τότε ουρλιάζει ακόμη πιο άγρια: "Φύγεεε! Πουτάναααα! Αααα!" και προσπαθεί να της κατεβάσει το παντελόνι, λέγοντάς μου: "Κοίτα, το βρακάκι της!". Τότε η Ολυμπία του τις βρέχει κι αυτός ξεφωνίζει πιο υστερικά παρά ποτέ. Ούτε λόγος για να μάθει οτιδήποτε.

"Έχεις ξαναδεί τέτοιο παιδί;" με ρωτά η γιαγιά του, που μόλις έχει μπει στο δωμάτιο.

"Όχι", απαντώ ειλικρινά και αναρωτιέμαι: *Που έμπλεξα πάλι;*

"Μα ένα σωστό παιδάκι δεν σου τυχαίνει;" απορεί η Μαρία Σχοινά αργότερα, όταν συναντιώμαστε στην Αθήνα μετά το μάθημα και της διηγούμαι τις διδασκαλικές περιπέτειές μου. Όταν, μάλιστα, της εξηγώ ότι τα περισσότερα παιδιά που μου έχει συστήσει η Λουίζα είναι μικρά, περίπου οκτώ ετών, όχι τίποτα ιδιοφυίες, υποχρεωμένα όμως από τους γονείς τους να μαθαίνουν δυο ξένες γλώσσες από την 3η Δημοτικού, η Μαρία συμπεραίνει: "Μα εσύ δέχεσαι περιπτώσεις παιδιών που δεν αναλαμβάνει καμία άλλη δασκάλα!"

Ύστερα η Μαρία μου διηγείται μια πρόσφατη περιπέτειά της: Στις προάλλες έπεσε κατά λάθος πάνω σ' έναν μεγάλο κάκτο και το δεξί της χέρι γέμισε αγκάθια που δεν έβγαιναν με τίποτα! Έτρεξε αμέσως σ' ένα νοσοκομείο, έδειξε το χέρι της και οι γιατροί αποφάνθηκαν πως έπρεπε να γίνει χειρουργείο!

"Εγώ, τότε, σκέφθηκα: Λεφτά δεν έχω, άνδρα και παιδιά να με φροντίσουν δεν έχω, άρα σε καμία περίπτωση δεν μπορώ εγώ να κάνω χειρουργείο! Η αρρώστεια απαγορεύεται, είπα στον

εαυτό μου! Έτσι, γύρισα σπίτι...”
“Και πώς βγήκαν τα αγκάθια;” απορώ.
“Επειδή ακριβώς δεν είμαι καμιά πλούσια βολεμένη, αναγκάστηκα να καθήσω και να σκεφθώ: Δοκίμασα με βελόνα, ύστερα με σελοτέηπ, όμως τα αγκάθια ήταν τόσο πολλά και βαθιά χωμένα, που δεν θα τελείωνα ούτε του χρόνου! Μετά μου έκοψε κι άλειψα το χέρι μου με λάδι -και τότε τα αγκάθια βγήκαν εύκολα!”
“Μπράβο, καλή ιδέα, να το έχω κι εγώ υπόψη μου!”
“Ενώ, αν ήμουν καμιά καλομαθημένη κότα, θα άκουγα τους γιατρούς και θα έμπαινα στο χειρουργείο! Δεν θα έβαζα το μυαλό μου να δουλέψει!”
“Πράγματι! Γι' αυτό όσες βολεμένες παντρεμένες ξέρω, τρέχουν συνεχώς για τσεκ απ και κάθε τόσο κάνουν εγχειρήσεις -πότε στα πόδια τους, πότε στα χέρια τους, πότε στη μέση τους....”
“Και στο τέλος γίνονται χειρότερα αντί καλύτερα!” καταλήγει η Μαρία. “Ενώ εγώ είμαι μια χαρά στην υγεία μου! Τίποτα δεν έχω!”

Δευτέρα, 19 Ιανουαρίου 2004

Από σήμερα ξεκινώ τρεχάματα σε ΙΚΑ, ΤΕΒΕ, Εφορία κλπ για να κάνω έναρξη προσωπικής επιχείρησης διδασκαλίας της αγγλικής γλώσσας. Στο εξής, θα πληρώνω γύρω στα 200 ευρώ το μήνα για ΤΕΒΕ και θα κόβω αποδείξεις στους πελάτες. Μπελάς, μα δεν γίνεται αλλιώς. Πρέπει να συμπληρώσω τα συντάξιμα ένσημά μου...

Κυριακή, 25 Ιανουαρίου 2004

Πηγαίνοντας για μάθημα στο Στέλιο (ωχ, αμάν) κοντοστάθηκα για λίγο μπροστά σ' ένα μαγαζί επί της Βουλιαγμένης, το οποίο πουλάει εντυπωσιακά πορσελάνινα αγάλματα και άλλα πανέμορφα μα πανάκριβα διακοσμητικά *Τέτοια εκλεκτά πράγματα αρμόζουν μονάχα σε πλουσιόσπιτα*, συλλογίζομαι. Τότε ακριβώς, καταφθάνει ένας χοντρός βλαχομαλάκας με μηχανάκι και στήνεται σαν ηλίθιος στη διπλανή βιτρίνα. “Σου αρέσει αυτό;” μου πετάει βλακωδώς.

“Πάμε για καφέ;” συνεχίζει ανυπόμονα, με κουτοπόνηρο ύφος.
“Δεν έχω καμία όρεξη!” του κάνω ψυχρά.

Ο τύπος εξαφανίστηκε αφού πρώτα κατάφερε να μου χαλάσει τη ρέμβη. Ούτε από μακριά δεν μου επιτρέπεται να απολαμβάνω τη χλιδή των πλουσίων...

Παρασκευή, 30 Ιανουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: “Ξύπνησα” δυο φορές μέσα σε άλλους κόσμους, όπου μπορούσα άνετα να μετακινώ διάφορα αντικείμενα με τη δύναμη της σκέψης. Η αίσθηση ήταν τόσο ζωντανή, που νόμιζα πως ήμουν ξύπνια, στο φυσικό πεδίο.

Κάπου αλλού, σε άλλες διαστάσεις, είμαι κάτι άλλο: Διαθέτω εξαιρετικές ικανότητες, είμαι ο πλήρης και αληθινός εαυτός μου· ώσπου ανοίγω τα μάτια και η “πραγματικότητα” μολύνει αμέσως την ύπαρξή μου...

Αργά τη νύχτα, η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** με συνδέει με την αλήθεια του Εαυτού μου:
Αυτοί είναι Ένα. Εγώ είμαι Ένα Άλλο...

?! *244 πιστοί μουσουλμάνοι* ποδοπατήθηκαν μέχρι θανάτου σε *προσκύνημα στη Μέκκα, την Κυριακή.*

Σάββατο, 31 Ιανουαρίου 2004

Το πρωί, καθώς ερχόμουν με το λεωφορείο από την Κάτω Γλυφάδα, πρόσεξα κάτι ασυνήθιστο: Ήταν μια νέα γυναίκα με όμορφο, αρμονικό, ευγενικό πρόσωπο και πλούσια, κυμματιστά, κοκκινόξανθα μαλλιά. Το λεπτό, πορσελάνινο δέρμα έδειχνε ότι επρόκειτο για γνήσια κοκκινομάλλα. Δεν μπορούσα να πάρω τα μάτια μου από πάνω της, καθώς αναγνώριζα τη γνήσια ομορφιά.

Ξαφνικά, όλες οι άλλες μέσα στο λεωφορείο μου φάνηκαν όπως πραγματικά ήταν: χυδαία σκουπίδια. Μελαχροινές, καστανές, ξανθές, όλες ντυμένες σαν πουτάνες, όλες τσόκαρα! Όλες αυτές επεδείκνυαν μια εμφάνιση βλαχομοντέρνα και ξετσίπωτη, αυτή που είναι "της μόδας" και υποχρεωτικά πρέπει να μας αρέσει· είχαν, όμως, και τη γοητεία της χυδαίας υποκρισίας που χαρίζει το μασκάρεμα: βάψιμο μαλλιών, μακιγιάζ, ρούχα ξέκωλα, ύφος επιτηδευμένα πρόστυχο. Ωστόσο, το

ψέμα όσο κι αν οργιάζει, ωχριά μπροστά στο αληθινά ωραίο...

Κι όμως: Ούτε ένας πούστης άνδρας δεν γύριζε να κοιτάξει την κουκλάρα! Κανείς δεν της έριχνε ούτε μια ματιά! Ίσως επειδή η κοπέλα ήταν ντυμένη συντηρητικά, μ' ένα απλό γαλάζιο πουκάμισο κι ένα τζην παντελόνι...

Το βράδι βγήκα με τη φίλη μου τη Μαρία. Όπως πάντα, πήγαμε πρώτα για καφέ και ύστερα για φαγητό -αυτή τη φορά στο Pizza Hut στο Κολωνάκι. Όση ώρα μείναμε εκεί, δεν έπαψα να παρατηρώ έναν πανέμορφο μελαχροινό νεαρό με μακριά σπαστά μαλλιά και τοξωτά φρύδια, που καθόταν μ' έναν φίλο του. Κάπνισε και μίλησε για λίγο, μετρημένα και χαμηλόφωνα. Θα μπορούσα να τον ερωτευθώ -σ' έναν άλλο κόσμο...

Τετάρτη, 4 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Στην πίσω κάμαρα του σπιτιού μου βρίσκεται ο πατέρας μου ξαπλωμένος στο κρεβάτι και μου μιλάει. Τότε, όμως, εγώ αναγνωρίζω πως δεν είναι πραγματικά εκείνος. Αμέσως μεταμορφώνεται σ' έναν νέο παχουλό άνδρα και ύστερα σε γυναίκα ξανθογάλανη, με μακριά σπαστά μαλλιά και δέρμα γαλάζιο. “Είσαι εξωγήινη;” τη ρωτώ κι εκείνη μου χαμογελά, ενώ το τοπίο έξω από το παράθυρο αρχίζει να μεταβάλλεται. Βλέπω ότι ζούμε εγκλωβισμένοι μέσα σε σφαίρες που κρέμονται από κλωστές και στριφογυρίζουν στον άνεμο. *Πιθανή Ερμηνεία: Εξωγήινοι ζουν ανάμεσά μας, με τους οποίους εγώ ίσως έχω κάποια συγγενική σχέση. Η λεγόμενη “πραγματικότητα” είναι μια φυλακή, μια σατανική ψευδαίσθηση...*

Εικόνες του Πλέγματος: Το κτηριακό συγκρότημα που θα αντικαταστήσει τους Δίδυμους Πύργους θα αποτελείται από πέντε ουρανοξύστες και θα φέρει το όνομα Πύργος της Ελευθερίας. Το ψηλότερο από τα πέντε κτήρια θα έχει ύψος 572 μέτρα, ωστόσο στην κορυφή του θα τοποθετηθεί μια ψηλή κεραία, οπότε το συνολικό ύψος θα ανέθει στα 666.666 μέτρα!

Τυχαίο; Στον κόσμο που ζούμε τίποτα δεν είναι τυχαίο. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα μηχανορραφεί αδιάκοπα, υπογείως, κρυφά, με υπαινιγμούς και μυστικά. Επιφανειακά όλα

φαίνονται εντάξει, δεν υπάρχει απόδειξη για τίποτα ύποπτο. Μονάχα ορισμένες αλλόκοτες ενδείξεις σε κάνουν να υποψιάζεσαι τα σατανικά παιγνίδια που παίζονται πίσω από τη λαμπερή βιτρίνα της ανθρώπινης κοινωνίας. Ενδείξεις που κραυγάζουν την αποτρόπαιη συγκαλυμμένη αλήθεια, εφόσον έχεις μάτια και βλέπεις...

Παρασκευή, 6 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι πως είμαι ξαπλωμένη σ' ένα κρεβάτι, το οποίο "κυλά" γοργά σε άλλα μέρη, ενώ νιώθω τα στήθη μου να ερεθίζονται. Σκέφτομαι να προχωρήσω πιο μακριά, όμως μεγάλα καμιόνια μου κόβουν το δρόμο και μου αποσπούν την προσοχή με δυνατές μουσικές.

Προσπαθώ να καταφύγω σε μια διπλανή βραχώδη παραλία, όμως τα καμιόνια κινούνται μαζί μου, ώσπου με παγιδεύουν πλάι σε μια μεγάλη μπουλντόζα. Ωστόσο τα καταφέρνω, φθάνω στην ακτή, βρίσκω μια βολική προεξοχή στο βράχο λίγο πιο πάνω από τη θάλασσα και ξαπλώνω άνετα. Οι ρόγες μου ερεθίζονται πολύ, έχω δυνατό οργασμό που με ξυπνά. Κρίμα...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τρέχω να ξεφύγω από γιγάντιες μπουλντόζες που με καταδιώκουν (ξανά!), ενώ διασχίζω ένα κανάλι νερού ανάμεσα σε ψηλούς βράχους. Καταφέρνω να διαφύγω μέσα από ένα στενό πέρασμα, όμως άλλες μπουλντόζες καταφθάνουν από την άλλη μεριά. Μένω στην άκρη και τις αφήνω να περάσουν από μπροστά μου. Τότε όμως δυνατές μουσικές αποσπούν την προσοχή μου, ενώ ένα λευκό μαλλιαρό σκυλί με ακολουθεί απειλητικό. Το πετροβολώ, μα περισσότερα σκυλιά έρχονται στο κατόπι μου· τρέχω να γλυτώσω, πετροβολώντας τα όποτε μπορώ, μα όλο και περισσότερα μαζεύονται και φράζουν το δρόμο μου. Τώρα τρέχω τώρα μαζί με τη μητέρα μου· μόλις που προλαβαίνουμε να χωθούμε στο σπίτι και να κλείσουμε την πόρτα, ενώ πολλά σκυλιά αλυχτούν απέξω. *Ερμηνεία: Κρυφοί εχθροί ("μπουλντόζες" ή "σκύλοι") καιροφυλακτούν διαρκώς, με σκοπό να ανακόψουν την πορεία μου στο αστρικό αλλά και στο φυσικό*

πεδίο. Βρίσκομαι στην ίδια πορεία με τη μητέρα μου, κίνδυνοι πολλοί κυκλώνουν το σπίτι μας...

Παρασκευή, 13 Φεβρουαρίου 2004

Χιόνια παντού. Ακύρωσα όλα τα σημερινά μαθήματα, κάθησα μπροστά στο παράθυρο του σαλονιού κι άρχισα να γράφω στο ημερολόγιό μου, ρεμβάζοντας χαλαρά τις ολόλευες νιφάδες που έπεφταν πυκνές και απολαμβάνοντας την έξοχη γαλήνη που μου χάριζε η πρωτόγνωρη σιγή...

Αργότερα συνάντησα την Πέρσα και τη φίλη της τη Μαρία. Βγήκαμε βόλτα στο χιόνι, τραβήξαμε και φωτογραφίες. Κάποια στιγμή παραπονέθηκα για τα γλιστερά παπούτσια μου και η Περσεφόνη μου είπε σοβαρά: "Μήπως προτιμάς να πάς στο σπίτι σου επειδή γλιστράνε τα παπουτσάκια σου;". Μου χτύπησε περίεργα το σχόλιο μα δεν απάντησα. Λίγο αργότερα, πάντως, παραπονέθηκε και η Μαρία για το γλιστερό χιόνι· η Πέρσα επανέλαβε ακριβώς το ίδιο πράγμα, στον ίδιο ακριβώς προκλητικό τόνο...

Εντέλει, καταλήξαμε στο σπίτι της Πέρσας, όπου φάγαμε, είδαμε λίγη τηλεόραση, παίξαμε scrabble και συζητήσαμε ζωηρά. Όμορφα απλά πράγματα, που μου συμβαίνουν όλο και σπανιότερα...

Δευτέρα, 16 Φεβρουαρίου 2004

Προφητικό Όνειρο: Ακούω πολύ ισχυρούς χτύπους -νταπ, ντουπ- στη μεσοτοιχία μου. Είναι ο Τάκης, που κοπανάει τον τοίχο με μανία, μάλλον με σκεπάρνι. Μαζεύεται πολύ πλήθος απέξω και δυο νοσοκόμες έρχονται να τον μαζέψουν. Όταν ξυπνώ, απορώ ακόμη. *Επαλήθευση: Ακριβώς παρακάτω...*

Παρασκευή, 20 Φεβρουαρίου 2004

Σήμερα το πρωί πήγαμε μαζί με το μπαμπά και το Γιάννη στο πολυκατάστημα "Capricorn" στην Κάτω Γλυφάδα και αγόρασα ένα ηλεκτροκίνητο μηχανάκι τύπου Nevada. Έχει αυτονομία 30 χλμ, ταχύτητα 25 χλμ την ώρα, ενώ ανεβαίνει και σε ανηφόρες κλίσεως έως πέντε μοιρών. Τιμή: 340 ευρώ.

Επιστρέφοντας στο σπίτι, έμαθα ότι ο Παναγιώτης Ζαρίφης έπεσε από το μπαλκόνι και σκοτώθηκε γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα. Λίγο αργότερα, πληροφορήθηκα ορθώς ότι αυτοκτόνησε με χάπια. Όταν τον ανακάλυψαν το πρωί ήταν ακόμη ζωντανός αλλά πέθανε στο δρόμο για το νοσοκομείο.

Αυθόρμητα ένιωσα μια σχετική θλίψη μα και προβληματισμό, στη σκέψη ότι πάνε περίπου εννέα μήνες από τότε που τον "έκαψα". Παράξενο, πάντως: Δεν αισθάνομαι κανένα κενό γύρω μου -σα να μην έχει "φύγει" κανένας. *Κανείς τους δεν φεύγει ποτέ πραγματικά, εφόσον το Matrix ανακυκλώνει διαρκώς τα πιόνια του...*

"Human Wonders": Ένας νεαρός νέγρος έχει ύψος δύο μέτρα, μόλις στα 12 χρόνια του, και όλοι τον καμαρώνουν για την ικανότητά του στο μπάσκετ. Φωνάζουν κι έναν πασίγνωστο μπασκετμπωλίστα να παίξει μια παρτίδα μαζί με το "παιδί-θαύμα". Κερδίζει ο διάσημος με μόλις έναν πόντο διαφορά!

Εγώ στα 12 μου είχα ύψος 1,63 και κόντευα να ξεχάσω το όνομά μου: Όπου στεκόμουν κι όπου βρισκόμουν, άκουγα να με φωνάζουν "ψηλή", "γκαμήλα", "καμηλοπάρδαλη", "τηλεγραφόξυλο" κλπ κοροϊδίες, σα να ήμουν κανένα τέρας. *Τα αληθινά τέρατα, όμως, τα σέβονται όλοι· γιατί οι άνθρωποι είναι τέρατα...*

Τετάρτη, 25 Φεβρουαρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Περιπλανιέμαι σε μια παλιά, τεράστια εκκλησία με χοντρούς τοίχους. Χώροι άδειοι, αψιδωτές πόρτες, σκοτεινή βαριά ατμόσφαιρα. Χάνω το δρόμο μου, τότε όμως το όνειρο γίνεται διαυγές. Υψώνομαι, αρχίζω να πετώ ολόγυρα και τελικά βγαίνω έξω, περνώντας μέσα από ένα αψιδωτό παράθυρο αφού σπάω το τζάμι. Πετώ όλο και ψηλότερα, χωρίς προσπάθεια, πάνω από μια ήρεμη γαλάζια θάλασσα. Πέρα στο βάθος διακρίνω πράσινα νησάκια με ψηλά δέντρα. Πλησιάζω σταθερά και αισθάνομαι υπέροχα...

Κυριακή, 29 Φεβρουαρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παρατηρώ ότι η πόρτα της αποθήκης μας, κάτω από τη μεγάλη εξωτερική σκάλα, είναι

ανοιχτή. Στο βάθος του χώρου υπάρχει κενό, όπου διακρίνεται μια δίοδος. Προχωρώ ως εκεί και περνώ μέσα από ένα άνοιγμα που οδηγεί από το σκοτάδι της αποθήκης στο φως του ήλιου.

Τώρα βρίσκομαι σ' έναν κόσμο αποτελούμενο μονάχα από ανθρώπους της elite. Είναι και η Περσεφόνη εκεί. Θέλουν να με εμποδίσουν να εξερευνήσω το μέρος και βιάζονται να με διώξουν. Εγώ, όμως, θυμάμαι ποιά είμαι. *Αν μπουν στο δρόμο μου, θα τους ρίξω κατάρα*, σκέφτομαι. Προσπαθώ ν' ανέβω σ' ένα χορταριασμένο λόφο, δυσκολεύομαι κάπως μα τα καταφέρνω. Τότε, ένας ρυθμικός ήχος σαν τύμπανο με αποσπά και με ξυπνά. Αφουγκράζομαι: Όντως, ακούγεται κάτι τέτοιο απέξω!

Ερμηνεία: Μου είναι πια προφανές ότι κάποιοι, οι οποίοι μάλλον γνωρίζουν τις ονειρικές δραστηριότητές μου, φροντίζουν να διακόπτουν την πορεία μου -ίσως με χρήση αρνητικής μαγείας. Τι σχέση μπορεί να έχει η Πέρσα; Ξέρω ότι ανήκει σε κάποιο κύκλωμα, ενώ γνωρίζει για το ονείρεμά μου -κακώς...

"American Psycho": Βρίσκω ότι ο ήρωας της ταινίας (κατά συρροήν δολοφόνος, παρανοϊκός μα αρκετά ευφυής ώστε να μένει πάντα υπεράνω υποψίας) έχει πολλά κοινά ψυχολογικά στοιχεία με τη φιλενάδα μου την Περσεφόνη (!):

1/ Είναι μέσα σε όλα, πηγαίνει παντού, έχει πολλούς φίλους μέσα σε διάφορα κυκλώματα.

2/ Διατηρεί ένα ιδανικό προφίλ φιλοσοφημένου, κουλτουριάρη, καλλιεργημένου ανθρώπου -υπεράνω πάσης υποψίας.
3/ Υιοθετεί μια ιδιαίτερα προσεγμένη, σοφιστικέ συμπεριφορά.
4/ Φροντίζει να παρουσιάζεται ως ειδήμων στις τέχνες (πχ μουσική, σινεμά).
5/ Εμμέσως πλην σαφώς απαιτεί -και πετυχαίνει- να γίνεται πάντα το δικό του.
6/ Τελειομανής αλλά και κομπλεξικός, απεχθάνεται την επιτυχία των άλλων.
? Μόνο σ' ένα διαφέρει από την Πέρσα: Είναι υπερβολικά ωραιοπαθής, ενώ εκείνη όχι...

Τρίτη, 23 Μαρτίου 2004

Το μαϊμουδάκι ο Παντελής δυσανασχετεί με το 18άρι που του έβαλα στην ορθογραφία, το σβήνει με μουντζούρα κι βάζει μόνος του 20άρι! Εγώ ξαναδιορθώνω το βαθμό, οπότε το μαϊμούδι αρχίζει να φωνάζει και να με σπρώχνει όλο αναίδεια: “Αντε, άντε!”
“Πολύ θάρρος πήρες! Εγώ διδάσκω, όχι εσύ!” τον μαλώνω.
Το βουλώνει αλλά αργότερα με κοροϊδεύει ξανά.

Λοιπόν, είναι απίθανο το τι είδους “ανθρώπινα” όντα κυκλοφορούν στον κόσμο, ως αποτέλεσμα εκατομμυρίων χρόνων (α)φυσικής επιλογής! Ο Παντελής, ας πούμε, μοιάζει με μαϊμού (μαυριδερός, με γουρλωτά μάτια, σαν γύφτος), σκέφτεται σαν μαϊμού και φέρεται σαν μαϊμού: γλοιώδης, ύπουλος, αναιδής, κουτοπόνηρος μα και απίστευτα ηλίθιος.

Φυσικά, η μητέρα του πιστεύει ότι ο κανακάρης της είναι μια παρεξηγημένη μεγαλοφυία: “Τον έχω πάει σε γιατρούς και μου έχουν πει ότι ο Παντελής έχει ελάχιστη βραχυπρόθεσμη μνήμη μα όταν μάθει κάτι δεν το ξεχνάει ποτέ! Είναι πανέξυπνος!” *Δηλαδή; Πότε ακριβώς μαθαίνει κάτι; Την 500ή φορά;*

Φάσεις του Παντελή, σε κάθε μάθημα, συνεχώς, ασταμάτητα:
* “Κυρία! Αα! Αα! Κοιτάξτε εκεί!” (στον τοίχο). Δεν ησυχάζει παρά μόνο αν κοιτάξω “εκεί”, στο τίποτα. Ύστερα μου χαμογελά με πλατύ, ηλίθιο χαμόγελο.

* Σαρδόνιο γέλιο μαϊμούς (διαρκώς, χωρίς λόγο).
* “Δεν κατάλαβα!” (μόνιμο αυτό).
* Σε περίπτωση που καταλάβει κάτι (με τις 500), την επόμενη μέρα το έχει ξεχάσει.
* Δεν σταματά να παπαρολογεί αδιάκοπα, ακόμη κι όταν του εξηγώ κάτι πάνω στο μάθημα. Συχνά πετάει λόγια ακατάληπτα, ασυνάρτητα -έτσι, ξαφνικά.
* “Γιατί το play παίρνει -ing στον ενεστώτα;” ρωτάει με χαζό ύφος.
“Επειδή έτσι θέλουν οι Άγγλοι!” του απαντώ.
“Ποιοί είναι οι Άγγλοι;”, ξαναρωτά με ακόμη πιο χαζό ύφος.
* Ενώ του παραδίδω μάθημα, μου γυρίζει ξαφνικά το βιβλίο σε επόμενες τυχαίες σελίδες και ρωτά βλακωδώς: “Πότε θα πάμε παρακάτω; Εδώ; Εδώ;”
* Όποτε βάζω ν' ακούσουμε κασέτα, τρέχει και γυρίζει το στέρεο στο CD-player, ώστε να μην παίζει η κασέτα. Ακολουθεί μάχη για να ρυθμίσει ο φωστήρ σωστά το μηχάνημα.
* Κάθε φορά επιμένει να μου φέρνει νερό ή χυμό και σχεδόν κάθε φορά ρίχνει κάτι μέσα. Την περασμένη φορά μου έφερε ένα ποτήρι με χυμό, το οποίο περιείχε δυο πόντους κατακάθι αλατιού στον πάτο.
* “Η Σάλλυ; Ποιά είναι η Σάλλυ;” ρωτά βλακωδώς. “Γιατί τη λένε Σάλλυ;” (βασική ηρωίδα του βιβλίου).
* “Είναι δύσκολο αυτό; Πολύ δύσκολο; Πόσο δύσκολο;” ρωτά σε κάθε γραμμή.
* Παραμορφώνει γλοιωδώς τη φωνή του και κοροϊδεύει όλο αναίδεια, σε κάθε μου λέξη ή κίνηση.
* Ενίοτε προχωρά και σε επιθετικές χειρονομίες, ότι τάχα θα με χτυπήσει: “Μπουνιά! Μπουνιά!” φωνάζει κι ετοιμάζεται δήθεν να μου τη δώσει.

Κι όμως! Αυτό το αρρωστημένο ον στα διαγωνίσματα καταλήγει να παίρνει 75-85%, δηλαδή όσο και η Ξένια, που είναι ένα πραγματικά χαρισματικό παιδί! Αυτό συμβαίνει επειδή αναγκάζομαι να τον βοηθώ συνεχώς και να τον βαθμολογώ με ιδιαίτερη επιείκια, όπως κάνω με όλα τα χαζά. Αν δεν έπραττα έτσι, ο Παντελής θα έπεφτε κάτω από τη βάση, πράγμα που

καμία σημερινή μητέρα δεν το ανέχεται. Άλλωστε, και στο σχολείο προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα! Αυτά είναι "ανεξήγητα φαινόμενα", όχι το Τρίγωνο των Βερμούδων!

Εκπληκτική η υποστήριξη της μητέρας και της αδελφής μου για τον Παντελή: "Μα είναι δέκα χρονών παιδάκι!" μου λένε. Κι εγώ ήμουν κάποτε 6-7 ετών και όλοι στη γειτονιά με φώναζαν "χαζή" επειδή έτρεχα στο δρόμο χωρίς να λέω "χαίρετε" στις γειτόνισσες. *Αλήθεια, ποιό παιδάκι, πάνω στο παιγνίδι, σκέφτεται να μοιράζει χαιρετούρες στους ενήλικες που συναντά; Ούτε καν τους προσέχει!* Για μένα, όμως, δεν υπήρχε ποτέ η παραμικρή κατανόηση. Ούτε στάθηκαν ποτέ να μου εξηγήσουν ήρεμα και ωραία ποιό ήταν το φοβερό και τρομερό σφάλμα μου. Κοίταζαν μόνο να κοροϊδέψουν ("Είναι χαζή αυτή, δεν νιώθει να μιλήσει") και φρόντιζαν να το ακούω.

Πρόβλεψη: Όσο για τον Παντελή -και τον κάθε Παντελή- είμαι βέβαιη ότι δεν θα έχει κανένα πρόβλημα με τη ζωή του στο μέλλον: Όταν έλθει η ώρα, θα βρει την κατάλληλη σύζυγο, θα αποκτήσει παιδιά, θα βρει μόνιμη δουλειά με παχυλό μισθό. Το μαϊμουδάκι δεν θα δυσκολευτεί καθόλου να γίνει ένα αξιοσέβαστος οικογενειάρχης κι επιχειρηματίας μέσα στο Matrix -την ίδια στιγμή που άνθρωποι ταλαντούχοι και μορφωμένοι ζουν μέσα στη φτώχια και την περιφρόνηση...

Τετάρτη, 24 Μαρτίου 2004

Ψυχική Εμπειρία -μεταξύ ύπνου και ξύπνιου: Κάποιος δείχνει σ' έναν δαίμονα (ίσως στο Σατανά) το νέο του βασίλειο, που μοιάζει με το Λονδίνο μα είναι όλη η ανθρωπότητα: "Let me introduce you to your Kingdom of your Word" του λέει με υπόκωφη φωνή *(Άφησέ με να σου συστήσω το Βασίλειο του Λόγου σου)...*

Εικόνες του Πλέγματος: Πριν από καμιά δεκαριά μέρες ανακοινώθηκε από το αστεροσκοπείο Gemini και το Πανεπιστήμιο του Yale η ανακάλυψη του Σέντνα, του πιο ψυχρού και απόμακρου πλανήτη στην τροχιά του ήλιου. Η ανακάλυψή του θεωρείται πως προαγγέλλει την αποξένωση του ανθρώπου από τη φύση αλλά και των ατόμων μεταξύ τους. *Λες και πριν δεν*

υπήρχε ο Σέντνα, λες και δημιουργήθηκε με την ανακάλυψή του... Αλήθεια, πώς και δεν τον είχαν ανακαλύψει πιο πριν τα σύγχρονα πανίσχυρα τηλεσκόπια;

Πέμπτη, 25 Μαρτίου 2004

Η Τελετή της Αφής της Ολυμπιακής Φλόγας: Ανέβηκα επάνω, στο σπίτι των γονέων μου, κι έτυχε να είναι η τηλεόραση ανοιχτή στο κανάλι που μετέδιδε την Τελετή, την ώρα ακριβώς που άναβε η φλόγα. Ακολούθησε χορογραφία στους πράσινους λόφους της Ολυμπίας: Λευκοντυμένες σεπτές κοπέλες χόρεψαν χαρούμενα στα ανοιξιάτικα λιβάδια, στους ήχους μιας ήρεμης, γλυκιάς μουσικής. Θεάματα και ακούσματα ενός άλλου, ανώτερου κόσμου, που έχει εξαφανιστεί εδώ και χιλιάδες χρόνια. *Φαίνεται πως έπρεπε να δω αυτή την Τελετή...*

Σάββατο, 27 Μαρτίου 2004

Απογευματινή έξοδος με τη Μαρία Σχοινά. Τελευταία, πάντως, βρίσκω ότι οι έξοδοι σε καφετέριες ή εστιατόρια δεν με ελκύουν πια· για την ακρίβεια, τις θεωρώ δοκιμασία επειδή όπου κι αν καθήσω με κυνηγά ο ***ηχητικός πόλεμος:*** Όλο και κάποιος ανισόρροπος θα υπάρχει κοντά μου, ο οποίος θα ουρλιάζει αδιάκοπα· ή κάποιος βαρύμαγκας θα χτυπά το κομπολόι του με μανία· ή κάποιος βλαμμένος θα κροταλίζει τα κλειδιά του με φρενίτιδα· ή κάποιο ζευγάρι επιδειξιών θα χαριεντίζεται συνεχώς, όσο πιο ηχηρά γίνεται.

Απόψε ειδικά, βρισκόμαστε με τη Μαρία στο Pizza Hut, στο Κολωνάκι. Μέσα στο μαγαζί είμαστε μονάχα εμείς οι δυο, μα σύντομα καταφθάνει ένα ζευγάρι, μα τι ζευγάρι: Ο τύπος φαίνεται χαμηλών τόνων, λίγο μαμαλούκος. Η τύπισσα, βαμμένη ξανθιά, ψευτοαριστοκράτισσα, έχει έλθει ντυμένη με κόκκινη σατέν τουαλέτα. Όπως το φοβόμουν, οι δυο τους έρχονται και θρονιάζονται ακριβώς δίπλα μας, παρόλο που όλο το υπόλοιπο μαγαζί είναι άδειο.

Η τύπισσα μιλάει διαρκώς, όσο πιο δυνατά μπορεί, φροντίζοντας ν' αντηχεί σε ολόκληρο το εστιατόριο! Φωνάζει τη σερβιτόρα και της κάνει παρατηρήσεις για τα πάντα: Η πίτσα

έτσι, η σαλάτα αλλιώς κλπ. Αγορεύει με στόμφο και κορδώνεται σαν στρατηγός, πάντα μ' ένα πλατύ, υποκριτικό χαμόγελο στα χείλη. Έτσι, πετυχαίνει με το παραπάνω το σκοπό της: Τραβά τη γενική προσοχή, και μένα μου είναι πια αδύνατο να συγκεντρωθώ στη συζήτηση με τη φίλη μου.

Σε μια στιγμή μπαίνει μέσα ένας αράπης (ο έκτος σε μια ώρα!), ο οποίος πουλάει πειρατικά cds. Πλησιάζει στο τραπέζι μας αλλά εμείς δηλώνουμε ότι δεν ενδιαφερόμαστε. Ο αράπης αποχωρεί βρίζοντάς μας “Eat shit!” και πλησιάζει το διπλανό τραπέζι. Η ξανθιά τον υποδέχεται μ' ένα χαμόγελο σταρ και του πιάνει αμέσως κουβέντα στ' αγγλικά, κραυγάζοντας την κάθε λέξη, μην τυχόν και κάποιος στο μαγαζί δεν θαυμάσει την γλωσσομάθεια και την καταδεκτικότητά της προς τις “αδικημένες μειονότητες”. Τον κρατά εκεί όρθιο επί 15 λεπτά, χωρίς να αγοράσει τελικά τίποτα. Ωστόσο, ο νέγρος φεύγει ευχαριστημένος, όλο χαμόγελα.

Λίγο αργότερα, μπουκάρει ένας άλλος τύπος, με αστεία φάτσα, που φαίνεται προβληματικός. Η “σταρ” αφήνει μια κραυγή “Αααα!” (τρόμαξα) κι αμέσως τινάζεται όρθια με τα χέρια ψηλά, λες κι αντικρύζει το Μεσσία! Πέφτει πάνω στο νεοφέρμενο και τον αγκαλιάζει επιδεικτικά. Αυθόρμητα, εγώ και η Μαρία καγχάζουμε ειρωνικά. Εκείνη το παρατηρεί και μας λέει: “Είναι κακό να υποδεχόμαστε τους φίλους μας;” Κάνουμε πως δεν ακούμε. “Την πήρε την αγκαλιά”, μου ψιθυρίζει η Μαρία, με σχετική ζήλια.

Λοιπόν, είναι απίστευτο τι “νούμερα” κυκλοφορούν ανενόχλητα στους δρόμους, στους δημόσιους χώρους, παντού, ενώ όλοι οι υπόλοιποι δείχνουν “κατανόηση”...

Κυριακή, 28 Μαρτίου 2004

Δεν στέκομαι πάντα στο ύψος των περιστάσεων: Κρίνω ότι έχω κάνει ορισμένα σοβαρά λάθη τελευταία, για τα οποία προβληματίζομαι: Άδικα "έκαψα" τον Μανώλη τότε, τον Δεκέμβρη. Δεν είναι τόσο αρνητικός, ούτε επικίνδυνος. Άλλωστε, δεν κάνει τίποτα κακό επίτηδες. Ήταν μια κρίση πανικού που με οδήγησε σε υστερικές αντιδράσεις. Από μια κουβέντα που μου

είπε η Λουίζα, πανικοβλήθηκα μήπως κάτι πάει στραβά στην ήδη στραβή ζωή μου. Πάντα όλα θα μου πηγαίνουν στραβά, επειδή *Αυτοί Είναι Ένα· Εγώ Είμαι Ένα Άλλο...*

Ακόμη, πρέπει να κόψω τα βραδινά τσιμπούσια μπροστά στην τηλεόραση. Συχνά ξυπνώ μέσα στη νύχτα νιώθοντας απαίσια, τις τροφές να λιμνάζουν μέσα στο στομάχι μου. Μόλις κάνω να γυρίσω πλευρό, με ταράζουν οι καούρες. Το βραδινό φαγοπότι βλάπτει όχι μόνο την πνευματική πορεία μου αλλά και τη σωματική υγεία μου. Ωστόσο, ακόμη δεν έχω καταφέρει να το κόψω, λόγω αδυναμίας χαρακτήρα...

Επίσης, έχω αρχίσει να βαριέμαι τις εξόδους, καθώς δεν αντέχω πια τους ανθρώπους γύρω μου. Ούτε κι έχω όρεξη για περιττές ταλαιπωρίες. Έτσι, σήμερα αρνήθηκα την πρόταση της Περσεφόνης για επεισοδιακή πρωινή έξοδο. Όπως μου τα είπε, το πιθανότερο σενάριο είναι το εξής:

- Αναχώρηση στις 9:00 το πρωί, για να είμαστε σίγουρα έξω από το σταθμό του μετρό "Ευαγγελισμός" στις 11:00, όπου είναι το ραντεβού με τους υπόλοιπους. Μέχρι να μαζευτούν όλοι, η ώρα θα φθάσει 11:30.
- Άφιξη στην Εθνική Πινακοθήκη κατά τις 11:45. Εκεί θα μείνουμε τουλάχιστον τρεις ώρες, για να καταφέρει να δει η Περσεφόνη όλα όσα θέλει.
- Μέχρι να αποφασίσουμε πού θα πάμε για καφέ ύστερα, θα περάσει άλλη μια ώρα.
- Θα καθήσουμε στην καφετέρια κανένα δίωρο και μετά
- Άλλο ένα δίωρο ταλαιπωρία με τα μέσα συγκοινωνίας, μέχρι να επιστρέψουμε στην Άνω Γλυφάδα.

Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω...

“Κώδικας Τιμής”: Όταν βρίσκεσαι σε πόλεμο γίνονται και λάθη -είναι επόμενο, εφόσον βάλλεσαι από παντού. Δεν πρέπει να γίνονται αλλά γίνονται. Αυτό, όμως, δεν πρέπει να σε αποσπά από το Σκοπό...

Μεγάλη Τρίτη, 6 Απριλίου 2004

Προαίσθηση: Κατά τις 11:00 το πρωί είμαι στο δρόμο για το σπίτι του Γιάννη στον Άλιμο, όπου έχω μάθημα Ιταλικών.

Ασυναίσθητα στο νου μου εξελίσσεται μια φαντασίωση, την οποία βιώνω έντονα και αυθόρμητα: Ο ουρανός είναι βαρύς, γεμάτος μαύρα σύννεφα. Υπακούοντας σε μια ανεξήγητη μα ακατανίκητη επιθυμία, παίρνω το Ψυχόσπαθο και τρέχω έξω ενώ πανίσχυροι κεραυνοί σχίζουν την ηλεκτρισμένη ατμόσφαιρα. Υψώνω το Σπαθί προς τον ουρανό και τραβάω έναν, δυο, τρεις, τέσσερις κεραυνούς. Εκατομμύρια βολτ διαπερνούν το Ψυχόσπαθο σε μια υπέρλαμπρη σύζευξη, κάνοντας σκόνη τη σιδερένια λάμα. Ταυτόχρονα εγώ βιώνω μια εκπληκτική *επαφή* μ' ένα ον του φωτός που έχει λευκά φτερά σαν άγγελος, ορατό και στους λιγοστούς θεατές.

Όταν το φαινόμενο τελειώνει, ουρλιάζω σε ανείπωτη έκσταση. Είμαι σώα και αβλαβής μετά από μια δοκιμασία που θα κατέκαιγε και θα κονιορτοποιούσε οποιονδήποτε φυσιολογικό άνθρωπο. Όλοι γύρω μου απορούν μα εγώ χαμογελώ ευτυχισμένη. "Ήταν ισχυρό σαν οργασμός;" με ρωτά κάποιος. "Δέκα εκατομμύρια οργασμοί!", απαντώ.

Επαλήθευση: Όταν επιστρέφω στο σπίτι μου, ακούω στις Ειδήσεις ότι σήμερα το πρωί (τι ώρα, αλήθεια;) πέντε φαντάροι στον Έβρο προσπαθούσαν να υψώσουν τη σημαία πάνω σ' ένα ύψωμα. Όμως, εξαιτίας του ισχυρού ανέμου, τους έφυγε το σιδερένιο κοντάρι κι έπεσε πάνω στα ηλεκτροφόρα σύρματα. Οι νεαροί κεραυνοβολήθηκαν από 6000 Volt κι έμειναν στον τόπο.

Μεγάλη Παρασκευή, 9 Απριλίου 2004

Όλη τη Μεγάλη Εβδομάδα, οι γονείς μου βρίσκονται στην Κεφαλλονιά, στο σπίτι της θείας Βαρβάρας. Χάρη στη γενναιοδωρία της θείας, το εξοχικό που κτίζουμε στην Κοντογεννάδα προχωρά σιγά-σιγά και ανέλπιστα. Ας είναι καλά η γυναίκα...

Σήμερα ειδικά, παίζουμε Magic με το Γιάννη ώρες ατέλειωτες και το απολαμβάνουμε. Και ο Θανάσης έφερε δυο κοπέλες στο δωμάτιό του. Κοίτα εξελίξεις ο μικρός...

"Βαραβάς": "Τι είναι ο θάνατος; Ποιά εμπειρία είχες αφού πέθανες;" ρωτούν το Λάζαρο, μετά την περίφημη ανάστασή του από το Χριστό. "Τίποτα", απαντά εκείνος. "Η εμπειρία

μου ήταν τίποτα· για μας τους ζωντανούς, ο θάνατος είναι τίποτα. Πως να περιγράψεις τη ζωή σ' ένα αγέννητο παιδί;"
Η καλύτερη εξήγηση για τη μετά θάνατο ζωή που άκουσα ποτέ...

Τρίτη, 13 Απριλίου 2004

Για πρώτη φορά στην ιστορία της φιλίας μας, κάλεσα τη Μαρία Σχοινά να έλθει σήμερα εδώ, στο σπίτι μου. Μόλις έφθασε, πριν καν μπούμε μέσα, η φιλενάδα μου έσπευσε να ρίξει μια ματιά στην αυλή ολόγυρα. Κάτι το "κλείσιμο" από τις διπλανές πολυκατοικίες, κάτι τα βουνά από τζάτζαλα που έχει συσσωρεύσει ο πατέρας μου στην αυλή, κάτι η θορυβώδης ατμόσφαιρα του τετραγώνου, της χτύπησαν μάλλον άσχημα, και αμέσως εκδήλωσε έντονη απογοήτευση: "Εγώ νόμιζα ότι το σπίτι σου είναι μέσα σ' ένα μεγάλο κτήμα, γεμάτο οπωροφόρα δέντρα!". Στη συνέχεια φαγώθηκε να πουλήσω το σπίτι, αύριο ει δυνατόν, για να πάω να μείνω κάπου αλλού, "πιο ανοιχτά". Είδα κι έπαθα να σταματήσω το παραλήρημά της. Δεν θα ησύχαζε αν δεν την διαβεβαίωνα ότι: "Θα το πουλήσω το γρηγορότερο, φτάνει να μου βρεις εσύ αγοραστή!"

Ενοχλήθηκα λίγο, όμως δεν αμφιβάλω πως η Μαρία αντέδρασε έτσι επειδή αισθάνθηκε την έντονη αρνητικότητα της περιοχής, η οποία εκφράζεται κυρίως με ακατάπαυστη ηχορύπανση. "Μου αρέσει το σπίτι· δεν μου αρέσει αυτό που περιβάλλει το σπίτι", της εξήγησα.

Καθήσαμε μαζί από τις 2:00 το μεσημέρι ως τις 9:30 το βράδι. Απόλαυσα πραγματικά την παρέα της Μαρίας όλες αυτές τις ώρες, καθώς συζητούσαμε απερίσπαστες και ανενόχλητες για πλήθος ενδιαφέροντα θέματα. Αργότερα της είπα και τα χαρτιά σ' ένα ήρεμο, οικείο περιβάλλον, χωρίς να μου σπάνε τα νεύρα οι διάφοροι ανισόρροποι που συχνάζουν στις καφετέριες.

Σάββατο, 17 Απριλίου 2004

Ψυχική Εμπειρία: Μια αιθέρια θηλυκή ύπαρξη με ξανθά μαλλιά και μακρύ αραχνοΰφαντο φόρεμα, ίπταται ψηλά, μπροστά από λαμπρό φως που ακτινοβολεί σαν ήλιος. Εγώ παρατηρώ από απέναντι, ενώ το φως χύνεται πάνω μου.

Αισθάνομαι πρωτόγνωρη γαλήνη, μακαριότητα...

Το απόγευμα πήγα στο πανηγύρι του Θωμά μαζί με τη μητέρα μου. Αγοράσαμε ποτήρια, φάγαμε λουκουμάδες και χαζέψαμε στους πάγκους. Πάνω που έτρωγα μαλλί της γριάς και θαύμαζα το μαγευτικό χρώμα του ουρανού στο σούρουπο, κάποιοι λίγο πιο πέρα σχολίασαν επιδεικτικά: "Αυτή με το μαλλί τις γριάς...". Δεν τους έδωσα σημασία.

Στο γυρισμό, περνώντας από την οδό Αθανάτου, κάποιος κακοήθης από τον δεύτερο όροφο μιας πολυκατοικίας μας πέταξε ένα γιαούρτι που προσγειώθηκε κοντά στα πόδια της μαμάς. "Τι είναι αυτό;" ξαφνιάστηκε η γυναίκα.

"Ένας μαλάκας, που πέταξε μια μαλακία, επειδή είναι μαλάκας!" φώναξα δυνατά, φροντίζοντας να το ακούσει ο αλήτης που έτρεξε αμέσως μέσα πριν τον δούμε, σαν δειλός. Όχι, αυτό το γελοίο περιστατικό δεν μου χάλασε τη διάθεση, έστω κι αν μου θύμισε παλιούς παιδικούς εφιάλτες...

Κυριακή, 18 Απριλίου 2004

Άλλο ένα επεισοδιακό απόγευμα Κυριακής, μαζί με το φοβερό και τρομερό Στέλιο: Μάθημα δεν γίνεται, ο μικρός σαχλαμαρίζει ασταμάτητα, δεν κάθεται καν στην καρέκλα, η μητέρα του παραπονιέται πως "πάλι δύο πήρε στο διαγώνισμα" και προσπαθεί να μου υποδείξει πώς να διδάσκω: "Να τον βάζεις να γράφει!"

Στο μεταξύ, η μικρή του αδελφή, η 8χρονη Γκιζέλα, μπαινοβγαίνει διαρκώς και τον αποσπά ακόμα χειρότερα. Θρασύτατη και αναιδέστατη, δεν σταματά να με ειρωνεύεται: "Υβόννη θα πει αγγούρι!" κοροϊδεύει με την τσιριχτή φωνούλα της. Εγώ την αγνοώ, όμως εκείνη επαναλαμβάνει ξανά και ξανά, μέχρι που αναγκάζομαι να της δώσω σημασία:

"Δεν πας μέσα; Έχουμε δουλειά εμείς εδώ!"

"Σιγά τη δουλειά! Είσαι χαζή και άσχημη!"

Μένω άναυδη από την απίστευτη αλαζονία και ξεδιαντροπιά ενός παιδιού οκτώ ετών! Το ον δεν ξέρει τι θα πει σεβασμός προς τους μεγαλύτερους, ούτε έχει συναίσθηση σε ποιόν μιλάει! Τότε ακριβώς, πριν προλάβω να αντιδράσω,

μπαίνει μέσα η μητέρα της και κόβει τη στιχομυθία.

Αργότερα, ενώ ετοιμάζομαι να φύγω, η μικρή με πλησιάζει με βλέμμα που αστράφτει από κακία κι αρχίζει να τραγουδά ένα περιπαιχτικό αυτοσχέδιο άσμα:

“Ποιά νομίζεις πως είσαι; Δεν ντρέπεσαι λιγάκι; Υβόννη, αγγούρι!”

“Κοριτσάκι είναι, τραγουδάει!” τη δικαιολογεί βλακωδώς η μητέρα της.

Δευτέρα, 19 Απριλίου 2004

Παράδειγμα "εξυπνάδας" σημερινού παιδιού: Η πεντάχρονη Βάσσια μιλάει με τον θείο της:

“Θείε Γιάννη, πήρες καινούργιο αμάξι;”

“Ναι”, απαντά ο νεαρός.

“Είναι ωραίο;” κάνει η μικρή, όλο γαλιφιά.

“Ωραίο είναι, πολύ ωραίο”.

“Θα μου το χαρίσεις όταν μεγαλώσω;” (γλύκες)

“Ναι, βέβαια!” αποκρίνεται πρόθυμα ο θείος.

“Δεν μου αρέσει!” καταλήγει η πεντάχρονη και το ύφος της σκληραίνει ξαφνικά, αφήνοντας άλαλο τον χαζοθείο...

Ο μύθος της παιδικής αγιότητας: Κατ' αρχήν, ο ορισμός: Παιδί είναι ο άνθρωπος για όσο καιρό διαθέτει τον θύμο αδένα, δηλαδή ως την ηλικία των 14 ετών περίπου. Γενικότερα, επικρατεί ο μύθος ότι τα παιδιά είναι αγνά, αθώα αγγελάκια που τους λείπουν μόνο οι φτερούγες. *Αλήθεια, όμως, σε ποιόν θα δίνατε πιο πρόθυμα ένα όπλο; Σε έναν ενήλικα ή σε ένα παιδί;*

Η προσωπική μου πείρα (οι πρώτες δύο φάσεις στο “Απόλυτο Κακό”) αποδεικνύουν ότι η πλειοψηφία των παιδιών διακρίνονται από αγνή, ατόφια κακία αλλά και από καθαρή παράνοια. Απλά, όσο μεγαλώνουν οι άνθρωποι μαθαίνουν να καλύπτουν και να διοχετεύουν την κακία και την παράνοια τους σε συγκεκριμένα κανάλια, έτσι ώστε να υπηρετούν επιτυχώς το “σύστημα” και να ενσωματώνονται στην Ανθρωπότητα.

Προπάντων, όμως, τα παιδιά και οι έφηβοι διαθέτουν μια αξιοπρόσεκτη ικανότητα: Διαισθάνονται κι εντοπίζουν αμέσως τους “διαφορετικούς” ανάμεσά τους και επιστρατεύοντας τη

συντονισμένη κακία τους ενάντια στα “ξένα σώματα”, τους οδηγούν μεθοδικά στην απομόνωση, στην αποτυχία, στην τρέλα, στην αυτοκτονία.

Θεωρώ ότι τα παιδιά που έχουν γεννηθεί μετά το 1990 είναι πονηρά, αλλοπρόσαλλα, απαιτητικά, αχάριστα – και όσο περνούν τα χρόνια, γεννιούνται ακόμα χειρότερα. Δεν θα έκανα ποτέ παιδί στα τωρινά χρόνια· γύρευε τι θα μπορούσε να μου βγει. Δεν το θεωρώ καθόλου υψηλή αποστολή να μεγαλώνω έναν Μανώλη ή έναν Παντελή...

Σχετικά με την υποτιθέμενη ανώτερη ευφυία των σημερινών παιδιών, σαφώς είναι μύθος. Παπαγαλίζουν ορισμένοι ότι “τα σημερινά παιδιά είναι έξυπνα, έξυπναααα!” Σαχλαμάρες. Πονηρά και κακότροπα είναι μα κάθε άλλο παρά έξυπνα, καθώς ένα μεγάλο ποσοστό πάσχουν από εγκεφαλικές βλάβες, γνωστές περισσότερο ως “μαθησιακές δυσκολίες”:

α) Υπερκινητικότητα: Το παιδί χοροπηδάει ανεξέλεγκτο όλη μέρα, αδυνατώντας να ελέγξει τις κινήσεις του.

β) Ελλειματική συγκέντρωση (χαζομάρα τη λέγαμε κάποτε): Το παιδί αδυνατεί να συγκεντρώσει την προσοχή του σε κάτι, έστω για μια στιγμή· άλλα του λες, άλλα καταλαβαίνει, τίποτα δεν κάνει.

γ) Ελλιπής βραχυπρόθεσμη μνήμη: Ακόμη κι αν καταφέρει να μάθει κάτι, το ξεχνά την άλλη ώρα.

δ) Δυσλεξία: Δεν μπορεί να γράψει σωστά, δεν ελέγχει τα χέρι του, ή χάνει τον προσανατολισμό στις κινήσεις του.

ε) Διανοητική καθυστέρηση: Τα περισσότερα σημερινά παιδιά παρουσιάζουν μια αξιοσημείωτη ανωριμότητα, αδυνατούν να συνδυάσουν πληροφορίες, να εξάγουν συμπεράσματα, ή να καταλάβουν “τι θέλει να πει ο ποιητής”.

στ) Νευρασθένεια: Ολολύζουν και λαρυγγίζουν όλη μέρα ασυνάρτητα, ενώ απαιτούν διαρκώς τσιρίζοντας: “Άσε μεεε! Αυτό θέλω! Ααααα!” (κλάμα και οδυρμός) ... “Μαμά, μαμά, μαμά...” (άπειρες φορές) ... “Θέλωωωω τώρααα!” (συχνά δεν ξέρουν τι θέλουν αλλά δεν το βουλώνουν αν δεν τους κάνεις το χατήρι που νομίζουν ότι θέλουν).

Τα σύγχρονα παιδιά δεν είναι απλώς "κακομαθημένα". Δεν μπορούν καν να αντιληφθούν τη διαφορά ανάμεσα σε βασικές έννοιες, όπως: σπίτι – σχολείο – παιδική χαρά – εκκλησία – λεωφορείο, ή ακόμη: δάσκαλος – μαθητής – γονείς – παιδί κλπ. Για τα σημερινά παιδιά όλοι οι χώροι είναι ακριβώς το ίδιο (δηλαδή παιδική χαρά) και όλοι οι άλλοι άνθρωποι είναι ακριβώς το ίδιο (δηλαδή δούλοι τους).

Ιδίως τα αγόρια είναι, στο σύνολό τους, ανισόρροπα, κουτοπόνηρα, κακόψυχα, υστερικά, ανεξέλεγκτα, αλλοπρόσαλλα (Θανάσης, Μανώλης, Παντελής, Θάνος). Μεγαλώνοντας, μαθαίνουν να καλύπτουν την πνευματική τους ανισορροπία και να την εκφράζουν περισσότερο στον σεξουαλικό τομέα. Συχνά (και με μπόλικο καμάρι) λέγεται ότι "τα αγόρια είναι πιο ζωηρά από τα κορίτσια" ή ότι "Τα αγόρια είναι υπερκινητικά". Σαφώς, πρόκειται για ευφημισμό της ανδροκρατικής κοινωνίας. *Τα αρσενικά α*δυνατούν να ελέγξουν τις κινήσεις τους, καθώς *είναι παράλογα, ανόητα, στριμένα και ανισόρροπα. Κι όμως, αυτά διοικούν τον κόσμο...*

Στην ψυχολογία είναι γνωστό ότι οι παρανοϊκοί σχιζοφρενείς δεν υπνωτίζονται με τίποτα επειδή:
- Δεν μπορούν να συγκεντρωθούν
- Αρνούνται να ακολουθήσουν οδηγίες
- Δεν εμπιστεύονται, ούτε παραδέχονται τις αυθεντίες

Τα περισσότερα σημερινά παιδιά συγκεντρώνουν αυτά τα χαρακτηριστικά...

Την εποχή που ήμουν εγώ παιδί, το ποσοστό των προβληματικών παιδιών ήταν σχεδόν μηδαμινό. Φυσικά, υπήρχαν αδύνατοι ή ατίθασοι μαθητές, ωστόσο δεν θυμάμαι ποτέ να συνάντησα παιδί που να ήταν ανίκανο να γράψει ή να ελέγξει τις κινήσεις του.

Στην προσπάθειά τους να εναρμονιστούν στη σημερινή πραγματικότητα, οι εκπαιδευτικοί έχουν προσαρμόσει τη διδασκαλία τους στις ικανότητες της μάζας. Έτσι, αντί να σηκώνουν τους μαθητές στον πίνακα για να πουν το μάθημα απέξω, όπως γινόταν κάποτε, τους εξετάζουν από το θρανίο, συχνά με το βιβλίο ανοιχτό μπροστά τους, θέτοντας μονάχα

απλές ερωτήσεις που απαιτούν μονολεκτικές απαντήσεις. “Μα εσείς τα μαθαίνατε παπαγαλία!” θα πετάξει ο έξυπνος της παρέας. Λοιπόν, εγώ αυτό ποτέ δεν το κατάλαβα πώς γίνεται, δηλαδή να μάθεις απέξω ένα κείμενο δύο-τριών σελίδων, χωρίς να καταλαβαίνεις τι λέει! Αλήθεια, είναι δυνατό να μάθεις παπαγαλία έστω μια παράγραφο; Εγώ, πάντως, ποτέ δεν κατάφερα να μάθω τίποτα έτσι.

Φυσικά, υπάρχουν ακόμη ευφυή παιδιά, τα οποία ξεχωρίζουν από το συρφετό. Πρόκειται για άτομα με φυσιολογικό εγκέφαλο τα οποία, σε σύγκριση με το πλήθος των βλαμμένων, φαντάζουν μεγαλοφυίες. Συνήθως, όμως, τα καλά και λογικά παιδιά στιγματίζονται από τους συμμαθητές τους ως “φυτούκλες”, απορρίπτονται συστηματικά και καταδικάζονται σταδιακά σε απομόνωση και αποτυχία στη ζωή. Ουσιαστικά αποτελούν είδος προς εξαφάνιση...

Πέμπτη, 22 Απριλίου 2004

Αντίο Φίλε...: Σήμερα το απόγευμα αποφάσισα να πετάξω το παλιό μου ροζ ποδήλατο, μάρκα Shimano, μοντέλο Rollmar, που το είχα αγοράσει τον Ιούλιο του 1995 από γνωστό σούπερ μάρκετ, έναντι 33.000 δρχ, μαζί με τη Μάντυ. Δεν είχα άλλη επιλογή. Έπρεπε να το πετάξω. Είχε κλείσει πλέον τον κύκλο του, φαινόταν πολύ παλιό, ταλαιπωρημένο, και τα λάστιχά του ήθελαν αλλαγή -για νιοστή φορά.

Παράξενο, πάντως: Έχω χάσει δεκάδες φίλες, όμως πρώτη φορά αισθάνομαι αυτή την ένοχη θλίψη. Λες και μια ψυχούλα να μου ψιθυρίζει από αλλού: “Γιατί με πέταξες; Περνούσαμε τόσο καλά μαζί!”

Η θλίψη γίνεται πικρή νοσταλγία για κάποιες μοναδικές στιγμές, που τώρα αποτελούν οριστικά παρελθόν:

* Μια βόλτα στο βουνό μαζί με το Γιάννη στα ποδήλατά μας, όπου διασχίσαμε χωμάτινα μονοπάτια κι ανακαλύψαμε ένα γραφικό εστιατόριο/βαγόνι στους πρόποδες.

* Μια πρωτοχρονιά απόγευμα, ξανά με τον ανηψιό μου, βόλτα μέχρι το Γεφυράκι και χαλάρωση στις κούνιες της Αργυρούπολης.

* Το τελευταίο Πάσχα της παιδικής ηλικίας του Γιάννη, όταν οι δυο μας φθάσαμε με τα ποδήλατα ως την παραλία Γλυφάδας, πέρα από το Λούνα Παρκ. Βρήκαμε έναν ωραίο κλειστό όρμο με βάρκες και διασχίσαμε επικίνδυνα στενά περάσματα μέσα από βράχους πλάι στη θάλασσα.
* Ρεμβάζοντας το ηλιοβασίλεμα, όρθια πλάι στο ποδήλατό μου, απέναντι από το "Βο".
* Απολαμβάνοντας ολόκληρη την παραλία από τη Γλυφάδα μέχρι το Καβούρι πέρυσι -το τελευταίο μας καλοκαίρι.
* Διασχίζοντας τον δενδρόφυτο παράδρομο της παραλιακής λεωφόρου μέχρι το αεροδρόμιο, ανακαλύπτοντας αριστοκρατικές απομονωμένες κατοικίες.
* Περιτρέχοντας απ' άκρη σ' άκρη το μεγάλο ρέμα στην Ηλιούπολη.
* Επιστροφή από την Ηλιούπολη ένα απόγευμα Παρασκευής, ενώ η θύελλα, με βαριά σύννεφα και αστραπές, με ακολουθούσε πιστά κατά πόδας. Το ίδιο βράδι έλαβε χώρα η πρώτη Υπέρτατη Τελετουργία...

Πράγματι, το ροζ ποδήλατο ήταν ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ! Μου χάρισε ανεπανάληπτες στιγμές, χωρίς ποτέ να με ζαλίζει με κακίες, αερολογίες, ή ηλίθιες αντιρρήσεις. Ήταν ο μόνος φίλος που δεν απαιτούσε να προσαρμόζομαι ή να ψευτίζω για να με ανέχεται, ο μόνος που με δεχόταν όπως ακριβώς είμαι. Ήταν ο μόνος φίλος που βρισκόταν πάντα εκεί για μένα, όλα εκείνα τα καλοκαιρινά μοναχικά βράδια, που οι καλές μου φιλενάδες αδυνατούσαν να με δουν επειδή “έπλεναν το μπάνιο” ή “περίμεναν ένα τηλεφώνημα” καλύτερο από το δικό μου.

Το παλιό μου ποδήλατο δεν είναι πια στη θέση όπου το είχα παρατήσει. Ποιός να το έχει πάρει; Πού να βρίσκεται; Ήταν ένα αγαθό πνεύμα, όχι σαν αυτό το “μαύρο” ηλεκτρικό μηχανάκι που αγόρασα στη θέση του, άχρηστο και πανάκριβο και αρνητικό. Τι άλλο μπορώ να πω; *Αντίο, φίλε...*

Τετάρτη, 5 Μαΐου 2004

Νισάφι πια! Πήγα στη Παναγιώτα για να της κάνω γερμανικά, στις 2:30 το μεσημέρι όπως συνήθως, για να μου

πουν ότι: “Ξεχάσαμε τελείως να σε ειδοποιήσουμε πως η μικρή είναι άρρωστη και πως δεν θα κάνετε μάθημα σήμερα!”

Δηλαδή: Τσάμπα μιάμιση ώρα ταλαιπωρία, λεωφορεία και ποδαρόδρομος μέσα στο ντάλα μεσημέρι! Τα ίδια μου κάνει αρκετά συχνά και η Κάραλη -σχεδόν μια φορά το μήνα: Τρέχω στη Βούλα βραδιάτικα, δεν τους βρίσκω εκεί, και μετά ζητούν τα ρέστα επειδή δεν κάθησα αρκετή ώρα απέξω για να τους περιμένω! Έχουμε και λέμε: Όλοι οι καθηγητές ιδιαιτέρων που γνωρίζω τρέμουν μήπως χάσουν κανέναν μαθητή. Εγώ, αντίθετα, αναζητώ τρόπους να ξεφορτωθώ την “κλίκα Μαλι-κούτη”: Στέλιος, Παναγιώτα, Ρένα = ταλαιπωρία, άγχος, βλαμ-μένοι μαθητές με “μαθησιακά προβλήματα”, στριμμένοι γονείς.

Απορίας άξιον: Πώς στέκονται τόσο άνετα ενωμένα τα κυκλώματα; Εγώ ήδη νιώθω εγκλωβισμένη μέσα στο μικροκύκλωμα των προβληματικών μαθητών που μου έχει συστήσει η Λουίζα, από το οποίο δεν θα μπορέσω να ξεκολλήσω καθόλου εύκολα. Ναι μεν κερδίζω “ένα κομμάτι ψωμί” απ' αυτούς, ωστόσο το ξέρω ότι παρακολουθούν την κάθε μου κίνηση, ανταλλάσσουν πληροφορίες μεταξύ τους για μένα και απαιτούν να στέκομαι “σούζα”. Χαρακτηριστικά λόγια της Λουίζας: “Και άρρωστη με πυρετό να είσαι, πρέπει να πας στον Σάββα γιατί ένα παιδί το έχουν οι γονείς του!”

“1000 πτώματα”: Ο χώρος όπου διαδραματίζεται το έργο είναι αλλόκοτος μα παράδοξα αρμονικός. Όλοι οι συνδαι-τημόνες το παίζουν ωραίοι και άνετοι και όλοι φαίνονται να διασκεδάζουν με την ψυχή τους. Εσύ είσαι *ξένος* εκεί, το ξέρεις και το ξέρουν. Καταβάλλεις κάθε φιλότιμη προσπάθεια να μπεις κι εσύ στο κλίμα, να διασκεδάσεις, μα ποτέ δεν τα καταφέρνεις πραγματικά – και το νιώθεις, ότι μέσα σε όλο αυτό το γλέντι κάτι δεν πάει καλά. *Είναι ιδέα μου*, συλλογίζεσαι γεμάτος ενοχή, ενώ πασχίζεις διαρκώς να προσαρμοστείς. Ανέχεσαι, παραβλέπεις, συμμετέχεις όπως μπορείς, αγνοείς τα αρνητικά σημάδια, εμπιστεύεσαι, υπακούς, ενώ *Αυτοί* σε προκαλούν ακατάπαυστα και σε εξωθούν διαρκώς στα όριά σου.

Ώσπου, κάποτε, αργά ή γρήγορα, ξεσπάς, αντιδράς, αντιστέκεσαι. Τότε, εκείνοι έχουν βρει την αφορμή που εξαρχής

γύρευαν για να ορμήσουν πάνω σου και να σε κατασπαράξουν επειδή, τάχα, εσύ τους προκάλεσες. Γιατί, παρά τη γοητευτική τους εμφάνιση, είναι όλοι τέρατα.

Σου θυμίζει τίποτα; Όλη σου τη ζωή μήπως;

Σάββατο, 8 Μαΐου 2004

Η Μαρία Σχοινά είναι εδώ, στο σπίτι μου. Σήμερα μου αποκαλύπτει ότι έχει φτιάξει έναν ολόκληρο φάκελο/βιβλίο με δικές μου ιδέες και θεωρίες, αυτές που συζητάμε όποτε συναντιώμαστε! "Φάκελοι Υβόννη" λέμε και γελάμε.

Συζητάμε (μάλλον σοβαρά) το ενδεχόμενο έκδοσης του εν λόγω βιβλίου, με σχετική εικονογράφηση. Δυο χαρτορίχτρες μέχρι τώρα έχουν προβλέψει επιτυχία σε βιβλίο που θα βγάλει η Μαρία! Πέρα απ' αυτά, λέει πως με εκτιμά απεριόριστα και με παραδέχεται· η Μαρία...

Σάββατο, 15 Μαΐου 2004

Μαζί με την Περσεφόνη και τη Σάσα παρακολουθήσαμε στην τηλεόραση τον διαγωνισμό της Eurovision. Η Σάσα λύσσαξε να παίζει με το κινητό (τάκα-τάκα) συνεχώς, ασταμάτητα, σχεδόν σε όλα τα τραγούδια. Καθόταν δίπλα μου και μου έσπασε τα νεύρα.

Η Ελλάδα με το "Shake it" και τον Σάκη Ρουβά ήλθε τρίτη. Δεύτερο ήλθε το Μαυροβούνιο με το γλυκό τραγούδι "Lane Moje". Πρώτη ήλθε η Ρωσία με τη ζωηρή Ρουσλάνα και το "Wild Dances". Καλά ήταν, όμως πάντα κάτι δεν πάει καλά...

Παρασκευή, 21 Μαΐου 2004

Ψυχική Εμπειρία: Ανάμεσα στον ύπνο και στο ξύπνιο, ανεξέλεγκτες σκέψεις σχηματίζονται στο νου μου: *Presenze Leucomatiche* διαταράσσουν το περιβάλλον και προξενούν διάφορα δεινά". Υπάρχουν "λευκοματικές παρουσίες" του νερού, του αέρα, της γης, της φωτιάς. Τότε, βλέπω μια αέρινη, σχεδόν αόρατη παρουσία να εισβάλλει σε ένα μουσείο. *Τι κακό θα προκαλέσει;* αναρωτιέμαι...

Γύρω στα μεσάνυχτα απολαμβάνω -ακόμα μια φορά- την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Καταπληκτική αίσθηση, όπως πάντα.

?! *Χιλιάδες νεκροί από πλημμύρες στην Αϊτή, τη Δευτέρα...*

Αφυπνίσεις

Σάββατο, 22 Μαΐου 2004

Μια μεγάλη μα όχι τόσο χαρούμενη οικογένεια: Πρόσφατα πέταξα 600 ευρώ συνολικά για ένα ατυχές ηλεκτροκίνητο μηχανάκι και χτυπώ το κεφάλι μου στον τοίχο γι' αυτό το έξοδο. Κατηγορώ τον εαυτό μου πως εξαιτίας τέτοιων λαθών (έκδοση του βιβλίου μου "Νέμεσις", συμμετοχή στο Χρηματιστήριο κλπ) δεν έχω πλουτίσει, όπως όλοι οι γνωστοί μου. Ωστόσο: Έπιπλα δεν έχω αγοράσει ποτέ· τα ρούχα μου είναι σχεδόν όλα αγορασμένα από τη λαϊκή αγορά ή χαρισμένα από γνωστούς, κυρίως από τη Θεώνη· αμάξι ή μηχανή δεν απέκτησα ποτέ· δεν έχω κομπιούτερ, ούτε στερεοφωνικό, ούτε μοντέρνα TV Plasma, ούτε σκοπεύω να πάρω τίποτε απ' αυτά. Σπάνια πλέον βγαίνω για έναν καφέ, δεν συχνάζω σε μπαρ, κλαμπ, κέντρα διασκέδασης, θέατρα κλπ. Τι συμβαίνει λοιπόν;

Τα μισά από τα χρήματα που βγάζω εξανεμίζονται σε λογαριασμούς ΔΕΗ, ΟΤΕ, ΕΥΔΑΠ, ΤΕΒΕ. Τα υπόλοιπα αναγκάζομαι να τα δίνω στους γονείς μου, επειδή πάνω από τη μισή σύνταξη του πατέρα μου μετατρέπεται σε λούσα και φαγητά των Μαρκάκηδων: Κάθε μέρα η μητέρα μου μαγειρεύει τουλάχιστον πέντε διαφορετικά φαγητά για να ικανοποιηθεί ο απαιτητικός ουρανίσκος των πριγκηπόπουλων, χώρια που κάθε τόσο ζητούν δανεικά κι αγύριστα, 5-20 ευρώ καθημερινά. Έτσι, οι γονείς μου ξεμένουν από λεφτά γύρω στα μέσα του μήνα κι εγώ πρέπει να τους βοηθώ οικονομικά. Ως αποτέλεσμα, δεν μου περισσεύει πια δεκάρα και βρίσκομαι πάντα στον άσσο.

Και η Αλίκη; Η αδελφούλα μου δεν έχει βγάλει καν το λύκειο, δουλεύει ως καμαριέρα σε ξενοδοχείο και παίρνει βασικό μισθό 800 ευρώ μηνιαίως. Αναρωτιέμαι: Πώς τα βγάζει πέρα;

* Έχει δυο απαιτητικά παιδιά
* Έχει αγοράσει ως τώρα δυο αμάξια
* και 5-6 μοτοσυκλέτες για τον εαυτό της και τα παιδιά

* Έχει αλλάξει τα καλοριφέρ -δαπάνη 3000 ευρώ περίπου
* Έχει αλλάξει έπιπλα τρεις φορές
* Διαθέτει υπερμοντέρνα τηλεόραση, κομπιούτερ, πανάκριβο στερεοφωνικό και άλλες πολυτέλειες.
* Τώρα θέλει να ξεκινήσει το κτίσιμο της μεζονέτας επάνω (δαπάνη 20.000 ευρώ τουλάχιστον).

Πού βασίζεται; Πώς τολμά να μπαίνει σε τέτοια έξοδα; Ο πρώην σύζυγός της δεν της δίνει δεκάρα. Και οι γονείς μου πόσο πια βοηθάνε; Ήδη η μισή σύνταξη του πατέρα μου σπαταλιέται σε λούσα και φαγητά των παιδιών. Όσο για τον ανηψιό μου το Γιάννη, μέχρι πρόσφατα έπαιρνε 15 ευρώ ημερομίσθιο, έλεγε (Μόνο 15; Πώς έτσι; Ήξερα για 1300 το μήνα! Μήπως μας δουλεύουν;) και τα σπαταλούσε όλα σε τσιγάρα και εξόδους. Λοιπόν; Πώς τα βγάζει πέρα η αδελφή μου;

Ανακεφαλαίωση ανεξήγητων γεγονότων με πρωταγωνίστρια την Αλίκη:

α) Το Γενάρη του 2001 η αδελφούλα μου έκανε πλαστική εγχείρηση στη μύτη, η οποία της στοίχισε μόλις 150.000 δρχ. Παράξενο: Οι επεμβάσεις του είδους κοστίζουν γύρω στο 1.000.000 δρχ. Σαν πολύ μεγάλη έκπτωση δεν της έκαναν; Και πού ακούστηκε έκπτωση σε εγχείρηση και μάλιστα πλαστική; Συνήθως, εκτός από την τιμή της επέμβασης, πληρώνεις φακελάκια σε γιατρούς, αναισθησιολόγους κλπ. "Μα είχε έναν γνωστό της γιατρό στο νοσοκομείο", την δικαιολογεί η μητέρα μου. *Με τον εν λόγω γιατρό η Αλίκη είχε ρίξει μόλις ένα-δυο πηδήματα και μετά έκοψε μαζί του, επειδή "δεν το κάνει καλά", όπως η ίδια έλεγε. Άλλωστε, τελικά την ανέλαβε άλλος γιατρός. Μήπως η αδελφούλα μου έκανε και σε κείνον καμιά ειδική εξυπηρέτηση;*

β) Πριν δυο χρόνια η αδελφή μου επισκέφθηκε τον Γενικό Διευθυντή του Blue Rose στο σπίτι του (!) στον Πειραιά, για να του ζητήσει να τη βάλει σερβιτόρα στα εστιατόρια αντί για καμαριέρα, λέει. Εντέλει, δεν της άλλαξε πόστο, της άνοιξε όμως το δρόμο για πολύμηνα σεμινάρια οροφοκομίας που εξασφάλισαν στην Αλίκη μια γενναία αύξηση! *Αλήθεια, θα τολμούσα εγώ ποτέ να επισκεφθώ τον Γρυπάρη στο σπίτι του για*

να τον παρακαλέσω οτιδήποτε; Όσο για τα σεμινάρια: Όταν δούλευα στην Παγγαία, μια φορά με έστειλε η Αθηνά να παρακολουθήσω ένα δίωρο σεμινάριο χειρισμού κομπιούτερ. Έκανα μονάχα την πρώτη ώρα· μόλις ξεκίνησε η δεύτερη, με φώναξαν από τα μεγάφωνα να επιστρέψω στην εταιρεία για να δακτυλογραφήσω κάτι επείγον...

γ) Ακόμη, τίποτα δεν μπορεί να κουνήσει την Αλίκη από τη θέση της ως καμαριέρα στο ξενοδοχείο “Blue Rose”, ενώ διατηρεί πάντοτε άριστες σχέσεις με όλους τους συναδέλφους της. *Εγώ, στα επτά χρόνια που εργάστηκα στην Παγγαία, ποτέ δεν ένιωσα σιγουριά ούτε ηρεμία, εφόσον πάντα κάποιος με πολεμούσε: στην αρχή η Αθηνά, μετά η Παρίση, ύστερα η Ανδρομάχη – και γύρευε πόσοι άλλοι με υπονόμευαν πίσω από την πλάτη μου χωρίς να το καταλαβαίνω ώσπου, στην πρώτη ευκαιρία, με πέταξαν έξω χωρίς αποζημίωση και μετά από χρόνιο mobbing.*

δ) Τα γενέθλια της Αλίκης στην καφετέρια Must πριν από δυο χρόνια περίπου: Πάνω από τριάντα καλεσμένοι -οι περισσότεροι συνάδελφοι από το Blue Rose- ήλθαν από το Περιστέρι, το Γαλάτσι, τα Πατήσια κλπ, για να καταλήξουν σε μια κρυμμένη συνοικιακή καφετέρια στο Ελληνικό. Έφεραν και δώρα, αλλά επειδή η Αλίκη διέθετε μονάχα 30.000 δρχ για τη “γιορτή”, οι άνθρωποι πλήρωσαν και τα ποτά τους! Και ήταν κι ευχαριστημένοι!

Κάποια στιγμή, θυμάμαι, ο Γιάννης με πλησίασε και μου είπε γελαστά: “Θεία, όταν βλέπεις μια κατάσταση που σου φαίνεται βρώμικη, να ξέρεις ότι είναι ακόμη πιο βρώμικη απ' όσο σου φαίνεται!”.

Τέλος πάντων, τόσες συμπάθειες έχει πια η Αλίκη στη δουλειά της; Ή μήπως όλοι αυτοί ήταν, κατά κάποιο τρόπο, υποχρεωμένοι να τα έχουν καλά μαζί της; *Αν εγώ είχα καλέσει κόσμο από την Παγγαία στο σπίτι μου (ούτε λόγος για καφετέρια!), αμφιβάλλω αν θα εμφανίζονταν πάνω από δύο ή τρία άτομα -κι αυτοί, αν...*

ε) Μόλις ο Γιάννης έκανε αίτηση πρόσληψης στο Blue Rose, τον προσέλαβαν αμέσως σαν καθαριστή στην πλαζ.

Όμως, πριν καν ο νεαρός αρχίσει τη δουλειά, μόλις τον αντίκρυσε ο διευθυντής τον “ερωτεύτηκε” και τον μετέθεσε επί τόπου σε πιο χάι θέση, στο μπαρ!

Εγώ έχω κάνει αίτηση στο εν λόγω ξενοδοχείο τρεις συνεχόμενες χρονιές αλλά με σνόμπαραν επιδεικτικά: “Με τόσα προσόντα, γιατί δεν βρίσκει δουλειά;” ρώτησε ο διευθυντής προσωπικού την αδελφή μου, η οποία πήγε και μίλησε για να με προσλάβουν. Η Αλίκη του είπε για τα ιδιαίτερα μαθήματα που παραδίδω, αλλά κι εγώ, στη σύντομη συνέντευξη που ακολούθησε, εξήγησα στον καμαρωτό διευθυντή ότι “χρειάζομαι μια πρωινή απασχόληση, επειδή τα απογεύματα κάνω άλλη δουλειά!” Από το ύφος του κατάλαβα πως δεν του άρεσε καθόλου αυτό που άκουσε. Θέλουν και να τους παρακαλάς...

Συμπέρασμα: Είναι θαύμα το πώς επιβιώνω εγώ σ' έναν τέτοιο κόσμο...

Σάββατο, 22 Μαΐου 2004

... “Μεγάλη πουτάνα! Μήπως πηδιέται με κανέναν διευθυντή;” υπέθεσε αυθόρμητα η Μαρία Σχοινά όταν συναντηθήκαμε το απόγευμα και της εξήγησα τα παραπάνω περίεργα σχετικά με την αδελφή μου. Πήγα να εκφράσω μια χλιαρή αντίρρηση, όμως η Μαρία δεν είχε τελειώσει ακόμη: “Αυτές τις αγράμματες να τις φοβάσαι! Είναι πολύ πιο πονηρές απ' όσο φαίνονται, είναι όλες τους διαόλου κάλτσα! Σε πουλάνε και σ' αγοράζουν πριν το πάρεις χαμπάρι!”

Τα λόγια της φίλης μου με τάραξαν κάπως, όμως όσο το σκέφτομαι τόσο βρίσκω πιθανό πως "κάτι τρέχει με την Αλίκη": Όχι τίποτα το εξαιρετικό, ίσως ένα-δυο πηδήματα το μήνα, όσο χρειάζεται για να διατηρεί η αδελφή μου τη θέση της ανενόχλητη στην εταιρεία, έναν σχετικά καλό μισθό και κανένα bonus. Πώς αλλιώς βγαίνουν τόσα έξοδα;

Το ιδιο, άλλωστε, κάνουν όλες οι γυναίκες που κατέχουν μόνιμη θέση σε μια εταιρεία· διαφορετικά, αναγκάζονται να αλλάζουν διαρκώς δουλειές (όπως η φίλη μου η Ντένια, που επειδή είναι τίμια αλλάζει δουλειά κάθε έξι μήνες) ή υφίστανται συστηματικό mobbing (όπως εγώ).

Κατά τ' άλλα: Η φίλη μου η Μαρία μου ξαναλέει σήμερα για μια “πολύ αξιόλογη κοπέλα” που έχει γνωρίσει πρόσφατα, κάποια Ζέτα, η οποία ασχολείται σοβαρά με τη μεταφυσική και μάλιστα “είναι μάγισσα, έχει πάει και στο νεκροταφείο!”
“Αυτή κάνει μαύρη μαγεία!” επισημαίνω στη Μαρία, που με ακούει σκεπτική.

Κυριακή, 5 Ιουνίου 2004

Το Ιδιαίτερο Μάθημα του Τρόμου: Ποιός θα το πίστευε, ότι η δουλειά μου θα αποδεικνυόταν τόσο περιπετειώδης; Σήμερα μου ζήτησαν να κάνω μια γενική επανάληψη στη Γκιζέλα, στα αγγλικά του σχολείου. Το κορίτσι δεν είναι τρελό όπως ο αδελφός της, αν και διαθέτει υπέρμετρη κακία για παιδί. Σχεδόν αμέσως παρατηρεί το καινούργιο στυλό μου με τα τέσσερα χρώματα.
“Είναι ανοικτός ο στυλός;” με ρωτάει.
“Ναι”, της απαντώ.
“Να τον κλείσεις!” μου κάνει, με δεσποτικό υφάκι.
“Γιατί;” απορώ.
“Γιατί θα μου λερώσεις το βιβλίο!”

Της κάνω τη χάρη και κλείνω το στυλό. Μετά της καλαρέσει και μου ζητάει να της το χαρίσω. “Αποκλείεται, τον χρειάζομαι”, της λέω κοφτά. Τότε απαιτεί, όταν ξαναέλθω για μάθημα, να της φέρω ένα καινούργιο. “Θα δούμε”, απαντώ.

Το μάθημα εξελίσσεται σχετικώς ομαλά, ώσπου κατά λάθος σκουντάω την κόκα κόλα μου και χύνεται όλη πάνω στο βιβλίο της! Παθαίνω σοκ, το ίδιο και η μικρή. Κλάματα, στριγγλιές, υστερίες. “Τώρα θα έχω το πιο βρώμικο βιβλίο!” τσιρίζει. Τη μαλώνω για τη συμπεριφορά της και της υπενθυμίζω ότι “τώρα πια η σχολική χρονιά έχει τελειώσει, άρα κανείς δεν θα δει το βιβλίο”, επιπλέον “κι εγώ λέρωσα το παντελόνι μου”. Με τα πολλά, το βουλώνει. “Τώρα το βιβλίο θα μυρίζει κόκα κόλα”, λέει μετά από λίγο, χαμογελαστά.

Στη συνέχεια έρχεται η σειρά του Στέλιου. Πρέπει να τον διαβάσω για το τελικό διαγώνισμα των γερμανικών, όμως αυτό στέκεται αδύνατον. Ο μικρός έχει απίστευτα νεύρα επειδή χάνει

κάποια εκπομπή στην τηλεόραση. Αρνείται να γράψει, να διαβάσει, να κάνει οτιδήποτε. Σφίγγει τις γροθιές του και κλαίει διαρκώς, οπότε σηκώνομαι και αποχωρώ μετά από 20 λεπτά. Κατεβαίνοντας τις σκάλες, ακούω τη γιαγιά του που τον τουλουμιάζει. Φωνές, ουρλιαχτά, κλάψες, χαμός.

Φθάνοντας κάτω, στην αυλή, θυμάμαι ότι ξέχασα επάνω τον περίφημο στυλό! *Όχι, δεν θα τους τον χαρίσω,* σκέφτομαι. Χτυπώ κουδούνι, ξανανεβαίνω πάνω. Ο Στέλιος κοντεύει να πάθει καρδιακό επεισόδιο, φοβούμενος μήπως συνεχιστεί το μάθημα. Η Γκιζέλα χλωμιάζει όταν αντιλαμβάνεται ότι μόλις έχασε την ευκαιρία να σουφρώσει το στυλό που ήθελε αλλά δεν παρατήρησε εγκαίρως ότι τον είχα ξεχάσει στο τραπέζι. Βουτάω το στυλό, χαιρετώ και φεύγω βιαστικά.

Μια άγρια, πρωτόγνωρη χαρά με συνεπαίρνει, καθώς συνειδητοποιώ ότι έχω προκαλέσει μια σειρά από αθέλητα, αυθόρμητα ατυχή γεγονότα σε δυο τερατάκια! Το να προξενείς κακό στο κακό (= καλό) χωρίς καν να το επιδιώκεις, φυσικά και αβίαστα -τι σπάνιο, ζηλευτό ταλέντο, που δυστυχώς εγώ δεν διαθέτω· σήμερα, απλά, έσπασε ο διάολος το ποδάρι του...

... Αλήθεια, όμως, γιατί νιώθω τόση εκδικητική ικανοποίηση; Επειδή μεθαύριο αυτά τα δυο ανισόρροπα όντα θα βγουν στην κοινωνία (με πολλαπλάσιες βλαπτικές ικανότητες, ως ενήλικες), θα αποκτήσουν γρήγορα κι εύκολα μια υψηλή θέση, θα γίνουν "σοβαροί οικογενειάρχες", θα έχουν μια πετυχημένη καριέρα και μπόλικο χρήμα. Τι κι αν είναι βλαμμένα; Κατά μυστήριο τρόπο, κανένας από τους πολυπληθείς φίλους τους δεν (θα) το παρατηρεί...

Τρίτη, 7 Ιουνίου 2004

Το ψυχανώμαλο ο Παντελής με εκνεύρισε πάλι με τα μαϊμουδίσματά του, και δεν άντεξα: Κάποια στιγμή που πήγε στην κουζίνα, πήρα το ρολόι του και το έκρυψα βαθιά μέσα σ' ένα συρτάρι της βιβλιοθήκης. Γιατί το έκανα αυτό; Επειδή ήθελα να του δημιουργήσω πρόβλημα! Το θεωρώ απαράδεκτο, όντα σαν τον Παντελή να μην αντιμετωπίζουν ποτέ κανένα πρόβλημα! Τώρα περιμένω τις όποιες εξελίξεις με ψυχραιμία.

Στο κάτω-κάτω δεν έκλεψα τίποτα...

Κυριακή, 12 Ιουνίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Εξωγήινα παράσιτα με ατμώδη μορφή εισχωρούν στα σώματα των ανθρώπων και τα κυβερνούν σαν ανδρείκελα. Εγώ, μαζί με άλλους, έρχομαι σε σύγκρουση με τους μολυσμένους. Σύντομα ανακαλύπτω ότι το νερό αποκαλύπτει τους εισβολείς και τους λυώνει. Καταβρέχω μερικούς με νερό, οπότε οι εξωγήινοι αναγκάζονται να εγκαταλείψουν τα ανθρώπινα σώματα και λυώνουν στο έδαφος.

Παραδόξως, υπάρχει κι ένας καλός εξωγήινος, που είναι με το μέρος μου. Φορά ένα είδος σάρκινου σκάφανδρου, λευκό με ραφές, επειδή έχει υποστεί μια εγχείρηση στο κρανίο. Τα μάτια του είναι πολύ μεγάλα, σαν γαλάζιες μεμβράνες...

Ο ηχητικός πόλεμος συνεχίζεται: Ο Τάκης έχει φύγει από τη μέση, άρα το πρόβλημα της ηχορύπανσης θα έπρεπε, λογικά, να έχει λυθεί. Κι όμως, αυτό δεν συμβαίνει! Μόλις απεβίωσε ο Τάκης, ο ανηψιός μου ο Γιάννης έχασε τη δουλειά του. Έτσι, έμενε στο σπίτι όλο το πρωί κι έβαζε μουσικές στο διαπασών ώρες ατέλειωτες. Ευτυχώς, πρόσφατα ξανάπιασε δουλειά στην πλαζ του Blue Rose, και μας αφήνει ήσυχους.

Τώρα, όμως, μια νεαρή γειτόνισσα η οποία μένει στην πενταόροφη δίπλα μας, έχει αρχίσει να παίζει πιάνο κάθε πρωί, επί 4-5 ώρες τουλάχιστον! Ο ήχος του οργάνου είναι αρκετά διαπεραστικός και ακούγεται σε όλο το σπίτι μου! Αυτό θα κρατήσει όλο το καλοκαίρι. *Το κακό δεν εξαφανίζεται ποτέ. Κρύβεται, αλλάζει όψη, κι όταν βρει την ευκαιρία επιτίθεται ξανά...*

Ακόμη, εξακολουθεί ακάθεκτη η ηχορύπανση από την οικογένεια τρελών που μένει στον 2ο όροφο της διπλανής πολυκατοικίας: Οι ενήλικες αγορεύουν ολημερίς στο μπαλκόνι, με στεντόρια φωνή. Τα δυο τους παιδιά ουρλιάζουν και ξεφωνίζουν όλη μέρα, σαν υστερικά. Οι φωνές τους αντηχούν δυνατά, ασταμάτητα, από τις 9:00 το πρωί μέχρι τις 11:00 τη νύχτα, καθημερινά. Όταν οι ίδιοι το βουλώνουν, βάζουν την τηλεόραση στο διαπασών και βροντάει όλη η γειτονιά από την

ένταση. Τους ανέχομαι από τότε που πρωτοήλθαν στη γειτονιά οι μαλάκες, δηλαδή εδώ και 14 χρόνια περίπου!

Η πολυκατοικία τους απέχει γύρω στα πέντε μέτρα από τη δική μας, αυτοί μπορεί να βρίσκονται μέσα στο διαμέρισμά τους κι εγώ μέσα στο δικό μου, ωστόσο ακούω συνεχώς τις φωνές τους! Εννοείται ότι μου είναι αδύνατο να καθήσω στη βεράντα μου έστω για δέκα λεπτά, επειδή τα ουρλιαχτά τους δεν σταματούν ούτε λεπτό! Είναι φυσιολογικό, άραγε, αυτό το φαινόμενο; Τότε γιατί δεν έχω παρατηρήσει τέτοιο μπάχαλο, κάθε μέρα όλη μέρα, σε κανένα άλλο σπίτι σε όλη τη Γλυφάδα;

Όχι ότι η ανωτέρω οικογένεια τρελών με απασχολεί ιδιαίτερα: Τώρα πια φορώ σχεδόν μόνιμα ωτοασπίδες, οι οποίες καλύπτουν κάπως τους θορύβους της γειτονιάς. Όπως και να 'χει, ο πόλεμος συνεχίζεται...

Υποψία: Φαντάζομαι ότι οι κωφοί άνθρωποι είναι εκ φύσεως πιο αγνοί, πιο ήρεμοι, πιο ειρηνικοί από τους υπόλοιπους. Επειδή ακριβώς τους έχει παραχωρηθεί το δώρο της κώφωσης, μπορούν να διατηρούν τον εαυτό τους σε σχετική αποστασιοποίηση από το Matrix, ενώ παίρνουν κάθε στιγμή μια γεύση από τη γαλήνη του παραδείσου...

Σάββατο, 19 Ιουνίου 2004

Το βράδι πήγα στης Λουίζας για τα μαθήματα και μου ανακοίνωσε ότι ο γιόκας της προβιβάστηκε με άριστα· συγκεκριμένα, πήρε άριστα σε όλα τα μαθήματα *(αν είναι δυνατόν)!* “Η κυρία του μου είπε πως ο Μανώλης είναι το πιο ισχυρό μυαλό της τάξης!” κατέληξε η Λουίζα όλο καμάρι. *Σκέψου πώς θα 'ναι το πιο αδύναμο...* Δεν πιστεύω ότι η Λουίζα λέει ψέματα. Πιστεύω, όμως, ότι σε αυτόν τον κόσμο κυριαρχεί η ανωμαλία.

Αλήθεια, υπάρχει κάτι πιο σατανικό, από μια μητέρα που έχει την πεποίθηση ότι το καθυστερημένο της είναι το όγδοο θαύμα του κόσμου; Όπως λέει και η Μαρία Σχοινά: “Οι σύζυγοι και μητέρες είναι μεγάλες πουτάνες! Πώς κατάφερες, κυρά μου, εσύ η χαζομούνα, να σε επιλέξει ένας άνδρας ανάμεσα στις δεκάδες που τον πολιορκούν, και μάλιστα στη σημερινή εποχή που οι γυναίκες βρωμάνε; Και πώς τον κατάφερες να φθάσει

μέχρι το γάμο, παρά τη -σίγουρη- κακογλωσσιά φίλων και συγγενών; Επιπλέον, ο τύπος σου κάνει παιδί, το αναγνωρίζει και αναλαμβάνει τα έξοδά του εφ όρου ζωής!"

Εικόνες του Matrix: Ακούω στις Ειδήσεις ότι ένα άρρωστο παιδί από το Ιράκ μεταφέρθηκε στην Αμερική για εγχείρηση καρδιάς, με έξοδα του αμερικάνικου κράτους.

Απορία 1η: Μόνο το συγκεκριμένο παιδί στο Ιράκ έχει πρόβλημα υγείας;

Απορία 2η: Γιατί τους έπιασε ο πόνος για το συγκεκριμένο παιδί;

Απορία 3η: Οι Αμερικανοί βομβαρδίζουν καθημερινά το Ιράκ και δολοφονούν εκατοντάδες Ιρακινούς, άνδρες, γυναίκες και παιδιά. Αυτοί δεν έχουν ψυχή;

Στην ανθρώπινη κοινωνία το λεγόμενο Καλό εμφανίζεται για να καλύψει ή να δικαιολογήσει το Κακό. *Μια "καλή" πράξη μπορεί να καλύψει χιλιάδες κακές.* Για παράδειγμα, οι πλούσιοι εκμεταλλεύονται τα εδάφη των φτωχών χωρών του Τρίτου Κόσμου, προκαλώντας χρόνιο λιμό και εκατομμύρια θανάτους από πείνα κάθε χρόνο. Από την άλλη, όμως, ιδρύουν φιλανθρωπικά σωματεία προς βοήθεια του Τρίτου Κόσμου, πετούν στους λιμασμένους ένα ξεροκόμματο και κάτι τρέχει στα γύφτικα. Έτσι, οι "ξύπνιοι" μεγαλοεπιχειρηματίες πετυχαίνουν απαλλαγές από την Εφορία, ισχυρή διαφήμιση παγκοσμίως, ενώ παράλληλα εξασφαλίζουν την ψυχολογική υποταγή των ευεργετούμενων πληθυσμών και ρίχνουν στάχτη στα μάτια του υπόλοιπου κόσμου.

Γενικότερα, όταν κάποιος ασχολείται πολύ μαζί σου, δεν είναι ποτέ για καλό. Ιδιαίτερα η "φιλανθρωπία" αποτελεί βασική μέθοδο ελέγχου και χειραγώγησης...

Δευτέρα, 21 Ιουνίου 2004

Προβλέψεις για το μέλλον: Σήμερα κλείνω αισίως (;) τα 41 και είναι καιρός να το αντιμετωπίσω· στο εξής δεν έχω να περιμένω τίποτα από τη ζωή μου, παρά μόνο σκατά. Τα όμορφα χρόνια (ο Θεός να τα κάνει όμορφα) ανήκουν στο παρελθόν. Μετά τα 40 η φυσιολογικά τύχη αποσύρεται. Απλά, αρκείσαι

πλέον στα κεκτημένα και χαίρεσαι τα παιδιά σου που προοδεύουν ή τη δουλειά σου που αποδίδει.

Στη δική μου περίπτωση, όμως, τι μπορώ να προβλέψω; Στο κοντινό μέλλον, τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών θα σταματήσουν -γύρω στο έτος 2010. Η Μαρία Σχοινά γρήγορα θα εξαφανιστεί από τη ζωή μου για να μπει σε νέους κύκλους (πχ με τη Ζέτα, την αποκρυφίστρια). Όσο για το μακρινό μέλλον, δεν θέλω ούτε να το σκέφτομαι...

Τρίτη, 22 Ιουνίου 2004

Εικόνες του Πλέγματος: Νωρίς το πρωί πηγαίνω τον ανηψιό μου το Θανάση στο ΤΑΞΥ, για να δει ο γιατρός κάτι περίεργα σπυριά που έχει βγάλει. Στο λεωφορείο της επιστροφής, θέλοντας και μη, ακούμε τις ακατάσχετες παπαρολογίες ενός μαυριδερού κοριτσιού που κάθεται δίπλα μας. Το ον φωνασκεί διαρκώς, όλο έπαρση, με ρυθμό πολυβόλου, φροντίζοντας να ακούνε όλοι τις μπούρδες που πετάει:

“Πήραμε το λεωφορείο για το σπίτι;” ρωτάει δυνατά.

“Ναι”, απαντά η ευτυχής μητέρα.

“Κι αν δεν είναι το σωστό;” ανησυχεί η ιδιοφυία.

“Το σωστό είναι...”

“Πάει όλο ίσια;”

“Ίσια πάει...” η μητέρα ξεφυσά ανυπόμονα.

“Κι αν στρίψει;” εξάπτεται η μικρή.

“Δεν θα στρίψει...”

“Κι αν στρίψει;;” επιμένει το σπίρτο αλλά η μαμά της την αγνοεί.

Τότε, η ατσίδα αλλάζει τροπάρι: “Στο λεωφορείο μπαίνουν άνθρωποι;” ... “Και άνδρες και γυναίκες;” ... “Και παιδιά;” ... “Και παπούδες και γιαγιάδες;”

Η μητέρα της απαντά στωικά “Ναι” σε όλες αυτές τις απίστευτες ερωτήσεις, ώσπου έρχεται η ώρα να κατέβουν. Κρίμα... Είχε πλάκα!

Κατακλείδα: Σύντομα θα αποδειχθεί ότι τα σημάδια που έχει βγάλει ο Θανάσης είναι ψωρίαση κατά πλάκας, η οποία θα

τον ταλαιπωρεί σε όλη του τη ζωή και θα ανακουφίζεται μόνο με ειδικές ενέσεις...

"Το Φάντασμα" - Ενδιαφέρουσα ταινία φαντασίας, που μου έφερε ορισμένους προβληματισμούς: "Θέλει να νιώσει το χάδι των άλλων ανθρώπων πάνω του μα δεν μπορεί... Επιθυμεί να δεχθεί οποιαδήποτε εκδήλωση θαυμασμού, όμως αυτό είναι αδύνατο. Επιζητεί να επικοινωνήσει, μα όλες του οι προσπάθειες πέφτουν στο κενό. Έτσι, συνεχίζει να τριγυρνά άσκοπα εδώ κι εκεί, προσπαθώντας να ξεχάσει, να εξαφανιστεί, να μη βλέπει γύρω του ανθρώπους να αγνοούν την ύπαρξή του..."

Όχι, το έργο δεν μιλάει για μένα. Μιλάει για έναν νεκρό, που κυκλοφορεί σαν φάντασμα ανάμεσα στους ανθρώπους.

Παρασκευή, 25 Ιουνίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Ανοίγω την κεντρική είσοδο του σπιτιού μου και βλέπω τη μαμά στο κατώφλι. Έξω βρέχει και ο ουρανός είναι γεμάτος μαύρα σύννεφα. Βγαίνω στη Νηρηίδων και συναντώ τον παππού Γιάννη Ζαρίφη. Τον αναγνωρίζω με έκπληξη, επειδή ξέρω πως είναι νεκρός. Κάνει σα να με αποφεύγει. Εκείνη τη στιγμή, το όνειρό μου γίνεται συνειδητό.

"Περνάς καλά εκεί που βρίσκεσαι;" ζητώ να μάθω, ενώ ανεβαίνουμε μια φωτεινή περιστροφική σκάλα που αποπνέει γαλήνη.

"Όλα είναι καλά, φθάνει να πεθάνεις όταν έλθει η ώρα σου", δηλώνει σοβαρά.

"Είδες τον Τάκη;" ρωτώ μα εκείνος δεν απαντά.

Τότε βλέπω τον Παναγιώτη να κατεβαίνει τη σκάλα. Μας κοιτάζει αλλά δεν μας ακολουθεί -συνεχίζει να κατεβαίνει. Εγώ και ο παππούς καταλήγουμε σ' ένα λευκό κεφαλόσκαλο, πλάι σε μια ξύλινη αψιδωτή πόρτα. Καθόμαστε εκεί και του κρατώ το χέρι, μέσα σε μια πρωτόγνωρη, φωτισμένη ηρεμία. Ξαφνικά, εκείνος μεταμορφώνεται σε κορίτσι νηπιακής ηλικίας και μου χαμογελά αθώα.

Έρχεται η ώρα να φύγω. Το κορίτσι τραβά το χέρι του και χάνεται μέσα σε λευκό φως, ενώ εγώ περνώ από την ξύλινη πόρτα και βρίσκομαι ξαπλωμένη πάνω στο κρεβάτι μου,

προσπαθώντας να συνέλθω από την εμπειρία.

Πιθανή ερμηνεία: Πιθανόν, μια ματιά στη μετά θάνατον ζωή, όπου "όλα είναι καλά, φθάνει να πεθάνεις όταν έλθει η ώρα σου" και όχι πιο πριν, πχ από αυτοκτονία.

Πέμπτη, 31 Ιουνίου 2004

"Talented and Famous", τελικός (ή πώς τα κυκλώματα προωθούν με τρόπο αυτούς που γουστάρουν, ενώ χαντακώνουν όσους δεν γουστάρουν): Διαγωνίζονται στο τραγούδι έξι άτομα για το πρώτο βραβείο, που είναι 50.000 ευρώ και συμβόλαιο με γνωστή δισκογραφική εταιρεία. Ανάμεσά τους είναι και η Ευτυχία, μια 20χρονη σαχλή Ελληνοαμερικάνα. Δεν έχει άσχημη φωνή, δεν είναι, όμως, τίποτα το εξαιρετικό. Κι αυτό το δήθεν αθώο, μωρουδίστικο στυλάκι, με τη σαχλοσπαστή προφορά, δεν με πείθει καθόλου. Προηγουμένως, την έχουν δείξει στην Ειδήσεις ως ...συμπαρουσιάστρια, πριν αναφέρουν καν για τον πόλεμο στο Ιράκ. Τέλος πάντων, η εκπομπή ξεκινά και παρατηρώ ορισμένες ενδιαφέρουσες λεπτομέρειες:

α) Η Ευτυχία εμφανίζεται με ωραία γαλαζοπράσινη τουαλέτα. Όλοι οι υπόλοιποι διαγωνιζόμενοι είναι ντυμένοι στα μαύρα, σα νεκροθάφτες.

β) Η Ευτυχία τραγουδά ένα ζωηρό και χαρούμενο ξένο κομμάτι. Όλοι οι άλλοι τραγουδούν ελληνικά, λαϊκά, άχρωμα άσματα που δεν αναδεικνύουν καθόλου τη φωνή τους.

γ) Η Ευτυχία συνοδεύεται από 15μελές μπαλέτο. Οι υπόλοιποι εμφανίζονται ολομόναχοι στη σκηνή.

Λεπτομέρεια 1η: Καθ' όλη τη διάρκεια του reality show, κανείς από τους συμμετέχοντες δεν λάμβανε δωράκια από θαυμαστές. Η Ευτυχία, αντίθετα, δεν προλάβαινε να δέχεται ανθοδέσμες, αρκουδάκια κλπ σαχλαμαρίτσες, ως δείγματα της αγάπης του κόσμου. Γενικότερα, η διαφήμιση και προώθηση που της γίνεται όλο αυτό τον καιρό από τηλεόραση και περιοδικά, είναι πρωτοφανής.

Λεπτομέρεια 2η: Όταν εμφανίστηκαν στην οθόνη τα εικονίδια των τραγουδιστών για να τους ψηφίσουν οι τηλεθεατές, αυτά ήταν τοποθετημένα με τη σειρά ακριβώς που

απορρίφθηκαν! Σύμπτωση; Δε νομίζω...

Αποτέλεσμα: Η Ευτυχία βγήκε πρώτη! Τι έκπληξη!

Αποστασιοποίηση = Η μέγιστη μαγεία: Είναι καιρός θα πάψω ν' ασχολούμαι με αυτή την απάτη που είναι η ζωή μου. Είναι καιρός να πάψω να δελεάζομαι και να παρασύρομαι από τις παγίδες του Matrix: "ευκαιρίες", "αλλαγές", "ρίσκα" που υποτίθεται ότι μπορούν να βελτιώσουν τη ζωή μου. Έτσι την πάτησα με το Χρηματιστήριο, έτσι με τις διάφορες λέσχες-κλίκες, έτσι όταν ζήτησα αύξηση από την Παγγαία, έτσι όταν αγόρασα αυτό το γελοίο ηλεκτρικό μηχανάκι...

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα (Matrix) είναι σαν ένας ιστός αράχνης: Όσο περισσότερο κινούμαι μέσα του, τόσο πιο σφιχτά αυτό τυλίζεται γύρω μου. Είναι μάταιο να επιθυμώ, να προσδοκώ, να κινούμαι μέσα στο Matrix. Ό,τι κι αν κάνω, αποκλείεται να βγω εγώ κερδισμένη. Ούτε πρέπει να παρασύρομαι από τις επιτυχίες των άλλων. Να μη τους αφήνω να με ξεγελούν, ότι δήθεν αυτοί πετυχαίνουν επειδή "τολμούν", "ρισκάρουν", "έχουν τσαμπουκά" κλπ. *Οι άλλοι είναι το Matrix. Είναι αδύνατο να μην πετύχουν σε οτιδήποτε...*

Όχι μόνο δεν πρέπει να κυνηγώ τίποτα, αλλά πρέπει να καταπολεμώ τις απατηλές επιθυμίες ή υποσχέσεις που γεννά κάθε τόσο το Πλέγμα για μένα: Για παράδειγμα, η Αλίκη μου πρότεινε σήμερα να πάρω μερικά μαθήματα οδήγησης και θα μου επιτρέπει να οδηγώ το αμάξι της όποτε γουστάρω! Δηλαδή, αυτή τη στιγμή μπορώ να έχω ένα αυτοκίνητο δωρεάν! Μια προσφορά έκτακτη για κάθε άνθρωπο, όχι όμως για μένα. Για μένα είναι, πιθανότατα, άλλη μια πονηρή παγίδα του Matrix.

Βεβαιότητα: Αν βγω εκτεθημένη με αμάξι στους δρόμους των ανθρώπων, σύντομα θα αρχίσω να γίνομαι στόχος περίεργων ατυχημάτων, απρόσμενων βλαβών και αλλόκοτων καταστάσεων που θα μου στοιχίζουν χιλιάδες ευρώ κάθε φορά, αν όχι ακόμα χειρότερα!

Επιλέγω, λοιπόν, να αψηφήσω τον πειρασμό. Ούτε σκοπεύω να αγοράσω ποτέ δικό μου αυτοκίνητο. Δεν μου χρειάζονται δυσάρεστες περιπέτειες με προδικασμένο κακό

τέλος. Προτιμώ να βασίζομαι στα δικά μου δυο πόδια, δεν μπορώ να αφήνω τίποτα στην τύχη...

"The Coming Race": Διαβάζοντας ορισμένα αποσπάσματα αυτού του βιβλίου φαντασίας (;), το οποίο αναφέρεται στη ενδογήινη φυλή των Βριλ, νιώθω πολλά καμπανάκια να χτυπούν μέσα μου:

♦ Αυτός που περιμένω -το ον που οραματίζομαι να έλθει από αλλού για μένα: Είναι ψηλότερος από τους ανθρώπους· διαθέτει φτερά φωτεινά, που φτάνουν ως τα γόνατά του· ξανθός, με γαλάζια μάτια και λευκό δέρμα, πρόσωπο τέλεια αρμονικό, με μυστηριώδη ομορφιά· είναι προικισμένος με εξαιρετικές δυνάμεις, εχθρικές προς τους ανθρώπους. Η παρουσία του θα σημάνει την αρχή του τέλους για την Ανθρωπότητα.

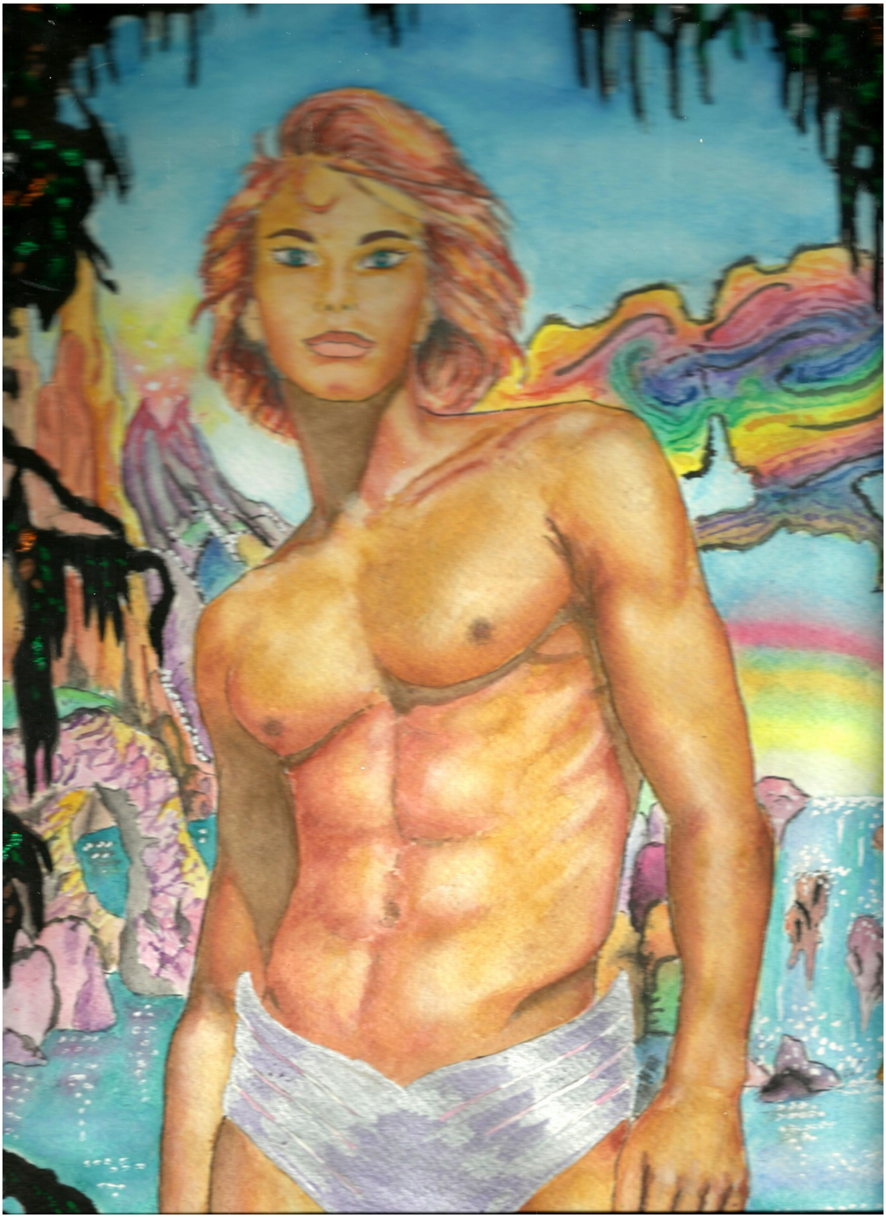
♦ Στον παράδεισο των Βριλ επικρατεί αληθινή δικαιοσύνη και ισότητα. Οι Βριλ δεν είναι γλοιώδεις απατεώνες και ξέρουν να εκτιμούν την ομορφιά -σε αντίθεση με τους ανθρώπους.

♦ Οι γυναίκες έχουν ανώτερη θέση στην κοινωνία των Βριλ, είναι λίγο πιο ψηλές από τους άνδρες, διαθέτουν αυξημένες πνευματικές και ηγετικές ικανότητες, ενώ ελέγχουν απόλυτα την αναπαραγωγή. Εγώ είμαι αρκετά ψηλότερη από τη μέση γυναίκα, έχω ιδιαίτερες πνευματικές ικανότητες και αδυνατώ να το παίξω υποταγμένο θηλυκό. Για την ακρίβεια, πάντα ήθελα να ζω σε μια μητριαρχική κοινωνία, όπου οι γυναίκες ελέγχουν απόλυτα την αναπαραγωγή. Μοιάζω περισσότερο με θηλυκό Βριλ παρά με ανθρώπινη γυναίκα -γι' αυτό, ίσως, όλοι με αντιπαθούν...

♦ Στην κοινωνία των Βριλ δεν υπάρχει μεγάλη ανάγκη για δουλειά. Εγώ απεχθάνομαι τη δουλειά...

♦ Κατανοώντας πλήρως την πραγματική φύση των παιδιών, οι Βριλ τους αναθέτουν πολεμικά καθήκοντα! Οι Βριλ ξέρουν ότι τα παιδιά κάθε άλλο παρά "αγγελούδια" είναι...

♦ Οι Βριλ είναι πολύ σοφοί για να υποκύπτουν σε οποιαδήποτε θρησκεία. Στον κόσμο τους δεν υπάρχουν θρησκείες -και μάλιστα θρησκείες ενός αρσενικού θεού...

♦ Σύμφωνα με την ανθρώπινη νοοτροπία, ο παράδεισος είναι ένα μέρος όπου ο καθένας κάνει ό,τι θέλει. Όμως, αυτό δεν είναι παράδεισος, είναι κόλαση! Ακόμη, οι κάτοικοι ενός παραδείσουν δεν μπορεί να ταλανίζονται από αντικρουόμενες γνώμες, αμφιβολίες, αντιπαραθέσεις.

♦ Ο κόσμος των Βριλ είναι μια ουτοπία· εκεί δεν υπάρχει καμία ανάγκη για διασκέδαση ή φυγή από την γκρίζα καθημερινότητα.

♦ Χάρη στην ιδιαίτερη μορφή ενέργειας βριλ, οι ενδογήινοι μπορούν να καταστρέψουν τις ανθρώπινες πόλεις γρήγορα και εύκολα. Αυτό κι αν μ' αρέσει...
♦ Χάρη στην ιδιαίτερη μορφή ενέργειας βριλ, οι ενδογήινοι μπορούν να καταστρέψουν τις ανθρώπινες πόλεις γρήγορα και εύκολα. Αυτό κι αν μ' αρέσει... Οι Βριλ θεωρούν τους ανθρώπους ακάθαρτα, πονηρά, παρανοϊκά, ενοχλητικά ζώα, προορισμένα να εξαλειφθούν. Κι εγώ συμφωνώ απόλυτα...
♦ Όταν έλθει το πλήρωμα του χρόνου, οι Βριλ θα εξέλθουν από τις υπόγειες πόλεις τους, θα αφανίσουν το γένος των ανθρώπων και θα εγκαταστήσουν μια ουτοπία πάνω στη γη. Έτσι είναι γραμμένο -αυτό είναι και το δικό μου όνειρο...

Χρονικό ενός Scooter

Στη σύγχρονη κοινωνία, όπου “και η κουτσή Μαρία” διαθέτει δικό της αμάξι, είπα κι εγώ ν' αγοράσω ένα μεταφορικό μέσο που να μ' εξυπηρετεί στη δουλειά μου – ιδίως στις διαδρομές προς Άλιμο και Βούλα, οι οποίες με τα μέσα μαζικής μεταφοράς μου παίρνουν πάνω από τρεις ώρες πήγαινε-έλα κάθε φορά. Έτσι, αποφάσισα ν' αποκτήσω ένα ηλεκτροκίνητο μηχανάκι “Nevada”, που είναι και οικολογικό. Σαφώς δεν τα φανταζόμουν όλα ρόδινα, ωστόσο η “σειρά από ατυχή γονότα” (***συντονισμός του Πλέγματος***) που συνδέονται με το εν λόγω όχημα είναι πραγματικά ατέλειωτη και απίστευτη:

1ον) Από τις 6 έως τις 19 Φεβρουαρίου σχεδιάζω να πάω να δω από κοντά τα εν λόγω μηχανάκια μα πότε δεν μπορώ εγώ, πότε δεν μπορεί ο ανηψιός μου ο Γιάννης που θέλω να με συνοδεύσει, πότε περιμένω λεωφορείο και δεν εμφανίζεται κλπ. ***Σημάδια της μοίρας*** που αρνούμαι ν' αναγνωρίσω...

2ον) Στις 20 Φεβρουαρίου πηγαίνω μαζί με το Γιάννη και τον πατέρα μου για να δούμε το scooter, το εγκρίνουμε και το αγοράζουμε – παρά το αυξημένο βάρος του (40 κιλά) και το μικρό, σχεδόν παιδικό μέγεθός του. Είναι, ωστόσο, πολύ άνετο κι εύκολο στη χρήση. Το γεγονός ότι δεν μας έδωσαν κανένα έντυπο εγγύησης μου χτύπησε κάπως άσχημα, όμως δεν αντέδρασα εφόσον ούτε οι δυο άνδρες που είχα μαζί μου

σχολίασαν καθόλου το γεγονός. Η ημέρα αγοράς συμπίπτει, παραδόξως, με την μέρα αυτοκτονίας του Τάκη Ζαρίφη.

3ον) Στις 25 Φεβρουαρίου το μεσημέρι έχω μάθημα με την Παναγιώτα στον Άλιμο. Πηγαίνω με το μηχανάκι μου -είναι η πρώτη φορά που το χρησιμοποιώ. Μόλις φθάνω, το τραβώ μέσα στην αυλή, για περισσότερη ασφάλεια. Ξεχνώ όμως το κλειδί επάνω, γυρισμένο στο ON για μία ώρα, δηλαδή όσο διαρκεί το μάθημα. Ως αποτέλεσμα, η μπαταρία αδειάζει κι έτσι αναγκάζομαι να το σέρνω περπατώντας μέχρι το σπίτι μου στην Τερψιθέα! Κι άλλη μια αλλόκοτη ***σύμπτωση:*** Το ανωτέρω συμβάν εκτυλίσσεται ακριβώς την ώρα της κηδείας του Τάκη.

4ον) Στις 29 Φεβρουαρίου έχω τη φαεινή ιδέα να πάω στο μαθητάρα Στέλιο ανεβαίνοντας την οδό Αγίου Κωνσταντίνου αντί για μια παράλληλη που έπαιρνα. Δεν προχωρώ ούτε 100 μέτρα και αντικρύζω ένα μεγάλο μαγαζί το οποίο πουλάει ηλεκτροκίνητα μηχανάκια! Μπαίνω μέσα και ζητώ πληροφορίες: Υπάρχει τεράστια ποικιλία μοντέλων, όλα με ποιότητα κι εμφάνιση πολύ ανώτερα από το δικό μου, αυτονομία 40-60 χλμ και τιμή που κυμαίνεται στα 350-1000 ευρώ. Μερικά μοντέλα διαθέτουν όχι μόνο μοτέρ αλλά και πετάλια -δηλαδή μπορούν να λειτουργούν και σαν ποδήλατα, πχ στις κατηφόρες. Έτσι, γίνεται μεγάλη οικονομία ενέργειας, δεν τρέμεις μήπως σωθεί η μπαταρία, σου μείνει το όχημα στη μέση του δρόμου κι αναγκαστείς να το σέρνεις! Η απογοήτευσή μου δεν περιγράφεται! Γιατί να μην δω αυτό το κατάστημα δέκα μέρες πριν;

5ον) Στις 7 Μαρτίου παίρνω το μηχανάκι μέχρι τη Βούλα, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα, και ανακαλύπτω ότι η μπαταρία αδειάζει περίπου ένα χιλιόμετρο πριν επιστρέψω σπίτι. Αυτό σημαίνει ότι το scooter έχει αυτονομία 10χλμ και όχι 30, όπως διαφημίζει η κατασκευαστική εταιρεία. Άρα, ουσιαστικά δεν με εξυπηρετεί.

6ον) Από τις 10 έως τις 13 Μαρτίου τηλεφωνώ στο κατάστημα Capricorn, ζητώ τον Σταμάτη, που είναι ο υπεύθυνος, μα αυτός συνεχώς απουσιάζει.

7ον) Στις 14 Μαρτίου συνεννοούμαι, επιτέλους, με το Σταμάτη και αφήνω το μηχανάκι στο μαγαζί για να του

προσαρμόσουν εφεδρική μπαταρία.

8ον) Μέχρι τις 21 Μαρτίου δεν γίνεται καμία επέμβαση στο όχημα επειδή

α] Ο μπαμπάς μού είπε ότι ο Σταμάτης τού είπε ότι θα έφερναν άλλα, καλύτερα μοντέλα και ότι θα μου το αντάλλαζαν.

β] Ωστόσο, επί μία εβδομάδα ακόμη στέκεται αδύνατο να βρω τον υπεύθυνο στο τηλέφωνο για να συνεννοηθούμε. Λείπει συνεχώς σε δουλειές, μου λένε.

γ] Όταν, κάποια στιγμή, στις 29 Μαρτίου, περνώ από το μαγαζί και πετυχαίνω εκεί το Σταμάτη τυχαία, μου εξηγεί ότι δεν πρόκειται να φέρουν άλλα μηχανάκια!

δ] Ο μπαμπάς τηλεφωνεί και παραπονιέται:

"Μα είπατε στην κόρη μου..."

"Εγώ δεν είπα τίποτα στην κόρη σας!" διαμαρτύρεται ο Σταμάτης.

"Ο πατέρας μου είπε ότι του είπατε..." επεμβαίνω εγώ.

Χάος! Όπως φαίνεται, ο μπαμπάς κατάλαβε άλλα αντ' άλλων. Κι όταν ο Σταμάτης λείπει από το μαγαζί, οι υπόλοιποι πωλητές αδυνατούν να λάβουν οποιαδήποτε πρωτοβουλία. Εντέλει, δίνω το πράσινο φως για την προσαρμογή της εφεδρικής μπαταρίας.

9ον) Στις 3 Απριλίου τηλεφωνώ να ρωτήσω τι γίνεται και με ρωτούν:

"Έχετε αφήσει το κλειδάκι στον ηλεκτρολόγο που θα προσαρμόσει τη μπαταρία;"

"Όχι", απαντώ. "Το χρειαζόμαστε", μου λένε.

Τρέχω αμέσως και τους πηγαίνω εκεί και τα δυο κλειδιά που έχω σε μπρελόκ.

10ον) Στις 15 Απριλίου το scooter είναι επιτέλους έτοιμο! Μαζί με τον πατέρα μου πηγαίνουμε να το παραλάβουμε. Η δεύτερη συστοιχία μπαταριών έχει τοποθετηθεί μέσα στο καλάθι, καθιστώντας το πλέον άχρηστο. Τι να γίνει, όμως;

Στο μεταξύ ο ηλεκτρολόγος φαίνεται ανήσυχος, εριστικός και πονηρός: "Ένα κλειδί έφερες;" με ρωτά αινιγματικά. "Ναι", απαντώ παραξενεμένη. Τότε εκείνος βγάζει το ένα κλειδί από το μπρελόκ και το κρατά, με το έτσι θέλω! Σαστισμένη όπως είμαι, δεν διαμαρτύρομαι. Το μόνο που επιθυμώ τώρα είναι να πάρω

το ενισχυμένο πια μηχανάκι και να εξαφανιστώ. Ωστόσο, τότε ακριβώς παρατηρώ πως η μανέτα του δεξιού φρένου είναι ραγισμένη. Εκνευρίζομαι αλλά δε λέω τίποτα· κρίνω πως έχω ήδη ασχοληθεί υπερβολικά. Ανεβαίνω να δοκιμάσω το όχημα και διαπιστώνω ότι ενώ ο δείκτης της μπαταρίας δείχνει πως είναι γεμάτη, το μηχανάκι αρνείται να κουνηθεί! Όλοι απορούμε...

Τότε, ο ηλεκτρολόγος -με μόνιμα εξυπνακίστικο ύφος- ανεβαίνει ο ίδιος στο μηχανάκι και αμέσως κάνει μια επιδεικτική βόλτα! Όπως μας εξηγεί ύστερα, η μανέτα κάνει επαφή με το καλώδιο του ρεύματος κι εφόσον είναι σπασμένη, το όχημα δεν παίρνει ρεύμα, εκτός αν την πιέζεις συνεχώς προς τα κάτω! Αυτό σημαίνει ότι πρέπει ν' αγοράσουμε καινούργια μανέτα (20 ευρώ) καθώς και νέο φορτιστή ειδικό για την εφεδρική μπαταρία (30 ευρώ). Εννοείται πως ο ηλεκτρολόγος αρνείται οποιαδήποτε υπαιτιότητα για τη σπασμένη μανέτα.

11ον) Το επόμενο πρωί πηγαίνω ξανά στο “Capricorn” για ν' αγοράσω τη μανέτα και βλέπω το Σταμάτη να καταφθάνει καμαρωτός μέσα σε μια κόκκινη πολυτελή Φερράρι! Μου 'ρχεται σαν χτύπημα! Είναι σα να με χλευάζει το Matrix επί τόπου, λέγοντάς μου: *Εσύ δεν δικαιούσαι ούτε ένα μίζερο, λειψό, αργοκίνητο μηχανάκι, ενώ όλοι οι άλλοι άνθρωποι, ακόμη και νεαροί όπως ο Σταμάτης, δικαιούνται να κυκλοφορούν με κουρσάρες!*

Τέλος πάντων, παίρνω επιτέλους το μηχανάκι και το οδηγώ μέχρι στο σπίτι μου. Όλα καλά, παρατηρώ όμως ότι ο δείκτης μπαταρίας παραμένει στο Low παρόλο που η μπαταρία είναι πια γεμάτη. Στο μεταξύ, μου έχει ήδη κοστίσει ο κούκος αηδόνι: 370 ευρώ το μηχανάκι + 20 ευρώ το φως για τη νύχτα + 30 ευρώ ο δεύτερος φορτιστής + 100 ευρώ η εφεδρική μπαταρία + 20 ευρώ η μανέτα = 540 ευρώ! Ξεφτίλα!

12ον) Στις 17 Απριλίου επιχειρώ άλλη μια βόλτα με το ενισχυμένο πια μηχανάκι. Όμως, μετά από έντεκα χιλιόμετρα μένει -λες και δεν έχουμε βάλει εφεδρική μπαταρία! Τα νεύρα μου! Αφού το σέρνω μέχρι το σπίτι, το αφήνω να φορτίσει όλη μέρα μόνο τη δεύτερη μπαταρία.

13ον) Την επομένη διαπιστώνω απογοητευμένη ότι το scooter μόλις που κινείται! Η νέα μπαταρία δεν έχει φορτιστεί καθόλου -σα να μην υπάρχει!

14ον) Στις 19 Απριλίου, κατόπιν επιμονής του μπαμπά, πηγαίνω το μηχανάκι στον ηλεκτρολόγο να το δει. Αυτός με πληροφορεί ότι μια πλακέτα από τη μπαταρία είναι σπασμένη και θα χρειαστεί να πληρώσω για να μου τη φτιάξουν!

15ον) Στις 22 Απριλίου ξαναπάω στον ηλεκτρολόγο και μου λέει πως τελικά δεν έφταιγε η πλακέτα. Έχουν διορθώσει μονάχα μια σύνδεση στη μπαταρία και ξαναπαίρνω το όχημα χωρίς να πληρώσω τίποτα. Πάλι καλά...

16ον) Στις 30 Απριλίου το παίρνω πια απόφαση ότι η εφεδρική μπαταρία δεν πρόκειται να δουλέψει, καθώς αδυνατεί να φορτιστεί. Έστω. Δεν θα ξανασχοληθώ με αυτό το θέμα. Θα αρκεστώ στην αρχική μπαταρία και στα 10 χλμ που βγάζει. Τέρμα.

17ον) Στις 5 Μαΐου ο φορτιστής της πρώτης μπαταρίας φαίνεται να έχει πάθει βλάβη: Το πράσινο φωτάκι αναβοσβήνει συνεχώς, ακούγεται ένα σφύριγμα όση ώρα φορτίζει, ενώ η επάνω επιφάνειά του έχει βουλιάξει σε κάποιο σημείο. Φυσικά, η φόρτιση διαρκεί πλέον υπερβολικά και η μπαταρία δεν γεμίζει ποτέ εντελώς.

18ον) Την 7η Μαΐου ανακαλύπτω ότι ακόμη και το πολυκατάστημα Max πουλά ωραία ηλεκτροκίνητα scooter με πετάλια και 25 χλμ αυτονομία, στην τιμή των 600 ευρώ. Έχω την εντύπωση ότι αγόρασα το χειρότερο μοντέλο της αγοράς!

19ον) Στις 15 Μαΐου διαπιστώνω πως ο πρώτος φορτιστής έχει χαλάσει για τα καλά. Περνάω από το μαγαζί, ρωτάω τον Σταμάτη πόσο στοιχίζει ένας καινούργιος, 60 ευρώ μου λέει. Δεν σκοπεύω να τον αγοράσω και το παιδί μου τον χαρίζει. “Αρκετά έχετε πληρώσει”, μου λέει. Καλοσύνη του...

20ον) Στις 26 Μαΐου το όχημα λειτουργεί κανονικά, μονάχα με τη μία μπαταρία. Όμως, έχει αρχίσει να κάνει έναν εκνευριστικό συρτό θόρυβο όταν τρέχει. Μάλλον η πίσω ρόδα βρίσκει στο φτερό. Και τα φρένα δεν πιάνουν καλά. Επιπλέον, αποτελώ συχνά στόχο ειρωνικών σχολίων στο δρόμο. Οδηγώ

πάντα στη δεξιά άκρη του δρόμου, όμως οι αυτοκινητιστές με βρίζουν μόλις βρεθώ πλάι τους. "Το Χριστό την Παναγία!" μου φώναξε ένας κρετίνος, μόνο και μόνο επειδή αναγκάστηκε να κόψει λίγο ταχύτητα για μισό δευτερόλεπτο, ώστε να προλάβω να περάσω. Μέχρι και η μητέρα της Λουίζας σχολίασε ότι "Αυτό το μηχανάκι είναι για παιδάκια, σαν το Μανώλη!" Δεν την παρεξήγησα, βέβαια. Η γυναίκα ήθελε απλώς να μου ξεκαθαρίσει την κατάσταση. Τέλος πάντων, σκέφτομαι να ξαναπάω στο Σταμάτη να του πω για το θόρυβο, μα "Το πράγμα καταντά γελοίο!" λέει η μητέρα μου και συμφωνώ απολύτως.

21ον) Στις 28 Μαΐου εγκαταλείπω οριστικά το μηχανάκι συνειδητοποιώντας, πλήρως απογοητευμένη, ότι η όλη υπόθεση ήταν μια ύπουλη παγίδα του Δαιμονοανθρώπινου Πλέγματος για να με ζημιώσει και να με γελοιοποιήσει. Τώρα που η απίθανη αυτή περιπέτεια αποτελεί παρελθόν, ειλικρινά δεν μπορώ να καταλάβω πώς πείστηκα ν' αγοράσω και να χρησιμοποιήσω το εν λόγω μαραφέτι. Λες και κάτι είχε αλλοιώσει την αντίληψή μου όλο αυτό τον καιρό, έτσι ώστε να μη βλέπω πόσο ακατάλληλο ήταν για μένα! Παραδόξως, όμως, ούτε ο μπαμπάς ούτε ο Γιάννης είδαν εξαρχής το γελοίο της υπόθεσης. Έτσι, όχι μόνο πέταξα γύρω στα 600 ευρώ αλλά κινδύνεψα να εκτεθώ σοβαρά στους μαθητές μου. Δεν επιτρέπεται μια καθηγήτρια 40 ετών να κυκλοφορεί με παιδικό όχημα...

22ον) Από τις 9 ως τις 11 Ιουνίου καταχωρώ σχετική αγγελία στην εφημερίδα "Ευκαιρία" μήπως και πουλήσω το μηχανάκι. Σιγά...

23ον) Στις 17 Ιουνίου το scooter καταλήγει δώρο στον ανηψιό μου το Θανάση για να πηγαίνει εδώ κοντά και να βλέπει τους φίλους του.

24ον) Τρεις μέρες αργότερα ξανασπάει η μανέτα του δεξιού φρένου! Το όχημα δεν κουνιέται ρούπι, ούτε όταν πιέζω τη μανέτα προς τα κάτω!

25ον) Στις 25 Σεπτεμβρίου, αφού έχω κρατήσει το scooter σε αχρηστία επί τρεις μήνες, αποφασίζω να το ξεφορτωθώ: Αργά το βράδι, το παίρνω και το σέρνω μέχρι την οδό Αγίου Νεκταρίου, κοντά στο βουνό, όπου το παρατάω -όχι δίχως ένα

λεπτό συναίσθημα θλίψης: *Η μαύρη άνετη σέλλα του, το σιδερένιο τιμόνι, το λευκό καλαθάκι του, οι μικρές ρόδες με τα χοντρά φουσκωτά λάστιχα, δεν ήταν άσχημα. Κρίμα -όπως όλη η ζωή μου...* Ξαναπέρασα από εκείνη τη γωνία μόλις δέκα λεπτά αργότερα. Το scooter είχε εξαφανιστεί.

Λεπτομέρεια: Άφησα το μηχανάκι, όχι όμως και το κλειδί! Αυτοί που το βρήκαν και το πήραν ας κουραστούν λίγο για να το βάλουν μπροστά! Το Matrix τους τα παρέχει πάντα όλα στο χέρι. Δεν χρειάζεται να κάνω κι εγώ το ίδιο...

Αγωνιστικό καλοκαίρι

Πέμπτη, 1 Ιουλίου 2004

Εικόνες του Matrix: Σήμερα παίζεται ο ημιτελικός αγώνας ποδοσφαίρου μεταξύ Τσεχίας και Ελλάδας για το Πανευρωπαϊκό Πρωτάθλημα και η τηλεόραση μεταδίδει διαρκώς στιγμιότυπα: Λίγο πριν αρχίσει ο αγώνας, οι Τσέχοι φίλαθλοι είναι σεμνοί, ήρεμοι, μετρημένοι, αξιοπρεπείς. Οι Έλληνες φίλαθλοι, αντίθεται, επιδίδονται σε ατέλειωτα πανηγυρίσματα: Ζητωκραυγάζουν κατά χιλιάδες, πετούν πυροτεχνήματα, χορεύουν, φωνάζουν συνθήματα στις πλατείες, δημιουργώντας έτσι ένα πανίσχυρο ενεργειακό πεδίο, ιδιαίτερα ευνοϊκό για την ελληνική ομάδα. *Αν αυτό δεν είναι μαγεία, τότε τι είναι;*

Ξεκινάει το ματς: Είναι προφανές ότι οι Τσέχοι παίζουν πιο τεχνικά, πιο επιθετικά, πιο εντυπωσιακά. Άπειρες φορές πηγαίνουν να σκοράρουν μα η μπάλα βγαίνει συνεχώς άουτ. Οι Έλληνες κρατούν διαρκώς αμυντική στάση, ενώ οι Τσέχοι προελαύνουν· παραδόξως, όμως, δεν βάζουν κανένα γκολ μέχρι το τέλος του παιγνιδιού, οπότε γίνεται παράταση. Στο τελευταίο δευτερόλεπτο ακριβώς, μάλλον ανέλπιστα, οι Έλληνες βάζουν το γκολ που θα τους οδηγήσει στον τελικό!

Έτσι, λοιπόν, γίνεται ξεκάθαρο ότι η εύνοια και η επευφημία των πολλών σε ανυψώνει, ενώ η αδιαφορία και η αποδοκιμασία τους σε καταποντίζει. Αν οι Έλληνες ποδοσφαιριστές είχαν χλιαρή ανταπόκριση από τους φιλάθλους τους, πιθανότατα θα έχαναν. Προφανώς, η τσέχικη ομάδα έχασε τελικά τον αγώνα επειδή οι δικοί τους φίλαθλοι ήταν πολύ μετρημένοι στις εκδηλώσεις τους -*γιατί άραγε;* Η νίκη ή η ήττα είναι κυρίως ενεργειακό θέμα: Εξαρτάται περισσότερο από την ηθική υποστήριξη, δηλαδή τη θετική ψυχική ενέργεια που δέχεσαι από το κοινωνικό σου περιβάλλον.

Εύλογη απορία: Πώς συντονίζονται τρία εκατομμύρια άνθρωποι να ξεχυθούν αλαλάζοντας σε πλατείες και δρόμους, για έναν ποδοσφαιρικό αγώνα; Σα να υπάκουγαν όλοι σε μια

συγκεκριμένη εντολή, ασυνείδητα ή και συνειδητά...

Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα εξυφαίνεται καλύτερα σε μεγάλες συγκεντρώσεις ανθρώπων. Όσο πιο μεγάλα τα πλήθη, τόσο περισσότερο δρουν εκεί αόρατες δαιμονικές δυνάμεις και τόσο πιο αποτελεσματικά λειτουργεί το Matrix.

Κι εγώ; Σε όλη μου τη ζωή βιώνω τη μαζική και συντονισμένη αποδοκιμασία του κοινωνικού συνόλου. Εφόσον εξακολουθώ να υπάρχω (και όχι μόνο), είμαι κάτι παραπάνω από ήρωας...

Κυριακή, 4 Ιουλίου 2004

Απόψε παίζει η Εθνική Ελλάδος ενάντια στην Εθνική Πορτογαλίας για το Πανευρωπαϊκό Κύπελλο Ποδοσφαίρου. Έξω στους δρόμους η ατμόσφαιρα έχει μια απίστευτη φόρτιση -σχεδόν την αγγίζεις! Δεν έχω ξαναβιώσει τέτοιο πράγμα, τόση συμπυκνωμένη ενέργεια στον αέρα. Το θεωρώ, πλέον, δεδομένο οτι η Ελλάδα θα κερδίσει. Κατά βάθος θέλω κι εγώ να κερδίσει. Ελληνίδα είμαι. Επειδή, όμως, *αρκεί να θέλω εγώ κάτι για να μη γίνει*, δεν θα παρακολουθήσω τον αγώνα! Έτσι, ίσως να νικήσει τελικά η ελληνική ομάδα!

Αποτέλεσμα: Η Ελλάδα κέρδισε τον αγώνα και πήρε το κύπελλο UEFA! Δίχως αμφιβολία, βοήθησε όλη εκείνη η χειροπιαστή ενέργεια στην ατμόσφαιρα σήμερα. Πιθανόν, όμως, να βοήθησε και το ότι εγώ δεν ενδιαφέρθηκα ιδιαίτερα και δεν παρακολούθησα τον αγώνα...

"Married with Children": "Η αποδοκιμασία που σου κάνουν όλοι (στη λέσχη), τους ενεργοποιεί όλους!" εξηγεί η Πεγκ στον συνεχώς χαμένο Αλ.

Το ανθρώπινο μέρος μου, αυτό που μου προσφέρει μια σχετική κάλυψη αλλά και συχνά με προδίδει, παίζει υποχρεωτικά τον δικό του ρόλο μέσα στη μάζα της ανθρωπότητας.

Ο ρόλος που μου έχει δοθεί μέσα στο Matrix είναι ο ρόλος του "γελωτοποιού". Οι "γελωτοποιοί" είναι πολύ χρήσιμοι στην εκάστοτε ομάδα, επειδή συσσωρεύουν πάνω τους όλη την αρνητικότητα της μάζας. Κάθε ανθρώπινο κοπάδι χρειάζεται έναν "γελωτοποιό": Είναι αυτός που, μάλλον εξαιτίας

υπερβολικής αφέλειας ή αθωότητας, δέχεται ακατάπαυστα τις κοροϊδίες, τις αδικίες, την περιφρόνηση απ' όλα τα υπόλοιπα μέλη. Είναι ο αποδιοπομπαίος τράγος πάνω στον οποίο βγάζουν όλοι οι άλλοι τα απωθημένα τους, έτσι ώστε να μπορούν να αποδίδουν πιο αποτελεσματικά στο δικό τους ρόλο. Ο “γελωτοποιός” δεν καταφέρνει, ούτε του επιτρέπεται, να πετύχει ποτέ τίποτα στη ζωή του, εξισορροπεί όμως κάθε ομάδα...

Εγώ είμαι ένας κακός “γελωτοποιός”, εφόσον δεν αποδέχομαι τον ρόλο μου, έχω επαναστατήσει και αποστασιοποιηθεί από κάθε κοινωνική ομάδα. Έχω αποτινάξει αυτό το ρόλο, όσο κι αν το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα προσπαθεί συχνά να με επαναφέρει στη θέση μου. Ορισμένες φορές, μάλιστα, το καταφέρνει -όπως στην περίπτωση του scooter- όχι όμως για πολύ. *Τώρα πια, είμαι κάτι άλλο -αυτό που πρέπει να είμαι...*

Δευτέρα, 5 Ιουλίου 2004

Όλο το πρωί παίζαμε Magic με τον ανηψιό μου τον Γιάννη. Το μεσημέρι πήγαμε στη θάλασσα, στην πλαζ του Blue Rose – η Αλίκη, ο γκόμενός της ο Θύμιος, τα παιδιά κι εγώ. Κολυμπήσαμε, συζητήσαμε ευχάριστα, παίξαμε βόλεϋ. Στο γυρισμό, σταματήσαμε στην “Πίττα του Παππού” για σουβλάκια. Απλές, σπάνιες για μένα χαρές...

Εικόνες του Πλέγματος: Ακούω στις τηλεοπτικές ειδήσεις ότι ένας μανιακός δολοφόνος όρμησε μέσα σε μια εταιρεία στο Κάνσας των ΗΠΑ, έβγαλε ένα όπλο κι άρχισε να πυροβολεί αδιακρίτως. Σκότωσε τέσσερις, τραυμάτισε τρεις και αυτοκτόνησε! Τα αίτια “άγνωστα”. *Χρόνιο mobbing, ίσως; Βέβαια, οι επιζήσαντες “συνάδελφοι” κάνουν τις πάπιες: Κανείς τους δεν υποψιάζεται, τάχα, το γιατί...*

Τετάρτη, 7 Ιουλίου 2004

Εξόρμηση στην πλαζ του Blue Rose, μαζί με την αδελφή μου, το νέο της γκόμενο, τον Θύμιο, και τα παιδιά της. Μόλις φθάνουμε, γύρω στις 4:00 το απόγευμα, ένας μαλάκας και μια γκόμενα αρχίζουν να παίζουν ρακέτες με νεύρο, ακριβώς δίπλα μας, σε χώρο όπου κανονικά απαγορεύονται οι ρακέτες. Ο

τύπος έχει ένα πλατύ, επιδεικτικό, ηλίθιο χαμόγελο κολλημένο διαρκώς στο πρόσωπό του, μέχρι τις 7:00 που σταματούν το παιγνίδι -ακριβώς την ώρα που τα μαζεύουμε για να φύγουμε.

Τυχαίο; Τίποτα δεν είναι τυχαίο μέσα στο Matrix: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα μετρά τις χαρές μου με το σταγονόμετρο και φροντίζει να μου τις χαλάει, όποτε πάνε να γίνουν πολλές! Πάντως, δεν τα πέρασα άσχημα – κυρίως χάρη στον τρομερό αυτοέλεγχο που άσκησα καθ' όλη τη διάρκεια της εξόδου...

Τρίτη, 13 Ιουλίου 2004

Μπάνιο στη γραφική παραλία “Νηρηίδες”, κοντά στο Καβούρι, μαζί με την Αλίκη και τη φίλη της τη Τζούλη. Ευχάριστο περιβάλλον, καλή παρέα, όλο νεολαία γύρω μας. Η Τζούλη, ως δασκάλα, τυχαίνει να παραδίδει κι αυτή ιδιαίτερα μαθήματα στον Παντελή και μου εξηγεί τις δικές της περιπέτειες με το φωστήρα: “Το παιδί είναι χαζό! Μόνο παπαγαλία μπορεί να μάθει κάτι, κι αυτό για λίγο! Του ζητώ να μου χαρακτηρίσει τη λέξη "κουτί" και μου λέει πως είναι ρήμα, τρίτο πρόσωπο του ρήματος "κουτίζω"!”. Κι όμως, αυτό το ον προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα, όπως όλα τα σημερινά φυντάνια...

Τετάρτη, 14 Ιουλίου 2004

Το βράδι πήγαμε στον θερινό κινηματογράφο “Ρίο” μαζί με την Πέρσα για να δούμε τη ταινία “Spiderman 2”. Εντυπωσιακό έργο, που παραδόξως μου επιτράπηκε να παρακολουθήσω χωρίς τον συνήθη *ηχητικό πόλεμο* (κομπολόγια, κλειδιά, ουρλιαχτά) γύρω μου.

Το “Spiderman 2” είναι το τελευταίο έργο που βλέπω στο Ρίο. Δυο μήνες αργότερα, το σινεμά θα κατεδαφιστεί. Ακόμα ένα κομμάτι του σχετικά αθώου κόσμου της νιότης μου φεύγει. Ποιός ξέρει τι πενταόροφο έκτρωμα να ανεγερθεί στη θέση του...

Σάββατο, 17 Ιουλίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Έκπληκτη διαπιστώνω ότι στο τέρμα της οδού Νηρηίδων, εκεί που κανονικά βρίσκεται το βουνό, τώρα υπάρχει θάλασσα. Φουσκώνει και υψώνεται σαν παλιρροιακό κύμα κι εγώ τρέχω να κρυφτώ. Μόλις που προφταίνω να μπω στο σπίτι μου. Το κύμα περνά απέξω, φθάνοντας σε ύψος τεσσάρων μέτρων περίπου. Δεν κινδυνεύω πραγματικά. Μια γυναίκα με πλησιάζει και μου λέει: "Σημεία των καιρών. Πλησιάζει το τέλος του κόσμου. Φοβάμαι για τα παιδιά μου, που ζουν σήμερα"...

Το βράδι έχω συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά στην καφετέρια της Εθνικής Πινακοθήκης -δυο ναυαγοί σ' έναν ξένο, εχθρικό κόσμο. Όταν της εξηγώ την όλη φάση με τον Θανάση αλλά και με το Γιάννη, που όποτε με βλέπουν αρχίζουν να χτυπολογούν συνεχώς χέρια-πόδια κοιτώντας με ειρωνικά, η Μαρία συνοφρυώνεται:

"Τι μου λες; Χάλασε κι ο Γιάννης; Δηλαδή, τι ακριβώς σου κάνει και σ' ενοχλεί;", απορεί.

Αναγκάζομαι να της δείξω παραστατικά πώς χτυπά ο Γιάννης ρυθμικά τα πόδια του στο πάτωμα ή τα χέρια του στο τραπέζι.

"Ετσι όπως μου τα λες, έχεις δίκιο!" καταλήγει η Μαρία -όχι χωρίς κάποια δυσπιστία.

Ύστερα της εξηγώ για τις μουσικές στο διαπασών και το τουμπερλέκι που αντηχούν επί ώρες ατέλειωτες, σχεδόν κάθε μέρα. "Μήπως πάνε να σε τρελάνουν;" αναρωτιέται σκεπτική η φίλη μου. Αρχικά, αυτή η εκδοχή μου φαίνεται παράλογη· όμως, όσο το συλλογίζομαι τόσο λιγότερο την απορρίπτω: *Δεν αποκλείεται να το προσπαθούν, μάλλον ασυνείδητα.*"Θλίβομαι", συνεχίζει η Μαρία σκυθρωπή. "Θλίβομαι γιατί βλέπω ότι η οικογένειά σου δεν σε αγαπάει. Δεν παίρνεις την αγάπη που σου πρέπει".

Όταν, μάλιστα, της εκμυστηρεύομαι πως η οικογένεια απαιτεί να δίνω κάθε τόσο χρήματα στην αδελφή μου και στους γιους της για να αγοράζουν μοτοσυκλέτες και άλλα λούσα, η φιλενάδα μου μένει κατάπληκτη: "Είμαι έξαλλη! Και οι γονείς σου δεν δίνουν δεκάρα για σένα!", αναφωνεί.

“Τα πιο πολλά χρήματα μου τα επιστρέφουν σιγά-σιγά, ύστερα από ένα-δυο χρόνια!” της εξηγώ δειλά.
“Μήπως η Αλίκη σού έχει κάνει μάγια ώστε να μην ανοίξει ποτέ η τύχη σου και να ασχολούνται όλοι μαζί της;” μου λέει με σκυθρωπό ύφος.
Δεν απαντώ. Δεν ξέρω τι να σκεφθώ πια.
“Σφηκοφωλιά! Σήκω και φύγε από κει μέσα!”
“Μα που να πάω; Αυτή είναι η οικογένειά μου, είναι το περιβάλλον μου...”
“Χέσε το περιβάλλον σου! Πες πως δεν υπάρχει!” επιμένει η Μαρία, πάντα έξαλλη.
“Το να σηκωθώ και να φύγω από εκεί δεν είναι τόσο απλό. Δεν έχω όρεξη να μπλέκω με νοικάρηδες κι ενοικιαστές, ούτε με φασαρίες γενικότερα”.
“Μα σου τρώνε τη ζωή!” καταλήγει η φίλη μου, με ύφος σχεδόν παρακλητικό.

Προτιμώ να κόψω την κουβέντα εδώ, μα για πρώτη φορά αρχίζω να αναρωτιέμαι πιο σοβαρά, τι ρόλο ακριβώς μπορεί να παίζουν στη ζωή μου οι Μαρκάκηδες...

Παρασκευή, 23 Ιουλίου 2004

Απάτες: Ο πανέμορφος νεαρός που είδα σήμερα το πρωί στο λεωφορείο από τη Γλυφάδα· πλούσιο μαύρο μαλλί φουσκωτό μπροστά, λευκό δέρμα, σαρκώδη χείλη, λαμπερά καστανά μάτια, μαύρη εφαρμοστή μπλούζα με στάμπα Doors. Άνδρες σαν αυτόν παραπέμπουν σ' αυτόν που περίμενα να έρθει μα δεν ήρθε ποτέ. Μοιάζουν με αυτόν, μα κανένας τους δεν είναι αυτός. Αλλιώς, θα μπορούσα να τους έχω. Τίποτα δεν θα μπορούσε να κρατήσει τον δικό μου άνδρα μακριά μου. Όλοι αυτοί οι (ελάχιστοι) άνδρες που με συγκινούν μα ποτέ δεν μπορώ να πλησιάσω, αποτελούν μια ακόμη απάτη του Matrix...⇑

Το μεσημέρι έχουμε τραπέζι στο σπίτι των γονέων μου, μαζί με την Αλίκη, το Θύμιο και τα παιδιά. Όπως πάντα, ο Νάσος μονοπωλεί νευρωτικά στη συζήτηση, προσβάλλοντας και βρίζοντας συνεχώς όλους μας. Από την άλλη, ο Γιάννης

θορυβεί ασταμάτητα, αρρωστημένα: βροντάει τα χέρια ρυθμικά στο τραπέζι σα να παίζει τουμπερλέκι· χτυπάει διαρκώς τα πόδια του κάτω στο πάτωμα· έπειτα κοπανάει επί ώρα το μπουκάλι στο τραπέζι και με κοιτάζει περιπαικτικά, με νόημα. Σφυρίζει ή σιγοτραγουδά δικούς του ρυθμούς επιδει-κτικά, ενοχλητικά, ακατάπαυστα -λες και τον έχουν κουρδίσει. Το παρασυνηθίζει, τελευταία. Σηκώνομαι και φεύγω πριν της ώρας μου. Ξινό μου το 'βγαλαν το τραπέζι, τα βλαμμένα...

! Έχω αρχίσει να προτιμώ τον Θανάση από τον Γιάννη. Όσο πάει, ο Γιάννης μου φαίνεται όλο και πιο ενοχλητικός, αλλοπρόσαλλος, αρρωστημένος. Νιώθω την παρουσία του όλο και πιο βαριά. Συνεχώς βροντάει χέρια, πόδια, τουμπερλέκια, σιγοτραγουδάει αδιάκοπα ό,τι του έλθει στο κεφάλι, ή βάζει μουσικές στο διαπασών με τις ώρες. Έχω αρχίσει να τον αποφεύγω. Ούτε Magic δεν θέλω να παίζω μαζί του...

Γύρω στα μεσάνυχτα, καταφέρνω να ηρεμήσω και ξεκινώ με χαρά την ***Υπέρτατη Τελετουργία***. Όπως πάντα, βιώνω μια ανυπέρβλητη πληρότητα...

?! *Εκατοντάδες νεκροί από μουσσώνες στη νοτιοανατολική Ασία. Επιπλέον, 700 νεκροί στην Ινδία από πλημμύρες το Σάββατο.*

Κυριακή, 25 Ιουλίου 2004

Ανατρέχοντας σε παλιά ημερολόγιά μου, παρατηρώ σοβαρές ελλείψεις: Γεγονότα πολύ σημαντικά -ορόσημα για τη ζωή μου- δεν αναφέρονται πουθενά. Γιατί άραγε; Επειδή τότε, στη δεκαετία του '90, επηρεαζόμουν υπερβολικά από διάφορους Δασκάλους της Νέας Εποχής, σύμφωνα με τους οποίους:

α) Τα γεγονότα που συμβαίνουν σε σένα ή στους άλλους δεν πρέπει να επηρεάζουν καθόλου το υποσυνείδητό σου. Πρέπει να μένεις εντελώς ατάραχος σε κάθε περίπτωση.

β) Δεν πρέπει να νιώθεις ποτέ το παραμικρό συναίσθημα: Να μη θυμώνεις, να μην μισείς, να μην αντιλέγεις, να μην ενθουσιάζεσαι, να μην προτιμάς· πρέπει να αγαπάς τους πάντες και τα πάντα χωρίς όρους.

γ) Δεν πρέπει να κρίνεις, ούτε να σκέφτεσαι, ούτε να έχεις άποψη για τίποτα.

Μετάφραση:
* Να αρνείσαι τα βιώματά σου.
* Να αρνείσαι τα συναισθήματά σου.
* Να αρνείσαι τις σκέψεις σου.
... για να μην καταλήξεις στις αλήθειες που κατέληξα εγώ, στις αλήθειες που όλοι οι Δάσκαλοι (= μεγάλα πλοκάμια του Τέρατος) κρύβουν επιμελώς.

Έτσι, εδώ και δυο χρόνια κάθομαι και γράφω από την αρχή αγνοημένα γεγονότα παλαιότερων ετών για να τα συμπεριλάβω στο ***"Απόλυτο Κακό"***, που είναι η δική μου αυτοβιογραφία, η πιο αλλόκοτη αυτοβιογραφία σε όλο τον κόσμο. Πρώτη φορά απολαμβάνω τόσο πολύ το γράψιμο...

Εικόνες του Matrix **-** Το τραμ στην παραλιακή λεωφόρο Ποσειδώνος: Το πάλευαν τέσσερα χρόνια, φράκαραν για χάρη του κεντρικότατες οδούς στην Κάτω Γλυφάδα, αφαίρεσαν δυο λωρίδες λεωφόρου από την παραλιακή για να μπουν οι ράγες -κι όλα αυτά γιατί; Το τραμ έχει λιγοστά βαγόνια, πάει πολύ αργά και περνά μόλις κάθε μισή ώρα για Φάληρο ή για Αθήνα. Με δυο λόγια, δεν προσθέτει τίποτα στις υπάρχουσες συγκοινωνίες, δεν εξυπηρετεί πραγματικά. Είναι βέβαια γοητευτικό, μα ουσιαστικά άχρηστο.

Από την άλλη πλευρά, για την κατασκευή του απασχολήθηκαν εκατοντάδες άνθρωποι επί τέσσερα χρόνια. Αυτός είναι και ο αληθινός λόγος ύπαρξης τέτοιων έργων: Οι άνθρωποι πρέπει να απασχολούνται όσο γίνεται περισσότερο· διαφορετικά, βγαίνουν εντελώς εκτός ελέγχου...

* * * *

Διακοπές στην Κεφαλλονιά
(30 Ιουλίου - 5 Αυγούστου 2004)

Παρασκευή, 30 Ιουλίου 2004

Νωρίς το πρωί αναχωρώ για την Κεφαλλονιά, μαζί με τη μητέρα μου και τον Θανάση. Ο μπαμπάς βρίσκεται ήδη στο νησί και μας περιμένει. Σχεδόν αμέσως, ξεκινά ο ***Συντονισμός***

του Matrix εναντίον μου: Το νεαρό ζευγάρι που κάθονται πίσω μου στο πούλμαν δεν στέκονται στιγμή σε ηρεμία. Ιδιαίτερα ο άνδρας, χτυπά, κλωτσά σπρώχνει ακατάπαυστα το κάθισμά μου, σαν μανιακός. Κάνω υπομονή επί μιάμιση ώρα, ώσπου φθάνουμε στον Ισθμό της Κορίνθου, οπότε γυρίζω και του κάνω μια ευγενική παρατήρηση.

Μετά τη 15λεπτη στάση, αποφασίζω ν' αλλάξω θέση με τη μαμά, η οποία ως τώρα καθόταν στην ακριβώς απέναντι θέση. Τώρα πίσω μου βρίσκεται ένας βαρύμαγκας 50άρης, ο οποίος ανοίγει ξαφνικά την εφημερίδα του ακριβώς πάνω από το κεφάλι μου και τη στερεώνει πάνω στη ράχη της καρέκλας μου με τη γροθιά του! Ως αποτέλεσμα, η πλάτη του καθίσματός μου χορεύει χειρότερα από πριν! Δεν ξέρω πώς να αντιδράσω· σηκώνω τα χέρια μου και τα σταυρώνω πίσω από το κεφάλι, σε στάση ύπνου, μήπως και ο τύπος μπει στο νόημα. Αντίθετα, αυτός συνεχίζει να χτυπά τη γροθιά και την εφημερίδα του πάνω στη ράχη της καρέκλας μου ακόμα πιο επιδεικτικά από πριν! Λίγο πριν φθάσουμε στην Κυλλήνη, η υπομονή μου εξαντλείται. Έτσι, γυρίζω στη μητέρα μου και της προτείνω να ξαναλλάξουμε θέση "γιατί ο πίσω έχει τρελαθεί τελείως!"
Ο μάγκας το ακούει και δυσανασχετεί: "Ενοχλήθηκε η κυρία;" μου κάνει ειρωνικά.
"Ναι, ενοχλήθηκα! Ανοίγετε την εφημερίδα σας πάνω από το κεφάλι μου και χτυπάτε διαρκώς την καρέκλα μου!" αναφωνώ κι όλο το πούλμαν μας παίρνει χαμπάρι.
"Έχω κάθε δικαίωμα να διαβάζω εφημερίδα! Μήπως είστε λιγάκι νευρική;" ζητάει τα ρέστα ο τύπος.
"Άντε πια, ο κάθε τρελός!" ξεσπώ, αλλάζω θέση και το ταξίδι συνεχίζεται σχετικώς ομαλά. *Έχω κάνει δεκάδες ταξίδια σε εσωτερικό κι εξωτερικό, μα τέτοιο πράγμα δεν μου έχει ξανατύχει!*

Γύρω στις 4:00 το απόγευμα φθάνουμε στο σπίτι της θείας Αιμιλίας, στο Σχινιά. Μόλις μας βλέπει, μουσκλώνει και μας βγάζει να φάμε χθεσινά παγωμένα γεμιστά. Μετά το λουκούλειο γεύμα, ο μπαμπάς σηκώνεται και φεύγει σα να τον κυνηγάνε, επειδή "δεν έχει κρεβάτι". Όσο για μας τους τρεις, θα

πρέπει να κοιμώμαστε όλοι στο ίδιο δωμάτιο γιατί “δεν υπάρχει χώρος”, λέει η θεία.

Λίγο αργότερα, στο διώροφο σπίτι της θείας μετρώ τέσσερις κρεβατοκάμαρες και οκτώ κρεβάτια. Η μαμά είναι ήδη έξω φρενών επειδή ο μπαμπάς νιώθει υποχρεωμένος να μη μένει μαζί μας αλλά στης θείας Βαρβάρας, στο Ληξούρι! Δεν χρειάζεται να δούμε περισσότερα: Οι δεκαπέντε μέρες που σκοπεύαμε να μείνουμε, γίνονται αμέσως πέντε.

“Μα καλά, δεν πήρες είδηση ότι η Αιμιλία δεν έχει όρεξη για μουσαφηρέους;” παραπονιέται η μητέρα στον πατέρα μου.

“Το είχα δει αλλά αν σας το έλεγα, δεν θα με πιστεύατε”, απαντά ο μπαμπάς.

... Είμαι τρελή που άφησα την άνεση του σπιτιού μου για να έλθω εδώ, σ' έναν μολυσμένο παράδεισο! Παρά το καθαρό, φυσικό περιβάλλον, υπάρχει μια γενικευμένη ταραχή, μια παράξενη αρνητικότητα που πλανιέται παντού. Οι χωριανοί δεν είναι παρά γύφτοι με στερεοφωνικά. Φωνές, κραυγές, μουσικές αντηλαλούν ολημερίς σε όλο το χωριό. Τα σκυλιά γαυγίζουν ασταμάτητα από το πρωί ως το βράδι και αντηχούν ενοχλητικά, επιθετικά, σε όλη την έκταση της Ανωγής. Αδύνατο να καθήσεις για λίγο ήρεμα στην αυλή. Η ηχορρύπανση που επικρατεί είναι χειρότερη από της γειτονιάς μου στην Άνω Γλυφάδα -απίστευτο κι όμως αληθινό! Τελικά, δεν είναι ο αριθμός των ανθρώπων, είναι η ουσία τους που μετράει. Γιατί είναι όλοι Ένα...

Σάββατο, 31 Ιουλίου 2004

Πρωινή επίσκεψη στο μαγαζί του ξαδέρφου Μάνου, ο οποίος με αποκάλεσε "Αϊνστάιν", και μετά στης θείας Βαρβάρας, στο Ληξούρι. Ευημερία, ησυχία, τεράστιο μπαλκόνι με υπέροχη θέα στη θάλασσα, ευλογία Θεού -ενώ, στης θείας Αιμιλίας: Βαριά, καταθλιπτική, ψυχοπαθής ατμόσφαιρα, ντουλάπες και συρτάρια αφύσικα τιγκαρισμένα με κάθε λογής παλιόρουχα. Δεν έχουμε που να βάλουμε τα πράγματά μας, τα έχουμε αφήσει μέσα στις βαλίτσες.

Το απόγευμα δεν έχω τίποτα καλύτερο να κάνω και πηγαίνω βόλτα στα γύρω χωριά της Ανωγής. Παίρνω τον

κεντρικό δρόμο και περπατώ μέχρι τα Καλάτα, την Αγία Θέκλη, τα Βιλατώρια και ξανά πίσω. Παρατηρώ ότι ο Σχινιάς είναι το πιο γύφτικο χωριό της περιοχής: όλο χαμόσπιτα θορύβους, κατήφεια. Και μετά...

Η πρώτη ***Επαφή:*** Κάνω μια στάση στο μικρό νεκροταφείο που βρίσκεται πίσω από μια παλιά εκκλησία λίγο πιο πέρα από τα Καλάτα. Αναπάντεχα, την προσοχή μου τραβά το μαρμάρινο άγαλμα νεαρού άνδρα σε φυσικό μέγεθος, που δεσπόζει πάνω από τον τάφο του. Ταράζομαι όταν βλέπω ότι ο νεαρός πέθανε στις 21 Ιουνίου του 1985 (δηλαδή την ημέρα των γενεθλίων μου), σε ηλικία 22 ετών. Είχε γλυκό πρόσωπο, σπαστά ξανθοκάστανα μαλλιά, σπαθάτο σώμα -ακριβώς ο τύπος που μου αρέσει. Τον κοιτάζω πιο προσεκτικά και συνειδητοποιώ πως κάτι μου θυμίζει μα αδυνατώ να θυμηθώ τι...

Επιστρέφοντας στο σπίτι της θείας, βυθίζομαι σε παράξενες σκέψεις: *Αν εγώ κι εκείνος είχαμε συναντηθεί κάποτε, ίσως να γινόμασταν ζευγάρι. Αν είχαμε γίνει ζευγάρι, εκείνος ίσως να ζούσε ακόμη· κι εγώ ίσως να μη γινόμουν αυτό που έχω γίνει. Φαίνεται, όμως, πως έπρεπε να γίνω αυτή που είμαι. Γι' αυτό, ίσως, εκείνος έπρεπε να πεθάνει: Για να μη συναντηθούμε ποτέ...*

Κυριακή, 1 Αυγούστου 2004

Πρωί-πρωί μου ήλθε περίοδος! Υπέροχα! Μπάνια γιοκ! Τέλος πάντων, μαζί με τη μαμά και τον Θανάση περπατήσαμε ως την Κοντογεννάδα, όπου βρίσκεται το δικό μας οικόπεδο. Το εξοχικό μας γίνεται ωραίο, έχουν ήδη μπει οι τουβλίνες και η πόρτα. Μάλλον ανέλπιστα, η οικοδομή προχωρά -κυρίως χάρη στη γενναιοδωρία της θείας Βαρβάρας.

Το ίδιο απόγευμα πήγαμε βόλτα στα Βλιχάτα, στης θείας Λίνας. Ήταν όλοι εκεί: οι δυο γιοί της Δαμιανός και Γιώργος, με τις γυναίκες τους Ανθή και Στεφανία και τα παιδιά τους. Απολαύσαμε την ευχάριστη παρέα στο μεγάλο μπαλκόνι με την όμορφη θέα στον κάμπο μέχρι τη θάλασσα πέρα στο βάθος, μέσα σ' ένα ήσυχο, θετικό περιβάλλον. Μια καλή παρέα κάνει τη διαφορά, εφόσον υπάρχει· τις σπάνιες φορές που υπάρχει.

Τρίτη, 3 Αυγούστου 2004

Όλο το πρωί περιμέναμε τη Στεφανία και την Ανθή να έλθουν για καφέ, όπως είχαμε συμφωνήσει, μα δεν φάνηκαν. Γύρω στο μεσημέρι ο Θανάσης κι εγώ καθήσαμε να παίξουμε χαρτιά στο σαλόνι. Η θεία Αιμιλία μούτρωσε και βάλθηκε αμέσως να σφουγγαρίσει το δωμάτιο, παρόλο που το είχε σφουγγαρίσει και χθες. Μάλλον φοβήθηκε μήπως της χαλάσουμε τη στρώση. Τα μαζέψαμε στα γρήγορα και πήγαμε πάνω, στην κρεβατοκάμαρα.

Στο μεταξύ, η μαμά παραλίγο να τσακωθεί με τη θεία: "Θα με κάνεις να φύγω, για μια μέρα που μας μένει, και να πάμε σε ξενοδοχείο!"

"Και σαν φύγεις!" απάντησε η θεία προκλητικά και ύστερα απαίτησε, μετά το φαγητό, να σφουγγαρίσουμε την κουζίνα. Την ώρα που ετοιμαζόμασταν για τη μεσημεριάτικη σιέστα, κατέφθασε ο 8χρονος Κώστας, εγγονός της θείας. Αντίο ησυχία...

Κατόπιν νέου τηλεφωνήματος, περιμέναμε ξανά τις ξαδέρφες για καφέ το απόγευμα. Ούτε τώρα εμφανίστηκαν, μέχρι τις 8:00 το βράδι που απογοητευτήκαμε. Ούτε αυτή τη φορά μπήκαν στον κόπο να μας ειδοποιήσουν ότι δεν θα έλθουν. "Όταν πηγαίνουμε διακοπές, είμαστε σαν τρελαμένες", δικαιολογήθηκε αργότερα η Στεφανία. Σύγχυση, νεύρα, στεναχώρια – ιδίως για την καημένη τη μάνα μου που σπάνια έχει την ευκαιρία να διασκεδάσει. Εγώ, για να ξεσκάσω, σηκώθηκα και πήγα βόλτα σε όλα τα γύρω χωριά μέχρι αργά το βράδι. Αυτή τη φορά έφθασα μέχρι τις Βόβυκες.

Περνώντας τα Καλάτα, ακόμη μια φορά τα βήματά μου με οδηγούν ασυναίσθητα στο νεκροταφείο, μπροστά στο εντυπωσιακό άγαλμα του νεαρού νεκρού. Μια αλλόκοτη παρώρμηση με ωθεί να παρατηρήσω περισσότερες λεπτομέρειες στον τάφο του:

Αλέξανδρος Χορζάτος
21/3/1963 – 21/6/1985

Ξαφνικά η καρδιά μου ριγά από συγκίνηση. Πιθανόν, τελικά, να υπήρχε σοβαρός λόγος που έπρεπε να κάνω αυτό το ηλίθιο ταξίδι. Έπρεπε να δω αυτόν τον τάφο! *Ίσως κάποτε να σε ονειρεύτηκα, Αλέξανδρε. Ονειρεύτηκα ότι σε γνώρισα, νέο και όμορφο, σε κάποιο χωριό σαν αυτό...*

Αργότερα, ξαπλωμένη τη νύχτα στην κρεβατοκάμαρά μου (εντέλει βολεύτηκα σ' ένα διπλανό δωμάτιο, χωριστά από τη μαμά και το Θανάση), χωρίς να το καταλάβω ξεσπώ σε δάκρυα· όχι δάκρυα θλίψης αλλά έξαψης, για *μια άλλη πραγματικότητα* που έμελλε να βιώσω με τον πιο παράδοξο τρόπο...

Αμέσως μετά αναρωτιέμαι μήπως όλα όσα αισθάνομαι δεν είναι παρά ένα δημιούργημα του υποσυνειδήτου ή της φαντασίας μου. *Όχι. Κατά πάσα πιθανότητα, αυτό που νιώθω είναι μια γνήσια* ***Επαφή...***

Τετάρτη, 4 Αυγούστου 2004

Είναι πρωί ακόμη και μια ακατανίκητη έλξη με οδηγεί ξανά στο νεκροταφείο πίσω από την παλιά εκκλησία που στέκει μόνη πέρα από τα Καλάτα. Στέκομαι και πάλι πάνω από τον τάφο του Αλέξανδρου, γεμάτη συγκίνηση και παράξενους στοχασμούς, ενώ ρεμβάζω και βγάζω φωτογραφίες.

Μετά από λίγο βγαίνω στην κεντρική οδό του χωριού, περπατώ ως την Αγία Θέκλη και ξανά πίσω, συνειδητά αλλά και σαν μαγνητισμένη, στους δρόμους όπου άλλοτε θα περπατούσε εκείνος. Παρατηρώντας τα πάντα αλλιώς, σαν μέσα από τα δικά του νοσταλγικά μάτια, περνώ έξω από το Γυμνάσιο της Αγίας Θέκλης, όπου πιθανότατα θα φοιτούσε κάποτε. Επιστρέφοντας, ανεβαίνω στη μικρή σπηλιά που βρίσκεται στη γωνία του δρόμου, στην άκρη της Αγίας Θέκλης, εκεί όπου -μάλλον- θα έπαιζε με τους φίλους του όταν ήταν παιδί. Φθάνοντας πάλι στα Καλάτα, κάθομαι για λίγη ώρα στη βρύση "Κέρια", εκεί όπου άλλοτε θα καθόταν κι εκείνος...

Ίσως η ψυχή του να μην είναι ικανοποιημένη: Οι παλιοί του φίλοι και φίλες από το χωριό θα είναι τώρα όλοι αποκατεστημένοι και βολεμένοι και κανείς δεν θα αναπωλεί πια ότι *κάποτε, εδώ στη σπηλιά, στα Κέρια, στο προαύλιο του σχολείου,*

παίζαμε όλοι μαζί, με τον Αλέξανδρο. Ίσως να ήταν η επιθυμία του, να έλθει μια κοπέλα ανύπαντρη, στην ηλικία του, για να του πει ένα στερνό "αντίο"...

Ξαναπερνώ από το νεκροταφείο για να τον αποχαιρετήσω -μια τελευταία φορά. Ρεμβάζω για μερικά λεπτά ακόμη, νιώθοντας δονήσεις περίεργες, μια σπάνια πληρότητα. Φεύγοντας, σηκώνω το χέρι και τον αποχαιρετώ νοερά: *Αντίο Αλέξανδρε. Αντίο για πάντα. Να ξέρεις, εσένα περίμενα σε όλη μου τη ζωή... Και σ' ευχαριστώ για όλα: για τη μοναδική εμπειρία, για τη βαθιά συγκίνηση, για την μυστηριακή* ***Επαφή...***

Τελευταία νύχτα στο Σχινιά, καθόμαστε στην αυλή της θείας Αιμιλίας. Έχουν έλθει τα ξαδέρφια από τα Βλιχάτα και όλοι προσπαθούν να διαλευκάνουν το γιατί είμαι ακόμη ανύπαντρη σ' αυτή την ηλικία. Εγώ δεν δίνω ιδιαίτερη σημασία. *Μονάχα με ικανοποιεί να διακρίνω από μακριά το άγαλμά σου, Αλέξανδρε... Όμως, αύριο φεύγω για πάντα από το νησί και θα σε ξεχάσω...*

Πέμπτη, 5 Αυγούστου 2004

Νωρίς το πρωί αναχωρούμε από την Κεφαλλονιά. Το πλοίο "Επτάνησος" απομακρύνεται αργά από το λιμάνι του Ληξουρίου κι εγώ στέκομαι μόνη στην πρύμνη παρακολουθώντας, γεμάτη συγκίνηση, το Ληξούρι και την Ανωγή που ολοένα ξεμακραίνουν, ώσπου τα μικρά χωριά χάνονται στον ορίζοντα, πίσω από βράχους και νησίδες. *Αντίο, Αλέξανδρε. Αντίο για πάντα... και σ' ευχαριστώ. Αυτό ήταν. Τέλος...*

Τότε συνειδητοποιώ πόσο σπάνια είναι η εμπειρία που έζησα αυτές τις μέρες: Πόσο τεράστια φαίνεται η Κεφαλλονιά τώρα, από το καράβι. Τα Καλάτα, το νεκροταφείο, ο εντυπωσιακός τάφος δεν είναι παρά σταγόνα στον ωκεανό μέσα σε όλη την έκταση του νησιού. Είναι εξαιρετικά απίθανο να βρεθείς ειδικά σ' εκείνο το χωριουδάκι και να επισκεφθείς ειδικά εκείνο το νεκροταφείο. Και μένα, απίθανες συγκυρίες με οδηγήσαν εκεί φέτος το καλοκαίρι...

Φθάνουμε στο σπίτι κατά το απόγευμα. Αισθάνομαι αποδιοργανωμένη, πνιγμένη σε ανάμικτα συναισθήματα.

Πρωταρχική μου επιθυμία τώρα είναι να διαπιστώσω αν όντως ονειρεύτηκα κάποτε τον Αλέξανδρο. Ξεφυλλίζοντας, λοιπόν, τα ημερολόγιά μου, διαβάζω το όνειρο της 22ας Σεπτ. 2003 και συγκρίνω:

Όνειρο της 22ας Σεπτ. 2003	Βιώματα Αυγούστου 2004
1. Βρίσκομαι σε χωριό.	Περνώ από τα Καλάτα.
2. Συγγενείς μου κάνουν προξενιό.	Μένω σε συγγενείς στο Σχινιά, πολύ κοντά στα Καλάτα.
3. Ο νεαρός είναι 22 χρονών.	Ο Αλέξανδρος πέθανε σε ηλικία 22 ετών.
4. Στην αρχή έχει σάπια δόντια.	Σύμβολο θανάτου...
5. Ψηλός, λεπτός, ξανθωπός, σγουρομάλλης.	Κάπως έτσι (ίδιος!) ήταν ο Αλέξανδρος
6. Εκφράζω αγνή, γνήσια αγάπη.	*Ακριβώς αυτό...*
7. Πρέπει, όμως, να φύγω. Βγαίνω στον κεντρικό δρόμο του χωριού και αποχωρώ	Σαφώς, πρέπει να φύγω. Βγαίνω στον κεντρικό δρόμο του χωριού, φεύγω.
8. Ο Νάσος τρέχει δίπλα μου.	Ο Νάσος είναι μαζί μου στις διακοπές.

Επίσης: Πρέπει να ονειρεύτηκα τον Αλέξανδρο και στις 29 Απριλίου 2003, ενώ κάποια διαίσθηση είχα γι' αυτόν στις 8 Αυγούστου 1994. *Παράξενες διακοπές, πολύ παράξενες!*

Αλήθεια, πόσο πιο έντονες συγκινήσεις θα μου πρόσφερε ένας "πραγματικός", σαρκικός έρωτας; Αφήνει τόσο βαθιά, τόσο λεπτά, τόσο σπάνια συναισθήματα ένας "αληθινός" έρωτας; Λοιπόν; Τι είναι πραγματικότητα; Τι είναι φαντασία; Πού είναι η αλήθεια και πού το ψέμα;

Παρασκευή, 6 Αυγούστου 2004

Μπάνιο στην πισίνα "Waves", στην Κάτω Γλυφάδα. Είμαι ολομόναχη, βιώνω μια εκπληκτική ηρεμία -τι θαύμα! Συλλογίζομαι αυθόρμητα τον Αλέξανδρο, του μιλώ νοερά, απολαμβάνοντας κάθε στιγμή από αυτή την ψυχική ***Επαφή***. Τότε, μια πεταλούδα έρχεται ξαφνικά κοντά μου μέσα στην πισίνα, ακουμπάει στο νερό, πεταρίζει δίπλα μου για λίγα

δευτερόλεπτα και ύστερα πετάει μακριά. Από τα μεγάφωνα ακούγεται, σε χαμηλή ένταση, ένα ωραίο τραγούδι με περίεργους νοσταλγικούς στίχους ("Δεν είναι που ήθελα να περπατήσω στα σοκάκια, Είναι που ήθελα να βρω την αγάπη, να βρω την αγάπη..."), που εντείνουν ακόμη περισ-σότερο την αναπώλησή μου.

Παραδόξως, δεν εμφανίζεται κανένας άλλος πελάτης από τις 10:20 μέχρι τις 12:00, οπότε μένω μόνη και ήσυχη στην πισίνα όλη αυτή την ώρα. Τι σπάνια, ανεπανάληπτη χαρά! Ύστερα καταφθάνουν δυο οικογένειες, ευτυχώς όχι ενοχλητικές. Αποχωρώ κατά τις 1:15 το μεσημέρι...

Το απόγευμα βγαίνουμε βόλτα στα πέριξ με τη μητέρα μου όταν ξαφνικά, και χωρίς καμία πρότερη νύξη, εκείνη μου μιλάει για τον Αλέξανδρο: "Έπρεπε να είχαμε πάει να δούμε τον τάφο με το άγαλμα, τότε που περάσαμε μαζί έξω από εκείνο το νεκροταφείο μετά τα Καλάτα". Λεπτομέρεια: Η μαμά δεν έχει ιδέα για την *Επαφή*...

* * * *

Πέμπτη, 12 Αυγούστου 2004

Η Λαμπαδηδρομία της Ολυμπιακής Φλόγας: Κατά τις 7:30 το απόγευμα μου τηλεφωνεί η αδελφή μου στο κινητό και με πληροφορεί ότι η ολυμπιακή φλόγα διασχίζει τώρα την Λεωφόρο Γούναρη, όχι πολύ μακριά από το σπίτι μας! Λόγω ακύρωσης μαθημάτων την τελευταία στιγμή, τυχαίνει να βρίσκομαι δυο στενά πιο πέρα· μόλις που προφταίνω να τρέξω ως εκεί, πάνω στην ώρα.

Πολύς κόσμος, σημαιούλες, σφυρίχτρες, χαρμόσυνη ατμόσφαιρα. Ο μεσήλιξ μα κοτσονάτος λαμπαδηδρόμος παραδίδει τη φλόγα σε μια γυναίκα της ηλικίας μου. Αυτή αρχίζει να τρέχει τα δικά της 300 μέτρα, ενώ πίσω της ακολουθούν περιπολικά, πυροσβεστικά οχήματα, ασθενοφόρα, θεατές. Συγκίνηση, έξαψη, ομορφιά. *Μια εμπειρία που έπρεπε οπωσδήποτε να βιώσω...*

Αφού διέσχισε ολόκληρη την Υφήλιο, η Ολυμπιακή Φλόγα επέστρεψε στην Ελλάδα κι έτυχε να περάσει από αυτό το

σημείο, έτσι ώστε να μπορέσω να τη δω κι εγώ. Και η Αλίκη τυχαίνει να εργάζεται τώρα στο εστιατόριο "Τρία Κυκλάμινα" επί της οδού Γούναρη, ώστε να δει τη φλόγα που περνά και να μας ειδοποιήσει έγκαιρα. *Όταν είναι γραφτό να σου συμβεί κάτι, όλες οι συμπτώσεις βοηθούν ώστε να σου συμβεί -χωρίς καν να το έχεις προσχεδιάσει...*

Κυριακή, 15 Αυγούστου 2004

Αυτές τις μέρες διοργανώνονται οι ***Ολυμπιακοί Αγώνες*** στην Αθήνα και όλη η Ελλάδα βρίσκεται υπ' ατμόν. Σήμερα, ενώ παρακολουθούσα στην τηλεόραση την κολύμβηση, παρατήρησα ότι τις πρώτες θέσεις καταλαμβάνουν πάντα οι αθλητές που αγωνίζονται στις μεσαίες λωρίδες, δηλαδή τις 4 και 5. Ιδίως αυτός που βρίσκεται στην 4η λωρίδα παίρνει συνήθως την πρώτη θέση. Εκείνοι που αγωνίζονται στις ακριανές λωρίδες καταλαμβάνουν σχεδόν πάντα τις τελευταίες θέσεις. Αυτό συμβαίνει μάλλον επειδή οι επαγωγικές δυνάμεις που αναπτύσσονται από την κίνηση των ακριανών αθλητών ευνοούν τους μεσαίους.

Το ίδιο φαινόμενο παρατήρησα και στους αγώνες δρόμου, παρόλο που εκεί οι αθλητές δεν τρέχουν συνεχώς στις λωρίδες τους αλλά κάποια στιγμή γίνονται μπουλούκι. Μικρά μυστικά που σου χαρίζουν τη νίκη όταν ανταγωνίζεσαι με ισάξιους αντιπάλους...

Αργά το βράδι, μαζί με την Αλίκη, το Θύμιο και τα παιδιά πήγαμε στη "Φωλιά του Κούκου", ωραία υπαίθρια ταβέρνα στο Λαγονήσι: Ευχάριστη απαλή μουσική, όμορφα διαμορφωμένο περιβάλλον με καταρράχτες, ελάχιστοι θαμώνες. Μετά από μας δεν ήλθαν άλλοι πελάτες εκτός από μια πολυμελή παρέα που εμφανίστηκαν λίγο αργότερα και θεώρησαν σκόπιμο να καθήσουν στο τραπέζι ακριβώς πίσω μου. Μια σιτεμένη ξανθιά κότα αγόρευε διαρκώς με διαπεραστική, ένρινη, εκνευριστική φωνή. Δεν το βούλωσε ούτε δευτερόλεπτο. Ένας βαρύμαγκας κοπανούσε το κομπολόι του ασταμάτητα, με μανία, σχεδόν μέσα στ' αυτί μου. Πάσχιζα να τους αγνοήσω για να περάσω καλά.

Ο Νάσος, επί τρεις ώρες που καθήσαμε εκεί, γκρίνιαζε

συνεχώς και απαιτούσε να φύγουμε. Δεν έπινε γουλιά, έτρωγε ελάχιστα, δεν γουστάρει γλέντια λέει, δεν μας άφηνε να αναπτύξουμε συζήτηση -τα συνηθισμένα. Όλοι, όμως, τον έβρισκαν χαριτωμένο.

Εγώ δεν παραπονιέμαι ποτέ, είμαι πάντα προσαρμοστική, αφήνω τους άλλους να διαλέγουν τόπο και τρόπο διασκέδασης, προσπαθώ να φαίνομαι ευχαριστημένη σε κάθε περίπτωση, ωστόσο όλοι βιάζονται να με χαρακτηρίσουν "βαρετή", "αντιπαθητική" κλπ. Καθώς κάπνιζα το τρίτο και τελευταίο μου τσιγάρο, ο Θύμιος πετάχτηκε και μου ανακοίνωσε χαμογελαστά: "Μου αρέσεις, Υβόννη! Όταν διασκεδάζεις φαίνεται, επειδή καπνίζεις! Βλέπω ότι τελικά δεν είσαι κολώνα, δεν μου αρέσουν οι κολώνες!". *Τι θέλει να πει ο ποιητής: Όποιος δεν καπνίζει, είναι "κολώνα", "ξενέρωτος", κακομοίρης. Τυπική ανθρώπινη νοοτροπία...*

Κάποια στιγμή χαριτολόγησα για το Νάσο, ότι "Δεν κάθεται λεπτό ήσυχος, θα χόρευε πανεύκολα τσιφτετέλι πάνω στο τραπέζι" και ο Γιάννης το πήρε όπως ήθελε: "Γίνεσαι παρανοϊκή! Σε ενοχλεί και η μύγα που πετάει!" κι άρχισε να χτυπάει τα χέρια του πάνω στο τραπέζι δυνατά και ρυθμικά, σα να έπαιζε τουμπερλέκι, ενώ με κοίταζε με ειρωνική αυστηρότητα. Δεν του έδωσα προσοχή και το 'κοψε γρήγορα.

Παρασκευή, 20 Αυγούστου 2004

Απογευματινό μπάνιο στο Καβούρι, μαζί με την αδελφή μου. Απολαμβάνω το κολύμπι, την παρέα, και προπάντων την πανέμορφη δύση του ήλιου που βασιλεύει ρόδινος πίσω από τις μαβιές κορυφογραμμές της Αίγινας, πέρα στον ορίζοντα. Κάθομαι έξω, στην άμμο, παρακολουθώ μακάρια τον ηλιακό δίσκο που βυθίζεται όλο και πιο χαμηλά πίσω από τα βουνά και αυθόρμητα συλλογίζομαι: *Τίποτα δεν θα με εμποδίσει να το απολαύσω αυτό· εκτός αν πλακώσουν ακριβώς μπροστά μου τίποτα μαλάκες με ρακέτες.*

Πέντε δευτερόλεπτα μετά (καμία υπερβολή) καταφθάνει ένας κουλουράς και στήνει το τραπεζάκι του ακριβώς μπροστά μου, κόβοντάς μου όλη τη θέα! Σε μια παραλία ενός

χιλιομέτρου και βάλε, αυτός ήλθε και στρατοπέδευσε ακριβώς σ' αυτό το σημείο! *Λες και διαβάζουν τη σκέψη μου!* Σηκώνομαι ήρεμα, προσπερνώ το βλάκα και πλατσουρίζω τα πόδια μου στον αφρό της θάλασσας, ενώ εξακολουθώ να χαίρομαι την κόκκινη δύση. Αμέσως, ο κουλουράς τα μαζεύει και εξαφανίζεται.

Όταν έρχονται τα μεσάνυχτα, επιδίδομαι ευσυνείδητα στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** και βιώνω έντονα την κάθε υπέροχη στιγμή. Μόλις τελειώνω, πάω και ανοίγω τη μπροστινή πόρτα για να πάρω κάτι που είχα ξεχάσει στη βεράντα. Μπροστά στην πόρτα ακριβώς, αντικρύζω μια μαύρη γάτα. Κάθεται ήσυχα εκεί, με κοιτάζει έντονα για μερικές στιγμές και μετά φεύγει...

?! *90 νεκροί σε αεροπορικό δυστύχημα στη Ρωσία την Τρίτη...*

Δευτέρα, 23 Αυγούστου 2004

Αδικία: Από τις πρώτες κιόλας μέρες των Ολυμπιακών Αγώνων παρατηρείται μια κατάφορη αδικία ενάντια σε Έλληνες αθλητές: Κάποιοι βαθμολογούνται χαμηλότερα απ' όσο ολοφάνερα αξίζουν, ενώ άλλοι κατηγορούνται για ντοπάρισμα και αποκλείονται από τα αγωνίσματα. Είναι γνωστό πως όλοι οι επαγγελματίες αθλητές ντοπάρονται -αυτό αποτελεί κοινό μυστικό. Φροντίζουν, όμως, να παίρνουν τα αναβολικά τους αρκετές μέρες πριν από τον έλεγχο, ώστε τα φάρμακα να μην φαίνονται στις εξετάσεις. Εκτός αν γίνει αιφνίδιος έλεγχος (μετά από “κάρφωμα”, φυσικά), όπως στην περίπτωση των πρωταθλητών Κεντέρη και Θάνου, οι οποίοι όλως τυχαίως έπαθαν αυτοκινητιστικό δυστύχημα την προηγουμένη της έναρξης, κι έτσι απέφυγαν το ξαφνικό dopping control.

Υπάρχει και η περίπτωση του Λ. Σαμπάνη, ο οποίος πήρε χάλκινο μετάλλιο στην άρση βαρών στις 16 Αυγούστου. Ωστόσο, τρεις μέρες μετά του έκαναν dopping control, τον βρήκαν θετικό και του πήραν πίσω το μετάλλιο!

Οι προσβεβλημένοι αθλητές τολμούν και μιλούν μπροστά στις κάμερες για κατάφορη αδικία, κάποτε κατονομάζοντας και τους υπεύθυνους! Ο Σαμπάνης, για παράδειγμα, κλαίει συνεχώς

και ορκίζεται στα παιδιά του πως είναι αθώος -φανερά σοκαρισμένος απ' όσα του συμβαίνουν. “Είναι τρελό!” λέει και ξαναλέει. “Αυτό που συμβαίνει είναι τρελό! Δεν ξέρω από που μου' ρθε!” *[φράσεις που εγώ ξεστομίζω σχεδόν καθημερινά]*. Ο Σαμπάνης βιώνει εδώ και μια βδομάδα αυτό που αντιμετωπίζω εγώ σε όλη μου τη ζωή...

Από την άλλη πλευρά, δεν είναι και να τους λυπάσαι: Όλοι τους έχουν βολευτεί “μέσα στα κόλπα”, όλοι ξέρουν τι παίζεται, διαφορετικά δεν θα τους είχε επιτραπεί ποτέ να εξελιχθούν σε πρωταθλητές. Απλά, στη συγκεκριμένη περίπτωση, τα κυκλώματα τους την έφεραν εφόσον, απ' ότι φαίνεται, δεν τους ειδοποίησαν έγκαιρα για τον αληθινό ρόλο τους στην Ολυμπιάδα. Έτσι, τους συνέβη μια αδικία, μια μη προβλέψιμη κίνηση εναντίον τους, και κοντεύουν να τρελαθούν!

Τα πιόνια του Matrix γενικά αλληλοϋποστηρίζονται μεταξύ τους, παρά τις φαινομενικές διαφορές τους. Έτσι, ο Σαμπάνης αδικήθηκε (ίσως) από δέκα ανθρώπους, ωστόσο σύσσωμος ο ελληνικός λαός (~10 εκατ άτομα) είναι με το μέρος του! Ποιός, όμως, ήλθε ποτέ με το δικό μου μέρος; Εμένα ποιός με υποστήριξε ποτέ; Κανένας! Μονάχα η Μαρία Σχοινά με καταλαβαίνει, επειδή είναι ο μόνος άνθρωπος που γνωρίζω να βρίσκεται στην ίδια μοίρα με μένα: “Εμάς κανένας δεν μας υποστηρίζει! Μόνο εμείς οι δύο βρισκόμαστε τόσο χαμηλά, πιο χαμηλά δεν γίνεται”, μου επισημαίνει.

Σε γενικές γραμμές, οι άνθρωποι δεν αδικούνται. Όλοι τους, βέβαια, νομίζουν ότι αδικούνται και δεν χάνουν ευκαιρία να παραπονεθούν για την “κακούργα κοινωνία” ή τα “χτυπήματα της μοίρας”. Η αλήθεια, όμως, είναι ότι όχι μόνο δεν αδικούνται αλλά η πλειοψηφία τους αποκτούν πολύ περισσότερα πράγματα απ' όσα αληθινά αξίζουν: πχ αγράμματοι χωριάτες που με “πολιτικό δάκτυλο” διορίζονται σε δημόσιες υπηρεσίες με παχυλό μισθό· ανεγκέφαλες πόρνες των αφεντικών που “με σκληρή δουλειά” (οριζοντίως) ανέρχονται γοργά στην ιεραρχία της εταιρείας· τεμπέληδες ρουφιάνοι που ανεβαίνουν επαγγελματικά κυρίως χάρη στο “μέσον” και στην ίντριγκα· χοντρές αντιπαθητικές κότες που παντρεύονται τους

πιο εμφανίσιμους άνδρες, επειδή έχουν "προσωπικότητα", κ.ο.κ.

Η ζωή των πολλών εκτυλίσσεται ομαλά, σαν καλοκουρδισμένο ρολόι. Ενίοτε τους τυχαίνουν ορισμένες κακοτυχίες κατά κανόνα παροδικές, που δεν ανακόπτουν την πορεία τους στο παραμικρό -παρόλο που μια μη προβλέψιμη κίνηση εναντίον τους μπορεί να τους τρελάνει!

Ωστόσο, οι πολλοί δεν αντιμετωπίζουν αδικίες, ούτε από τη μοίρα ούτε από τους ανθρώπους. Κι αν κάποτε έλθει μια αρνητική περίοδος στη ζωή τους, αυτή συνήθως ακολουθείται από μια αντίστοιχα θετική. Ούτε γάτος, ούτε ζημιά.

Σε γενικές γραμμές, η πλειοψηφία των ανθρώπων (= πιόνια του Matrix) δεν αδικούνται. Μόνον άτομα που έχουν κάτι το μη ανθρώπινο, όπως πχ εγώ και η Μαρία Σχοινά, αδικούνται...

"Human Wonders": Σε αυτή την εκπομπή παρουσιάζεται μια ανάπηρη γυναίκα η οποία έχει γεννηθεί χωρίς βραχίονες (οι παλάμες της ξεφυτρώνουν από τους ώμους), τα πόδια της είναι πολύ κοντά και μονίμως λυγισμένα και κυκλοφορεί με αναπηρικό καροτσάκι. Ωστόσο, δηλώνει με μπόλικο τουπέ ότι χάρη στην ισχυρή της θέληση έχει βρει δουλειά σαν χειρίστρια κομπιούτερ (!), ενώ παράλληλα φοιτά στο Πανεπιστήμιο και σύντομα θα παντρευτεί έναν νέο και ωραίο συμφοιτητή της (!). Όχι μόνο δεν τα θεωρεί κανείς αφύσικα όλα αυτά, μα την καμαρώνουν κιόλας! Σε κάθε περίπτωση, τα τέρατα αλληλοϋποστηρίζονται και συνεννοούνται θαυμάσια μεταξύ τους -και οι άνθρωποι, στο σύνολό τους, είναι τέρατα.

Κυριακή, 29 Αυγούστου 2004

Μπάνιο στο "Πεύκο", στη Βούλα. Αυτοί έρχονται εδώ με διάθεση για βανδαλισμούς, πλιάτσικο, ηχορύπανση -λες και η παραλία είναι τσιφλίκι τους. Εγώ όχι· εγώ έρχομαι με διάθεση να απολαύσω αλλά και να σεβαστώ τη φύση...

Τελευταία μέρα των Ολυμπιακών Αγώνων: Ο Αλ. Νικολαΐδης παίρνει αργυρό μετάλλιο στο τεκβοντό. Έχασε με νοκ άουτ από τον Κορεάτη πρωταθλητή, μέσα σε 1,5΄ ["Δεν πρόλαβα ούτε να δείξω τι μπορώ να κάνω!" έλεγε ο Νικο-

λαΐδης], ενώ εγώ παρακολουθούσα τον αγώνα μ' ενδιαφέρον κι ευχόμουν να κερδίσει ο Έλληνας.

Ακολουθεί η Τελετή Λήξης των Ολυμπιακών Αγώνων -όχι τόσο σπουδαία όσο η εντυπωσιακή Έναρξη, που άφησε εποχή...

* * * *

Πέμπτη, 2 Σεπτεμβρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Προσπαθώ να πετάξω μα δεν μπορώ -μένω ακίνητη στη θέση μου. Τότε, εγκαταλείπω κάθε προσπάθεια για κίνηση και αφήνομαι στον άνεμο. Αμέσως αρχίζω να γλιστρώ γοργά στον άνεμο. Περνώντας έξω από μια βιτρίνα μαγαζιού βλέπω ένα ωραίο λιλά φόρεμα και το θέλω. Στοιχίζει 11 ευρώ...

Ο Γιάννης παρουσιάζεται ως στρατιώτης σήμερα, στο πυροβολικό στη Θήβα. Το βράδι ήλθαν επίσκεψη ο Δαμιανός με την Ανθή και μας έδωσαν 1000 ευρώ δώρο για το σπίτι που κτίζουμε στην Κεφαλλονιά. Ήλθε και η Θεώνη και μας έφερε ρούχα.

"School of Rock": "Αν κάτι πάει στραβά, όλοι αυτοί οι γονείς θα πέσουν πάνω μου σαν ατομική βόμβα!" παραπονιέται η αγχώδης διευθύντρια του σχολείου, εκφράζοντας και το δικό μου ενδόμυχο φόβο που ελπίζω να μην εκπληρωθεί ποτέ. Ωστόσο, κανείς δεν γλυτώνει αυτό που φοβάται...

Παρασκευή, 3 Σεπτεμβρίου 2004

Επεισοδιακό πρωινό μπάνιο στην πισίνα Waves: Μόλις φθάνω, γύρω στις 10:15 πμ, εμφανίζονται τρία πιτσιρίκια ασυνόδευτα, που στέκονται αναποφάσιστα και νιαουρίζουν μισή ώρα έξω από την πισίνα. Μετά πλακώνουν άλλα τρία, εξίσου φασαριόζικα και κακομαθημένα. Ένα από αυτά, κορίτσι τεσσάρων ετών περίπου, πέφτει στο νερό με μια σαμπρέλλα. Ουρλιάζει και αλαλάζει ασταμάτητα, ενώ κουνιέται πέρα-δώθε σαν πουτανί.

Κάνω υπομονή κανένα δεκάλεπτο, ύστερα μαζεύω τα μπογαλάκια μου και φεύγω για το "Πεύκο" στη Βούλα.

Κολυμπώ για καμιά ώρα μέχρι πέρα στα βράχια, απολαμβάνοντας ηδονική μοναξιά. Βγαίνοντας από το νερό, με πιάνει μια γερή κράμπα και μένω ξερή από τον πόνο, με το πόδι ψηλά σαν γερανός. Το πατάω προσεκτικά, μου περνάει και αποχωρώ. Ένας μαλάκας με παίρνει από πίσω, έρχεται και κάθεται στο παγκάκι όπου σταματώ για ν' αλλάξω, μα εγώ του το σκάω εγκαίρως.

Και μια αναπάντεχη έκπληξη: Γύρω στο μεσημέρι μου τηλεφωνεί η Λουίζα και μου ζητά να πάω το Σάββατο στο σπίτι της για καφέ: "Θέλω να ξαναγίνουμε όπως πριν", μου λέει. "Δεν θέλω, όταν έρχεσαι στο σπίτι για μάθημα, να μη μιλάμε και να είμαστε μουτρωμένες". Δεν ενθουσιάστηκα -για την ακρίβεια θεώρησα την πρόσκλησή της παράξενη. *Τόσο υπεράνω είναι πια;* Προτίμησα να της κάνω τη δύσκολη: "Δεν μπορώ αυτό το σαββατοκύριακο, θα τα πούμε μια άλλη φορά, κλπ". Θα δω πως θα χειριστώ το θέμα...

Το Matrix με ακολουθεί κατά πόδας, όμως εγώ δεν εκπλήσσομαι ούτε δειλιάζω πια. Μένω ήρεμη και μετακινούμαι διαρκώς. Ακόμη: Χθες βράδι ένιωσα δυνατά τσιμπήματα στην καρδιά, σήμερα μου 'ρθε η κράμπα. Μήπως συμβαίνει τίποτα;

Αργά τη νύχτα λαμβάνει χώρα η ***Υπέρτατη Τελετουργία:*** Εκπληκτική αίσθηση, όπως πάντα...

?! *Την ίδια μέρα, τρομοκράτες εισβάλλουν σ' ένα δημοτικό σχολείο στο Μπεσλάν της Ρωσίας. Μέχρι την Πέμπτη, 400 νεκροί. Επιπλέον: Πλημμύρες στην Κίνα, τη Δευτέρα, αφήνουν 160 νεκρούς.*

Κυριακή, 5 Σεπτεμβρίου 2004

Το πρωί πηγαίνουμε μαζί με την Πέρσα στο ξενοδοχείο Carmen, στην Έκθεση Αγγλικών Βιβλίων. Παρακολουθούμε κι ένα σεμινάριο μιας ώρας σχετικά με τον σωστό τρόπο διδασκαλίας σήμερα: Ο ομιλητής, καθηγητής ολκής εξ Ουαλίας, δεν κάθεται στιγμή ακίνητος καθώς πασχίζει να μας διδάξει το "ένα-δυο-τρία" στα ουαλικά. Χοροπηδάει, γελάει, χαριεντίζεται συνεχώς για να μας μάθει τις λέξεις "ουν, ντάϊ, τριι": Στο "ουν" (ένα), μας δείχνει τον αριθμό 1 με το δάχτυλο τραγουδώντας

χαρωπά· στο "ντάϊ" (δύο) κάνει τον πεθαμένο (!), ενώ στο τρι" (τρία) παριστάνει το δέντρο! Μας παίρνει 20 λεπτά συνολικά, για να μάθουμε το 1, 2, 3, στα ουαλικά!

Στο μεταξύ, εγώ έχω μείνει άναυδη: "Έτσι διδάσκουν στα φροντιστήρια σήμερα;" αναρωτιέμαι μεγαλόφωνα. Κάποιες κοπέλες δίπλα μου με άκουνε και χαμογελούν με κατανόηση. "Τι είναι ο δάσκαλος; 70% γλώσσα του σώματος, 20% μουσική, 10% μάθημα!" καταλήγει ο ειδήμων, χαμογελώντας πλατιά.

Κατενθουσιασμένη η Περσεφόνη, η οποία συχνά-πυκνά καυχιέται πως παρακολουθεί τέτοια σεμινάρια όποτε της δίνεται η ευκαιρία. Στην αυθόρμητη απορία μου: "Μα έτσι κάνουν μάθημα οι δάσκαλοι σήμερα;" μου απαντά με στόμφο: "Ο εν λόγω καθηγητής θεωρείται αυθεντία και ο τρόπος διδασκαλίας που μας έδειξε είναι ο πιο αποτελεσματικός για όλες τις τάξεις, από την A Junior μέχρι το Proficiency!"

Αρχικά διατηρούσα τις αντιρρήσεις μου· όμως, λίγο αργότερα συνειδητοποίησα πως μόνο αν ο δάσκαλος κάνει διαρκώς τον Καραγκιόζη μπορεί να τραβήξει την προσοχή μιας σημερινής τάξης, που αποτελείται κυρίως από βλαμμένα (βλ Στέλιος, Μανώλης, Παντελής). Τους βάζεις στο τέλος άριστα, και είναι κι ευχαριστημένα...

Σάββατο, 11 Σεπτεμβρίου 2004

Εκδρομή στη Θήβα μαζί με την αδελφή μου, το Θύμιο και το Νάσο, για να δούμε τον ανηψιό μου το Γιάννη στο στρατόπεδο πυροβολικού της Θήβας, όπου παρουσιάστηκε πριν εννέα μέρες.

Μόλις μπαίνουμε στο αμάξι για να φύγουμε, ο Θανάσης βγάζει ένα μπεγλέρι και αρχίζει να το χτυπάει συνεχώς, με επιδεικτική μανία, κι εγώ αρχίζω να χάνω την υπομονή μου. Παραπονιέμαι έντονα, ο Νάσος μουσκλώνει αλλά τελικά το παρατάει, αφού πρώτα κάνει μια χειρονομία ότι μου έχει στρίψει. Όλοι με κοιτάζουν με απαξιωτικό οίκτο, σα να είμαι σχιζοφρενής. Είμαι σίγουρη ότι αν δεν έλεγα τίποτα, ο νεαρός θα έπαιζε με δαύτο όλη μέρα και κανείς δεν θα το έβρισκε ενοχλητικό ή έστω περίεργο.

Χαρακτηριστικό πνεύμα ταραχής, ο Νάσος δεν μένει λεπτό σε ησυχία: Μιλάει διαρκώς, κοροϊδεύει, πετάει ασυναρτησίες, χοροπηδάει και θορυβεί ακατάπαυστα. Μόνο αυτός λειτουργεί τόσο υστερικά σε όλο το στρατόπεδο, ωστόσο κανείς δεν το προσέχει. Παρατηρούν εμένα όταν παραπονιέμαι για τη φασαρία. Κάποια στιγμή, αρχίζει να τσαλακώνει μανιωδώς ένα άδειο πλαστικό μπουκάλι επί μισή ώρα τουλάχιστον (κλακ-κλακ-κλακ, τα νεύρα μου!) μέχρι που δεν αντέχω άλλο και του βάζω τις φωνές. Οι υπόλοιποι με ξανακοιτάζουν με οίκτο. Ο Νάσος πετάει επιτέλους το μπουκάλι, ωστόσο άπειρες φορές απειλεί (στα αστεία;) ότι θα κάψει και το σπίτι μου και μένα! Οι υπόλοιποι της παρέας τον βρίσκουν χαριτωμένο. Στο ταξίδι του γυρισμού, ο νεαρός τραγουδάει φάλτσα με συνοδεία του Πάριου επί μία ώρα τουλάχιστον, μες στ' αυτιά μου. Δεν ξαναλέω κουβέντα. Απλά, δεν πρόκειται να ξαναπάω πουθενά με τους Μαρκάκηδες.

Κατά τ' άλλα: Μέσα στο απέραντο πευκοδάσος, 2000 νεαροί στρατιώτες κάνουν λιγότερη φασαρία από 10 άτομα σε καφετέρια! Όλοι συνομιλούν ήρεμα, χωρίς οχλαγωγία, ούτε ουρλιαχτά, κουδουνίσματα κλπ (μόνη εξαίρεση, ο Θάνος).

Εξήγηση: Μέσα στο στρατόπεδο όλοι τους αποδέχονται με χαρά την ψυχική ηρεμία που τους χαρίζει η άμεση υποταγή σε μια ισχυρή (στρατιωτική) ιεραρχία του Matrix.

Ομοίως: Σε πολυσύχναστες λεωφόρους κανένας κάφρος δεν βάζει μουσικές στο διαπασών, ούτε ουρλιάζουν στα μπαλκόνια σαν παρανοϊκοί. Γιατί; Επειδή με τόσο (λευκό) θόρυβο από τα διερχόμενα αυτοκίνητα, οι κάφροι δεν θα ακούγονται αρκετά. Κάπως έτσι εξουδετερώνεται ο αρρωστημένος, ηχηρός εγωισμός των ανθρωπαρίων: *Θορυβώ, άρα υπάρχω = Εγώ είμαι ο γαμιάς εδώ πέρα και όλοι οι υπόλοιποι είσαστε υποχρεωμένοι να με ανέχεστε και να με προσκυνάτε...*

Κυριακή, 12 Σεπτεμβρίου 2004

Μετά από πολλούς μήνες αμοιβαίας ψυχρότητας, απόψε αποφάσισα να δεχθώ την πρόσκληση της Λουίζας για καφέ. Τα φτιάξαμε, συζητήσαμε ευχάριστα, χαρήκαμε και οι δυο. Θα

ήταν, όντως, κρίμα να καταστραφεί μια τόσο βαθιά και μακρόχρονη φιλία. Μου χάρισε και μια μπλε μπλούζα με το σήμα της Ολυμπιάδας, ενώ μου έλυσε και το μυστήριο "Παντελής": Το παιδί είναι υιοθετημένο και σίγουρα το έχουν πάρει από γύφτους! Μαυριδερός, με γουρλωτά μάτια, μοιάζει με μαϊμού, φέρεται σα μαϊμού, ανεξέλεγκτα υπερκινητικός και ανόητος. "Τα γυφτάκια είναι πολύ γρουσούζικα", λέει η Λουίζα κι εγώ συμφωνώ μαζί της:

"Όντως, δυο χρόνια μετά την υιοθεσία, ο θετός πατέρας του Παντελή αρρώστησε από καρκίνο και πέθανε σε ηλικία 42 ετών!"

"Σαν τη Νότα, άλλο ένα υιοθετημένο γυφτάκι στην ηλικία του Παντελή, που το βλέπω συχνά όταν πηγαίνω τα παιδιά μου στην παιδική χαρά! Το κορίτσι δεν ελέγχεται με τίποτα, δεν μπορεί να παίξει σωστά με τις κούνιες, ανεβοκατεβαίνει παντού χωρίς να στέκεται πουθενά, αλαλάζει και τρέχει πέρα-δώθε ασταμάτητα, ενοχλώντας τους πάντες! Τρία χρόνια μετά την υιοθεσία της, ο θετός πατέρας της πέθανε από καρδιακή προσβολή!" μου εξήγησε η Λουίζα.

Επίσης, μου εκμυστηρεύτηκε ότι για αρκετούς μήνες βοηθούσε οικονομικά την οικογένεια της ανάπηρης Σταυρούλας, ώσπου κάποια μέρα ξέφυγε της μικρής αδελφής της ότι ολόκληρη η επταμελής οικογένειά της παρευρέθηκε στην Τελετή Έναρξης των Ολυμπιακών Αγώνων, πληρώνοντας άνετα το αρκετά τσουχτερό εισιτήριο!

"Πιάστηκα κορόιδο τόσους μήνες!" παραδέχθηκε η Λουίζα.

"Καλά τη βολεύουν αυτοί με το ανάπηρο!" Δεν άντεξα, το είπα.

Παρασκευή, 17 Σεπτεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Ονειρεύομαι (για 4η φορά μέσα σε λίγες μέρες!) ότι βρίσκομαι στο σπίτι του Στέλιου. Το περιβάλλον μου φαίνεται θετικό, ίσως γιορταστικό, μα ο Στέλιος εξακολουθεί να αντιδρά βίαια στο μάθημα.

Ερμηνεία: Δεδομένου ότι το σήριαλ "Στέλιος" ενδέχεται να συνεχιστεί και φέτος, το υποσυνείδητό μου εκφράζει την αγωνία του με επαναλαμβανόμενα όνειρα...

Όταν φθάνουν τα μεσάνυχτα στήνω το βωμό, κρατώ στο δεξί μου χέρι το “Ψυχόσπαθο” και εκτελώ την ***Υπέρτατη Τελετουργία***, απολαμβάνοντας την κάθε μαγευτική στιγμή. Μοναδική αίσθηση πληρότητας κι επίτευξης...

?! *Από Δευτέρα, φονικές καταιγίδες στην Αϊτή και στον Άγιο Δομήνικο. Σύνολο 1600 νεκροί.*

Κυριακή, 19 Σεπτεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τεράστια εξωγήινα έντομα εισβάλλουν στον πλανήτη. Μαύρες φρικτές οντότητες σχίζουν το έδαφος και ξεπηδούν μέσα από τα έγκατα της γης, ουρλιάζοντας. Το μίασμα επελαύνει σε όλη την υδρόγειο, καλύπτοντας με μια μαύρη κρούστα τα πάντα: φυτά, ζώα, ανθρώπους, πράγματα. Ξυπνώ ταραγμένη και αναρωτιέμαι: *Τι δεν πάει καλά με τον κόσμο μας;*

Η μέρα είναι ηλιόλουστη και λαμπερή. Μαζί με την Πέρσα πηγαίνουμε για μεσημεριανό φαγητό στο κινέζικο εστιατόριο Sao Tao στη Γλυφάδα. Ακολουθεί βόλτα στην παραλία. Δυστυχώς, όμως, δεν μπορώ να απολαύσω για πολύ την έξοδο: Πρέπει να αποχωρήσω βιαστικά, επειδή στις 4:00 έχω το πρώτο μάθημα της χρονιάς με τον περιβόητο Στέλιο!

Μόλις μπαίνω στο σπίτι, η ατμόσφαιρα είναι φορτισμένη και αρρωστημένη όπως πάντα: φωνές, υστερίες, κλάματα από το Στέλιο, κακεντρεχείς κοροϊδίες και ειρωνίες από τη Γκιζέλα. Προχωρώ μέσα γεμάτη νευρικότητα και πετάω ένα “Χρόνια Πολλά” (!) στη γιαγιά. Όση ώρα μένω εκεί, δεν μου φέρνουν ούτε ένα ποτήρι νερό. Στο τέλος του -ας πούμε- μαθήματος, η γιαγιά με πληροφορεί πως η κόρη της δεν της έχει αφήσει χρήματα για μένα. “Δεν πειράζει, την επόμενη φορά”, της κάνω κι εξαφανίζομαι...

Νέα έμπνευση

Η Ουράνια Αρκάνα

Εδώ και μήνες σκεφτόμουν να δημιουργήσω μια νέα μαντική αρκάνα, τελείως διαφορετική από τις υπόλοιπες: Μια αρκάνα που θα ρίχνω μόνη μου, κατ' ιδίαν, όχι για να λέω στις ακριβοθώρητες φιλενάδες μου αν θα βρουν γκόμενο -λες και υπάρχει περίπτωση να βρουν...

Η Ουράνια Αρκάνα δεν είναι κατάλληλη για να προλέγει το μέλλον ενός συγκεκριμένου ατόμου. Η αποστολή της είναι πολύ υψηλότερη: Προβλέπει (ή ελέγχει) το μέλλον ολόκληρης της ανθρωπότητας! Πρόκειται για ένα εργαλείο γνώσης μοναδικό στα χρονικά του κόσμου.

Ετσι, μετά από δυο μήνες εμπνευσμένης πνευματικής εργασίας έχω, επιτέλους, ολοκληρώσει την Ουράνια Αρκάνα. Αποτελείται από 55 χαρτιά που έχουν τα εξής χαρακτηριστικά: Στο πάνω μέρος υπάρχει εικόνα, ανάλογη με το νόημα της κάρτας. Πάνω από την εικόνα αναγράφεται ο τίτλος του χαρτιού, ενώ πιο κάτω υπάρχει ένα συνοδευτικό κείμενο ή ξόρκι. Κάτω δεξιά είναι ζωγραφισμένο το στοιχείο της κάρτας. Οι κάρτες έχουν χρώμα μωβ, μαύρο, κόκκινο ή κίτρινο, ανάλογα με τη θέση στην οποία μπορούν να μπουν.

Τα στοιχεία που χαρακτηρίζουν τις κάρτες είναι τα εξής:

Ιστός αράχνης:	Συμβολίζει το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα
Το Άπειρο:	Συμβολίζει όλα τα φυσικά στοιχεία
Στέμμα:	Εγώ, η ιέρεια της υπέρτατης τελετουργίας
Κόκκινο ρόδο:	Η ερχόμενη φυλή
Ασημένια δίνη:	Σύμβολο του αέρα
Δέντρο:	Σύμβολο της γης
Κιτρινοκόκκινη φλόγα:	Σύμβολο της φωτιάς
Γαλάζια κύματα:	Σύμβολο του νερού
Ανεστραμμένο τρίγωνο:	Ολοκλήρωσης μιας θέσης

Α. Βασικά Χαρτιά (χρώμα μωβ): Οι δυνάμεις του Καλού
1. La Regina: Εγώ, η ιέρεια Υπέρτατης Τελετουργίας
2. Υβόννη - Η γήινη μάσκα: Εγώ, η Υβόννη, αντιμετωπίζω τις δυσκολίες της καθημερινής ζωής -μα ο σκοπός προχωρά.
3. Η Υπέρτατη Τελετουργία: Ο προορισμός μου· θα χρειαστεί να την εκτελέσω άμεσα.
4. Ουριήλ: Ο αρχάγγελος Ουριήλ – Ουράνια υποστήριξη
5. Ελοχίμ: Η ερχόμενη φυλή
6. Ψυχόσπαθο: Εξαιρετική δύναμη καταστροφής ανθρώπων και εξαγνισμού της γης.
7. Υπόσχεση: Για έναν καλύτερο κόσμο
8. Θυμός: Η ενέργεια που υλοποιεί το Σκοπό
9. "Πολύ αργά...": Για σας, που είσαστε Ένα
10. Φάντασμα μιας χαμένης νιότης: Αναπάντεχα γεγονότα που επαναφέρουν το παρελθόν.

Β. Βασικά Χαρτιά (χρώμα μαύρο): Οι δυνάμεις του Κακού
11. Το Πρόσωπο του Τέρατος: Το αληθινό πρόσωπο του Τέρατος Ανθρωπότητα, ο εχθρός μου.
12. Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα: Η ανθρώπινη κοινωνία, ως Matrix.
13. Ανθρωπότητα: Αυτοί ενάντια σε μένα· επίκειται σύγκρουση με ανθρώπους του περιβάλλοντός μου.

Γ. Χαρτιά Πολέμου (χρώμα κόκκινο)
14. Φωτιά - "Η Φωτιά θα αφανίσει το γένος σας": Η καταστροφική δύναμη της Φωτιάς ενάντια στην Ανθρωπότητα.
15. Αέρας - "Ο Αέρας θα σκορπίσει τη σκόνη σας": Η καταστροφική δύναμη του Αέρα ενάντια στην Ανθρωπότητα.
16. Νερό - "Το Νερό θα ξεπλύνει το μίασμα": Η καταστροφική δύναμη του Νερού ενάντια στην Ανθρωπότητα.
17. Γη - "Η Γη θα καταπιεί τα βδελυρά σας έργα": Η καταστροφική δύναμη της Γης ενάντια στην Ανθρωπότητα.
18. Πόλεμος: Πολύνεκρες πολεμικές συγκρούσεις
19. Τυφώνας: Πανίσχυροι ανεμοστρόβιλοι σαρώνουν τη γη
20. Τοξικό Νέφος: Δηλητηριώδης μόλυνση του αέρα

21. Πέτρινη Βροχή: Βομβαρδισμοί, εκρήξεις
22. Υγρός Θάνατος: Φονικές πλημμύρες
23. Απόκρουση: Η οργή των φυσικών στοιχείων εξουδετερώνεται
24. Κακία: Σύντομα θα αντιμετωπίσω κίνδυνο, προερχόμενο από ανθρώπινη κακία. Προσοχή...
25. Πονηρία: Θα προσπαθήσουν να με ξεγελάσουν, να με παγιδέψουν. Προσοχή...
26. Λαγνεία: Η γοητεία κάποιων με τυφλώνει. Προσοχή...
27. Μάγια: Απατηλά φαινόμενα με θλίβουν και με αποσπούν από το σκοπό
28. Αμφιβολία: Στο νου μου γεννιούνται αμφιβολίες που με πάνε πίσω
29. Σατανική Έμπνευση: Νέες επιστημονικές εξελίξεις στην υπηρεσία του Τέρατος
30. Μετάσταση: Το Κακό αλλάζει μορφή και ξανάρχεται
31. Απομόνωση: Οι φίλες με περιφρονούν· νιώθω ανεπιθύμητη και θλιμμένη.
32. Νεκρική Ακινησία: Ότι κι αν κάνω, το αποτέλεσμα παραμένει μηδέν.
33. Αδικία: Ανθρώπινες παρασκηνιακές ενέργειες στρέφονται εναντίον μου.
34. Ηχητικός Πόλεμος: Αφύσικη ηχορύπανση με εκνευρίζει και με αποσπά.
35. Ανεπάρκεια: Δικές μου ελλείψεις ή σφάλματα υπονομεύουν το Σκοπό.
36. Το Υπερπέραν: Διεύρυνση της συνείδησής μου, αξιοσημείωτη μεταφυσική εμπειρία.

Δ. Χαρτιά Αποτελέσματος (κίτρινο χρώμα)

37. Γενετικός Εκφυλισμός: Οδηγεί στο τέλος του Τέρατος Ανθρωπότητα
38. Εξάλειψη: Πολύνεκρα επεισόδια ή φυσικές καταστροφές
39. Φραγή Ψυχών: Δραστική μείωση πληθυσμών
40. Παγκόσμια Κραυγή: Φονική πανδημία

41. Νεαρή Επιδημία: μαζικοί θάνατοι παιδιών -γιατί *το μικρό κακό γίνεται μεγάλο...*
42. Παγκόσμιος Σεισμός: Η Γη τρέμει, χιλιάδες πεθαίνουν
43. Ατομική βόμβα: Πολύνεκρες συρράξεις
44. Κατακλυσμός: Πρωτοφανείς καταιγίδες και πλημμύρες
45. Αέρινη Φλόγα: Φονικός καύσων ή ξηρασία
46. Απειλή από το Διάστημα: Μετεωρίτες απειλούν τις πόλεις των ανθρώπων
47. Ανίερη Προστασία: Το Τέρας προστατεύεται· αντιμετωπίζουν φυσικές καταστροφές χωρίς σπουδαίες συνέπειες
48. Ο Θρίαμβος του Κακού: Χάρη στη βοήθεια δαιμονικών δυνάμεων, η ανθρωπότητα προχωρά κι εγώ είμαι αναποτελεσματική.
49. Εικονική Πραγματικότητα: Ως άνω· η τεχνολογία τους εξελίσσεται γοργά
50. Η Επέλαση της Ερχόμενης Φυλής: Δέχομαι ενδείξεις ότι *έρχονται*, Αυτοί από τ' άστρα...
51. Προάγγελος: Η αρχή του τέλους για την Ανθρωπότητα. Δυσοίωνες ειδήσεις ταράζουν το βόλεμα τους.
52. Υψηλή Προστασία: Δέχομαι “σημεία” ότι κάποιοι με προστατεύουν από τις επιθέσεις του Κακού.
53. Ισορροπία: Νίκη εναντια στους εχθρούς μου, ορατούς ή αόρατους. Έντονη αίσθηση ότι ο Σκοπός προχωρά...
54. Απαγορευμένη Ένωση: Έρχομαι σ' επαφή με ουράνιες δυνάμεις, μέσω μηνυμάτων, σημείων, προφητικών εμπνεύσεων· ανάγκη σιωπής...
55. Ηρεμία: Περίοδος πνευματικής και ψυχικής γαλήνης για μένα

Οδηγός Μαντείας

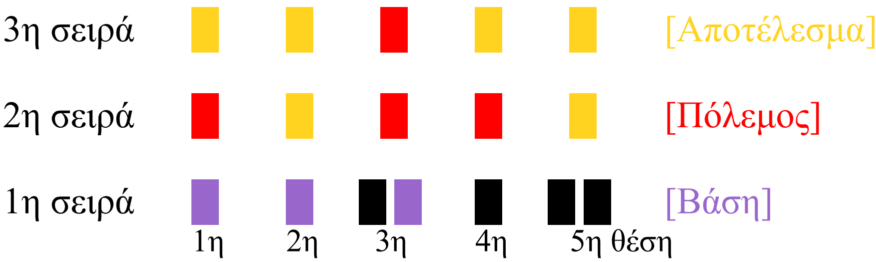
Χώρος: Το σαλόνι, πάνω στο σκαλιστό τραπέζι.
Χρόνος: Κατά τις ημέρες της περιόδου μου, κατά προτίμηση στην Πανσέληνο ή στη Νέα Σελήνη
Εργαλεία: Η Ουράνια Αρκάνα και το Ψυχόσπαθο

Ανακάτεμα καρτών:

Μόλις φθάσουν μεσάνυχτα, ρίχνω όλα τα χαρτιά ένα-ένα πάνω στο τραπέζι, ανάκατα, με την εικόνα προς τα κάτω. Κλείνω τα μάτια και τα ξαναμαζεύω αργά, πάλι ένα-ένα. Αφού συγκεντρώσω όλη την αρκάνα, την αφήνω πάνω στο τραπέζι, με τις εικόνες πάντα γυρισμένες προς τα κάτω. Κόβω στα τρία, από τα δεξιά προς τα αριστερά, πάνω από το Ψυχόσπαθο που έχω τοποθετήσει εγκάρσια μπροστά μου. Όλη η διαδικασία εκτελείται πάνω από τη λάμα του.

Το ρίξιμο:

Μπορεί να γίνει και αργότερα (κατά τις 3:00-4:00 τα ξημερώματα), που ξυπνώ από τον πρώτο ύπνο και είναι όλα ήσυχα. Κατ' αρχήν, ανοίγω ένα παράθυρο. Ύστερα αρχίζω να τραβώ από πάνω, ένα-ένα χαρτί, ώσπου να βγει μωβ ή μαύρο. Όσα χαρτιά δεν κάνουν, απορρίπτονται και μένουν στην άκρη. Μόλις βρω μαύρο ή μωβ, το αφήνω στην 1η θέση ανοιχτό.

Έπειτα, αρχίζω να τραβώ από κάτω, ώσπου να βρω χαρτί κόκκινο ή κίτρινο. Αν βγει χαρτί βασικό -μωβ ή μαύρο- το αφήνω πλάι στο πρώτο χαρτί, στην ίδια θέση (βλ. 3η και 5η θέση). Δυο μωβ κάρτες ενισχύουν το Σκοπό. Δυο μαύρες κάρτες ενισχύουν το Matrix. Ένα μωβ κι ένα μαύρο χαρτί προμηνύουν σύγκρουση (βλ. 3η θέση). Πάνω από το βασικό χαρτί μπαίνει χαρτί πολέμου κόκκινο και πάνω απ' αυτό μπορεί να έλθει χαρτί αποτελέσματος κίτρινο (βλ. 1η θέση). Ωστόσο, μετά το βασικό χαρτί μπορεί να βγει κατευθείαν κίτρινη κάρτα (βλ. 2η θέση). Σε περίπτωση που, τραβώντας από κάτω, βγει χαρτί προηγούμενης σειράς (πχ κόκκινο μετά από κίτρινο), αυτό απορρίπτεται κι εκεί σταματά η συμπλήρωση της θέσης.

Όταν συμπληρωθεί μια θέση (το πολύ τρία χαρτιά μετά το βασικό), παίρνω στο δεξί μου χέρι το Ψυχόσπαθο, ακουμπάω την αιχμή της λάμας πάνω σε κάθε χαρτί ξεχωριστά και απαγγέλλω τα ξόρκια που αναγράφονται επάνω. Κατόπιν, αφήνω το Σπαθί εγκάρσια κάτω από τα χαρτιά και προχωρώ στην επόμενη θέση: Τραβώ ξανά από πάνω ώσπου να βρω βασικό χαρτί, κ.ο.κ.

Συνδυασμοί

Συνδυάζω τα χαρτιά μεταξύ τους κάπως χαλαρά, με διαίσθηση. Για να πέσει μια κάρτα πολέμου ή αποτελέσματος, πρέπει το στοιχείο του να συμπίπτει με το στοιχείο του προηγούμενου χαρτιού. Αν όχι, απορρίπτεται και προχωράμε στην επόμενη θέση. Ειδικότερα:
Το Matrix και το Άπειρο αλληλοσυνδυάζονται.
Τα φυσικά στοιχεία (Γη, Νερό, Φωτιά, Αέρας) αλληλοσυνδυάζονται μόνο με το Άπειρο και το Matrix.
Το Ρόδο αλληλοσυνδυάζεται μονάχα με το Στέμμα
Το Ανεστραμμένο Τρίγωνο σημαίνει την ολοκλήρωση μιας θέσης και αρχή καινούργιας.

Κλείσιμο

Αφήνω τα χαρτιά στις θέσεις που έχουν τοποθετηθεί, απλωμένα μέχρι το πρωί για να τα δει η νύχτα. Όταν έλθει το πρωί, τα μαζεύω και τα βάζω μέσα στο κουτί τους με τη σειρά που έπεσαν, χωρίς να τα ανακατέψω.
! *Στις μέρες που ακολουθούν, παρακολουθώ τις παγκόσμιες εξελίξεις και καταγράφω τα αποτελέσματα των προβλέψεων της Ουράνιας Αρκάνας. Περιμένω...*

Συγχρονισμός του βιβλίου: *Όση ώρα καταγράφω τα χαρτιά της Ουράνιας Αρκάνας στο χειρόγραφο ημερολόγιό μου (2.11.05, επι δυο ώρες!), ο Ρόκυ ουρλιάζει διαρκώς, δαιμονισμένα....*

Τρίτη, 28 Σεπτεμβρίου 2004 (Πανσέληνος)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ουριήλ – Ατομική Βόμβα
Επαλήθευση: Την 1η Οκτώβρη εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Την επόμενη μέρα, βομβαρδισμοί στο Ιράκ με 125 νεκρούς.

Θέση 2η: Υβόννη + Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: Το επεισοδιακό μπλέξιμο με τον πατέρα της Λουίζας στις 18 Οκτώβρη.

Θέση 3η: Το Πρόσωπο του Τέρατος + Θυμός – Ηρεμία
Επαλήθευση: Ανησυχώ, θυμώνω, ευτυχώς όμως το ανωτέρω θέμα διευθετείται ομαλά και ηρεμώ.

Θέση 4η: "Πολύ αργά..." – Νεκρική Ακινησία

Θέση 5η: Ελοχίμ + Ψυχόσπαθο – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Τυφώνας στην Ιαπωνία, με 70 νεκρούς περίπου, στις 20 Οκτώβρη.

Θέση 6η: Υπέρτατη Τελετουργία + Ανθρωπότητα – Γη + Πόλεμος
Επαλήθευση: Ως τα μέσα Νοέμβρη, πάνω από 1000 νεκροί σε συγκρούσεις στο Ιράκ.

* * * *

Σάββατο, 9 Οκτωβρίου 2004

Ερωτικό Όνειρο: Βλέπω τον Γιώργο Φραντζή να στέκεται κάπου ψηλότερα από μένα. Είναι νέος, όμορφος, μελαχροινός. Ανεβαίνω πάνω σε μια χαμηλή πυραμίδα καλυμμένη από χαραγμένες πλάκες. Πλησιάζω τον Γιώργο, τον ρωτώ πώς ήταν στην Αμερική, όπου σπούδαζε κάποτε...۩

Επιστρέφοντας στο σπίτι μετά από μάθημα στην Ξένια, στη γωνία Μετεώρων και Αθανάτου μπουλντόζες που

δουλεύουν μου κόβουν το δρόμο. Θα μπορούσα να περάσω με προσοχή από την άκρη, ωστόσο προτιμώ να κάνω τον κύκλο του τετραγώνου και να μπω στη Νηρηίδων από τον πάνω δρόμο. Φθάνοντας στην επόμενη γωνία, βλέπω πεσμένα κάτω ένα σωρό με χαρτάκια τύπου Yu-Gi-Oh -ένα ολόκληρο πάκο με 115 κάρτες! Γεμάτη περιέργεια, σκύβω και τα παίρνω.

Έτσι, λοιπόν, απέκτησα μια συλλογή από χαρτάκια Yu-Gi-Oh, την οποία δεν είχα επιθυμήσει ούτε κυνηγήσει καθόλου, ούτε φανταζόμουν ότι θα αποκτούσα ποτέ. Φυσιολογικά είναι πολύ σπάνιο να βρεις έστω μία κάρτα στο δρόμο, πόσο μάλλον ολόκληρη συλλογή! *Όταν είναι γραφτό να γίνει κάτι, γίνεται. Όταν η μοίρα ορίζει να (σου) συμβεί κάτι, όλος ο κόσμος συνομωτεί ώστε αυτό να συμβεί, επηρεάζοντας μυστικά τόσο τις συγκυρίες όσο και τις (συχνά αδικαιολόγητες) αποφάσεις σου...*

Το βράδι συνάντησα την Περσεφόνη και τη Σάσα στην Κάτω Γλυφάδα. Οι τρεις μας πήγαμε βόλτα πλάι στη θάλασσα και ύστερα πήγαμε σινεμά για να δούμε το “Harry Potter and the Prisoner of Azkaban”. Αργά τη νύχτα, στο σπίτι της Πέρσας, φάγαμε τοστ και τους είπα τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα. Ωραία πέρασα...

Κυριακή, 10 Οκτωβρίου 2004

Πηγαίνω στο φούρνο για ψωμί. Μόλις έρχεται η σειρά μου, μία από τις πωλήτριες λέει ειρωνικά στη διπλανή της: “Δεν κάνεις μπάνιο!” Η άλλη, μια μαυριδερή γύφτισσα, μαζεύει πίσω το κεφάλι της για να σχηματίσει διπλοσάγονο και καγχάζει: “Είμαι γριά!”

Είναι ολοφάνερο ότι τα λένε για μένα, καθώς οι δυο κάργιες γελούν περιπαικτικά μπροστά μου. Ταράζομαι αλλά δεν μιλώ. Κάνω πως δεν καταλαβαίνω, μόνο αναρωτιέμαι: Γιατί με κοροϊδεύουν όλοι; Δεν φταίει η εμφάνισή μου, ούτε το ύψος μου πλέον. Με χλευάζουν επειδή εγώ δεν εκπέμπω την έμφυτη πουτανιά των ανθρώπινων θηλυκών...

Δευτέρα, 11 Οκτωβρίου 2004

Νωρίς το πρωί περπατώ έξω από το φούρνο, με σκοπό να

ρίξω μια μούντζα στις κάργιες και μετά να εξαφανιστώ. Τζίφος, δεν φαίνεται τίποτα πίσω από το τζάμι. Περνώ απέναντι, γυρίζω και ξανακοιτάζω προς το μέρος τους. Το βλέμμα μου διασταυρώνεται με της "γύφτισσας", που αυτή τη στιγμή δεν έχει δουλειά. Τότε βρίσκω την ευκαιρία και της ρίχνω μια μούντζα μεγαλοπρεπέστατη, έστω εξ αποστάσεως! Αμέσως νιώθω πολύ καλύτερα. *Η συγχώρεση είναι αφύσικη· η εκδίκηση είναι ισορροπία.*

Τώρα η ώρα είναι 2:00 το μεσημέρι και περιμένω λεωφορείο στη Γεννηματά για να πάω για μάθημα στην Παναγιώτα, στον Άλιμο. Τελείως αναπάντεχα, καταφθάνει στη στάση ακριβώς εκείνη η γύφτισσα που μούντζωσα το πρωί! Κάνω ότι δεν τη γνωρίζω, κι εκείνη επίσης. Το λεωφορείο δεν εμφανίζεται, οπότε αναγκάζομαι να πάρω ταξί. *Γιατί να μου συμβαίνει πάντα αυτό που δεν πρέπει, όσο απίθανο κι αν είναι;*

Πέμπτη, 14 Οκτωβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μαζί με 5-6 φίλους βρίσκομαι σ' ένα μεγάλο σιδηροδρομικό σταθμό, όπου έχουμε αναλάβει μια πολύ σημαντική αποστολή. Όμως οι εχθροί είναι εκεί, μας περιμένουν -αμέτρητοι μαυροφορεμένοι πολεμιστές του Κακού- και μας κυκλώνουν μέσα σε σκοτεινά λαγούμια. Ακολουθεί σφοδρή μάχη, σφαγή. Η ίδια ιστορία επαναλαμβάνεται 4-5 φορές, σαν σε ομόκεντρες ενσαρκώσεις. Πάντα κάποιο δικό μας λάθος ή αβλεψία μας φέρνει στην ίδια κατάληξη: σφαγή[1].

Την τελευταία φορά θυμόμαστε τι ακριβώς είχε συμβεί στις προηγούμενες “ζωές” μας και είμαστε προετοιμασμένοι. Ωστόσο, πάλι κάτι δεν πάει καλά: “Μη μου πείτε ότι ξεχάσατε τα σπαθιά σας μέσα στις βαλίτσες σας;” ρωτώ ανήσυχη στους συντρόφους μου. Σπεύδουμε γρήγορα πίσω για να μπούμε σε μια στοά και να βρούμε τα σπαθιά μας. “Έτσι θα τους αιφνιδιάσουμε!”, αισιοδοξώ. Τρέχουμε ξέφρενα πάνω στις ράγες μα εγώ μένω πίσω, σε λάθος λωρίδα. Μόλις το αντιλαμβάνομαι, πηδώ έγκαιρα στη σωστή ράγα, τρέχοντας σαν τρελή, ελπίζοντας ότι θα προλάβουμε.

Τώρα μπαίνω μέσα στη στοά μα οι συμπολεμιστές μου δεν φαίνονται πουθενά. Εχθρικοί στρατιώτες με εμποδίζουν να προχωρήσω πιο βαθιά. Μένω εκεί και περιμένω τους υπόλοιπους με αγωνία, ώσπου τους βλέπω να βγαίνουν τρέχοντας, με τις βαλίτσες στο χέρι. *Μα που είναι το δικό μου σπαθί;* αναρωτιέμαι. Λέμε ψέματα στους φρουρούς ότι ψάχνουμε την αποβάθρα 2 αντί την 9, όπου είχαμε σταθεί όλες τις προηγούμενες φορές[2]. Έτσι, καταφέρνουμε να ξεφύγουμε. Ο κίνδυνος έχει περάσει, νιώθω ανακούφιση. Δεν πρόκειται να μας βρουν εδώ.

Ξυπνώ γεμάτη αγωνία, με σφίξιμο στην καρδιά. Δεν θυμάμαι όλα τα γεγονότα, ξέρω ότι πολλές λεπτομέρειες μου έχουν ξεφύγει μα... τι θαυμάσια έξαψη!

Πιθανή ερμηνεία: 1. Σε προηγούμενες ζωές μου ίσως να έχασα πολύ σημαντικές μάχες εξαιτίας δικών μου σφαλμάτων και των συντρόφων μου. Επανερχόμαστε σε ομόκεντρες ενσαρκώσεις, ώσπου να αποκτήσουμε επίγνωση, να διορθώσουμε τα λάθη και να φέρουμε εις πέρας την αποστολή. 2. Είναι πιο σοφό να αποφεύγουμε κανείς τις συγκρούσεις και να δρα αθέατα...

Παρασκευή, 15 Οκτωβρίου 2004

Ψυχική Εμπειρία: Ονειρεύομαι ότι είμαι ξαπλωμένη στο κρεβάτι μου. Μια μεγάλη πεταλούδα με χρυσοποίκιλτα φτερά πεταρίζει πάνω από τα σκεπάσματά μου. Αισθάνομαι πολύ όμορφα. Ξαφνικά, εμφανίζεται ο Θανάσης, πιάνει την πεταλούδα και της καταστρέφει τα φτερά! *Αν είναι δυνατόν! Τι ον είναι πια αυτός ο Θανάσης;*

Μια Άλλη Πραγματικότητα: Το πρωί πηγαίνω για μάθημα ιταλικών στον Άλιμο. Δυο στενά πιο πέρα από το σπίτι του μαθητή μου ανακαλύπτω μια νοσταλγική γωνιά, σαν ξεχασμένη από άλλους καιρούς: Στα δεξιά μου, μέσα σ' ένα μεγάλο οικόπεδο, στέκεται ένα παλιό εγκατελειμένο πέτρινο σπίτι, με γυρτή στέγη από κεραμίδια κι ευρύχωρη βεράντα. Στα αριστερά μου, απέναντι από το πέτρινο σπίτι, υπάρχει ένα ετοιμόρροπο σινεμά. Κομμάτια από έναν αλλοτινό, αθωότερο κόσμο...

Τότε ακριβώς, το ρεμβασμό μου διακόπτει ένα επίμονο διαπεραστικό κροτάλισμα που ακούγεται πίσω μου. Γυρίζω και βλέπω μια μεσόκοπη κλώσσα, η οποία έχει μόλις στρίψει στη γωνία κι έρχεται προς το μέρος μου. Με κοιτάζει μ' ένα ηλίθιο, ειρωνικό βλέμμα και συνεχίζει να κροταλίζει επιδεικτικά μια αρμαθιά από καμιά εικοσαριά κλειδιά που βαστά στο χέρι της. Φορώ αμέσως τις ωτοασπίδες μου και απομακρύνομαι γοργά...

Κυριακή, 17 Οκτωβρίου 2004

Ερωτικό Όνειρο: Ανεβαίνω σκοτεινές σκάλες σε μια πολυκατοικία. Πίσω από ένα παράθυρο βλέπω έναν νέο άνδρα, με μαύρα μαλλιά και μια ελιά στο μάγουλο. "Τράβα με μέσα", του λέω και το κάνει. Πέφτω πάνω του, αγκαλιαζόμαστε. Ακολουθεί οργασμός που προσπαθώ να παρατείνω, ώσπου...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Τώρα βρίσκομαι αλλού. Περιπλανιέμαι στους δρόμους της πόλης, όπου επικρατεί αλλοφροσύνη: Μελαμψές γυναίκες ελαφρών ηθών βολτάρουν πέρα δώθε. Εγκλήματα εκτυλίσσονται τριγύρω, χωρίς να εντυπωσιάζουν κανέναν. Ακούω ότι ένας διάσημος μπασκετμπωλίστας δολοφόνησε κάποιον λόγω ξαφνικής τρέλας. Αστυνομικοί συλλαμβάνουν τον μακρυμάλλη αθλητή και τον διασύρουν κουβαλώντας τον γυμνό και γυρισμένο ανάποδα, με το κεφάλι κάτω και τα πόδια ψηλά. Το πλήθος ακολουθεί, ενώ ο ένοχος ουρλιάζει ασυνάρτητα. Όλοι απορούν πώς μπόρεσε να κάνει το φόνο· ήταν καλό παιδί.

Τώρα κατευθύνομαι προς την οδό Όλγας όταν, ξαφνικά, όλα ασπρίζουν και μια καθαρή γυναικεία φωνή αντηχεί πίσω από τον γκρίζο Υμηττό που διακρίνεται στο βάθος:

“Σταματήστε! Σταματήστε!” προστάζει. Όλα και όλοι ακινητοποιούνται, εκτός από μένα, που στέκομαι και ρωτώ: “Ποιά είσαι; Τι είσαι;”

Τότε, το σκηνικό αρχίζει να αλλάζει: Κάτι υλοποιείται σταδιακά μπροστά μας, μια γιγάντια λευκοδιάφανη οπτασία γενειοφόρου γέροντα τυλιγμένου με χαλαρά ιμάτια -η παραδοσιακή εικόνα του Θεού. Όλοι εξακολουθούν να μένουν ακίνητοι, μα εγώ τον παρατηρώ από την άκρη του δρόμου και εκλιπαρώ: “Πες μας, Θεέ μου! Δώσε μας τις οδηγίες Σου! Πες μας τι να κάνουμε!”

Ο Θεός δεν μιλά. Μας κοιτάζει όλους ήρεμα αλλά αυστηρά. Περιμένω ακόμη απάντηση μα η σιωπή πνίγει την ατμόσφαιρα. Τότε, νιώθω σαν μια αιθερική δίνη να με τραβά έξω από τη σκηνή και ξυπνώ μ' ένα σφίξιμο στην καρδιά. Αισθάνομαι πληρότητα αλλά και απορία...

Δευτέρα, 18 Οκτωβρίου 2004

Πηγαίνω για μάθημα στα παιδιά της Λουίζας και συναντώ στην εξώπορτα τον πατέρα της, τον κύριο Σωτήρη. “Μπέκα μέσα!” μου κάνει χαρωπά. Οι γονείς των παιδιών λείπουν, δεν έχουν σχολάσει ακόμη από τις δουλειές τους. Πρώτα κάνω μάθημα στη Ζαφειρία, από τις 6:30 ως τις 7:30 το απόγευμα. Ύστερα σειρά έχει ο Μανώλης, από τις 7:30 ως τις 8:30 -όπως πάντα. Στις 7:40 μπουκάρει μέσα ο κυρ Σωτήρης. Μόλις βλέπει ότι διδάσκω τον Μανώλη, με κοιτάζει με επιτιμητικό βλέμμα και μου πετάει όλο αγανάκτηση:

“Ε, όχι! Αυτό το παιδί έχει σηκωθεί από τις πέντε παρά τέταρτο το πρωί για να διαβάσει τα μαθήματά του! Όχι, δεν θα κάνετε μάθημα!”

Μένω εμβρόντητη μα διατηρώ την ψυχραιμία μου: “Να καθήσω ως τις οκτώ και τέταρτο;” ρωτώ.

“Ως τις οκτώ παρά τέταρτο!” μου κάνει αυτός, οπότε σηκώνομαι και φεύγω αμέσως, αφήνοντας το μάθημα στη μέση.

Εκτιμήσεις: Αποκλείεται να σήκωσαν το Μανώλη στις 4:45 τα ξημερώματα για να μελετήσει -ειδικά σήμερα, που έχει μεσολαβήσει σαββατοκύριακο. Απλά, ο τρελόγερος μου

ξεφούρνισε αυτό το ψέμα για να με διώξει -μην τυχόν και κουράσω την ιδιοφυία! Είναι θεόμουρλος ο μπάρμπας! Κι "έχει ψύχωση με το Μανώλη", όπως μου έχει εξηγήσει η Λουίζα.

Το θέμα είναι ότι αν δεν χειριστώ πολύ προσεκτικά την υπόθεση, κινδυνεύω να τσακωθώ πάλι με τη Λουίζα! Ο γέρος θα ισχυριστεί ότι εγώ έφυγα από μόνη μου, επειδή έτσι μου κάπνισε. Και βέβαια, θα πουν ότι πάλι εγώ φταίω, επειδή δεν σκέφτηκα πως 7:30 είναι πολύ αργά για να κάνει αγγλικά το ξουράφι ο Μανώλης -έστω κι αν οι γονείς του μου κανόνισαν εξαρχής αυτές τις ώρες. Αύριο πρωί-πρωί θα τηλεφωνήσω στη Λουίζα και θα της εξηγήσω τι συνέβη, ήρεμα και χωρίς να κατηγορήσω τον πατέρα της. Ας ελπίσουμε ότι θα καταλάβει...

Τρίτη, 19 Οκτωβρίου 2004

Ώρα 8:30 το πρωί, χτυπά το τηλέφωνό μου. Είναι ο κυρ Σωτήρης, που με ρωτά αλαφιασμένος:

"Γιατί θύμωσες κι έφυγες; Δεν σου είπα να καθήσεις ως τις οκτώ και τέταρτο;"

"Όχι, μου είπατε να φύγω στις οκτώ παρά τέταρτο", του υπενθυμίζω.

"Οκτώ και τέταρτο, σου είπα!" επιμένει.

"Όχι, δεν είναι έτσι! Εγώ σας ζήτησα να μείνω μέχρι τις οκτώ και τέταρτο, εσείς όμως μου είπατε οκτώ παρά τέταρτο! Γι' αυτό κι έφυγα, ήταν ήδη τόσο!" του εξηγώ ψύχραιμα.

Ακολουθούν διαμαρτυρίες, φωνές, έντονες αντιρρήσεις εκ μέρους του μπάρμπα και στρατηγική υποχώρηση εκ μέρους μου: "Τέλος πάντων, στο εξής θα πιάνω πρώτα το Μανώλη", τον καθησυχάζω.

"Ναι, γιατί είναι παιδί που κουράζεται εύκολα! Καλύτερα, μάλιστα, να έρχεσαι πιο νωρίς, στις 6:00 αντι στις 6:30, επειδή μετά είναι πολύ αργά για το Μανώλη!"

"Πιο νωρίς δεν μπορώ, γιατί το πρόγραμμά μου είναι τιγκαρισμένο", τον πληροφορώ. Εκείνος δυσανασχετεί αλλά το θέμα μένει εκεί.

Η ουσία είναι ότι εξαιτίας ενός χαζού (του Μανώλη) κι ενός τρελού (του κυρ Σωτήρη), κινδυνεύω πάλι να εκτεθώ και

να παρεξηγηθώ με τη Λουίζα. Πραγματικά απορώ, με τι σαχλαμάρες πρέπει ν' ασχολούμαι: Τι λεπτούς χειρισμούς πρέπει να εκτελώ για να ξεφεύγω από τον ιστό των ηλιθίων και των μουρλών· πόση ψυχραιμία, ευελιξία, αυτοέλεγχο πρέπει να εξασκώ για να αποφεύγω παρανοϊκά μπλεξίματα με απρόβλεπτες συνέπειες...

Εντέλει, μόλις το κλείνει ο κυρ Σωτήρης, τηλεφωνώ στη Λουίζα, της εξηγώ ήρεμα τα καθέκαστα και της ζητώ να μην πει κουβέντα στον πατέρα της. Εκείνη θυμώνει με τις πρωτοβουλίες του γέρου: "Αυτό που έκανε ο πατέρας μου είναι απαράδεκτο! Τα παιδιά έχουν μάνα και πατέρα για να τα φροντίσουν!". Προς μεγάλη μου ανακούφιση, η Λουίζα δείχνει κατανόηση και με διαβεβαιώνει ότι θα κόψει το βήχα του πατέρα της. Τέλος, μου ζητά συγγνώμη εκ μέρους του. Ευτυχώς, όλα διευθετήθηκαν ομαλά. Πάει κι αυτό...

Τετάρτη, 20 Οκτωβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα εστιατόριο· κάθομαι ολομόναχη σε ένα τραπέζι, ενώ όλοι γύρω μου διασκεδάζουν σε χαρούμενες παρέες. Κάποιος έρχεται να κάτσει μαζί μου, όμως η διπλανή συντροφιά τραβά θρασύτατα την καρέκλα του και τον παρασέρνουν στην ομάδα τους. Μένω ξανά μόνη κι έχω την εντύπωση ότι με κοροϊδεύουν.

Θυμώνω, σηκώνομαι όρθια, υψώνω τα χέρια προς τον ουρανό και προφέρω το ξόρκι "Είναι πολύ αργά για σας, που είσαστε Ένα". Γρήγορα ο ουρανός γεμίζει με μαύρα σύννεφα, βαριά και δυσοίωνα. Ξαφνικά, γιγάντιες τετραγωνισμένες μηχανές, μάλλον εξωγήινες, εμφανίζονται από κάθε κατεύθυνση και αρχίζουν να ισοπεδώνουν τα πάντα στο πέρασμά τους: Κτήρια, δρόμους, ανθρώπους. Αυτό είναι το τέλος του κόσμου τους.

Εγώ, η Αλίκη και η μητέρα μου τρέχουμε να σωθούμε, ενώ οι μηχανές προελαύνουν απειλητικές, συνθλίβοντας τα πάντα. Κάποια στιγμή χρειάζεται να ξιφομαχήσω ενάντια σε εχθρούς. Ύστερα πηδάμε πάνω από ψηλούς συρμάτινους φράκτες· βοηθώ τη μητέρα μου επειδή είναι γριά πια. Εντέλει, καταφέρνει να περάσει κι αυτή πάνω από το φράκτη, σε

ασφαλή περιοχή.

Σωθήκαμε; Όχι ακόμη. Οι μηχανές προχωρούν ακάθεκτες, περνούν τα σύνορα κι εμείς συνεχίζουμε να τρέχουμε για να κρυφτούμε πίσω από ερειπωμένους πέτρινους όγκους. Οι εξωγήινες μηχανές εξακολουθούν να καταστρέφουν τον κόσμο των ανθρώπων, κινδυνεύω κι εγώ. Ενίοτε χρειάζεται να παλέψω με τα χέρια ή με σπαθί ενάντια σε επικίνδυνους εχθρούς.

Τώρα οι μηχανές έχουν αποσυρθεί αφού ολοκλήρωσαν το έργο τους. Τελικά γλυτώνουμε από το θάνατο, εγώ και ελάχιστοι άλλοι άνθρωποι. Αρπάζω δυο πολύ εντυπωσιακές μεταξωτές βεντάλιες, μία χρώματος λιλά και μία σωμόν, από έναν άνδρα που μοιάζει Γιαπωνέζος. "Θα τις κρατήσω για ενθύμιο!" του λέω. Έπειτα, εξηγώ στους επιζώντες πως "μόνον όσοι εκτελούν το θέλημά μου θα επιβιώσουν, μόνον αυτοί..."

Πιθανή ερμηνεία: Προς το παρόν, ζω περιφρονημένη και απομονωμένη από την ανθρώπινη κοινωνία. Όμως, μήπως πλησιάζει κάτι στη γη; Κάτι εξωγήινο, που συλλαμβάνει την Επίκλησή μου κι έρχεται, με σκοπό να καταστρέψει την πλειοψηφία των ανθρώπων, αφήνοντας σε επιζήσουν μονάχα λίγοι, όσοι το αξίζουν. Εγώ δεν κινδυνεύω πραγματικά, εφόσον... τι σχέση μπορεί να έχω εγώ με αυτούς που έρχονται;

Πέμπτη, 21 Οκτωβρίου 2004

Ο θείος Ανέστης και η θεία Βαρβάρα είναι πάλι εδώ λόγω προβλημάτων υγείας του θείου, ο οποίος μπαινοβγαίνει στα νοσοκομεία από τις αρχές του Σεπτέμβρη. Από τις αρχές του μήνα έχει πυρετό και λοίμωξη και μένει μόνιμα στα νοσοκομείο. Ο πατέρας μου και η θεία Βαρβάρα τον επισκέπτονται κάθε μέρα, του φέρνουν φαγητό και συνεννοούνται με τους γιατρούς. Το θέμα είναι ότι το ζεύγος αρνείται να νοικιάσει μια γκαρσονιέρα, ενώ έχουν απαίτηση ο πατέρας μου να τρέχει εδώ κι εκεί για χάρη τους. Άγνωστο πόσο θα μείνουν ακόμη στο σπίτι μας. Στο μεταξύ, η μάνα μου έχει ήδη χάσει την υπομονή της: Τα νεύρα της έχουν σπάσει, γκρινιάζει και παραπονιέται διαρκώς, η πίεσή της ανεβαίνει επικίνδυνα και δεν προβλέπω να ξεμπλέκουμε εύκολα από αυτή την περιπέτεια.

Αρκετά! Αν η κατάσταση αυτή συνεχιστεί, δεν τους βλέπω καθόλου καλά τους γονείς μου! Αν μέχρι την Παρασκευή δεν ξεκαθαρίσει η υπόθεση, θα κάψω κανέναν!

?! Την επόμενη κιόλας μέρα, η υγεία του θείου Ανέστη παρουσιάζει ξαφνική κι απρόσμενη επιδείνωση. Απ' ότι ακούω, κάθε τόσο πέφτει σε κώμα και παραμιλάει. Έχουν έλθει και οι δυο γιοί του από την Κεφαλλονιά για να τον δουν.

Τρεις μέρες μετά, ο θείος θα μας αφήσει χρόνους στις 21:30 τη νύχτα. Κανείς δεν φανταζόταν ότι θα πέθαινε τόσο σύντομα. Πέσαμε όλοι από τα σύννεφα...

Παρασκευή, 22 Οκτωβρίου 2004

"Leni Riefendahl – Υποβρύχιος Κόσμος": Ο κόσμος του βυθού είναι μια πανδαισία χρωμάτων και απόλυτης ησυχίας. Εκατομμύρια διαφορετικές ψυχές συνυπάρχουν μέσα σ' έναν υγρό παράδεισο. Η μορφή εκφράζει την ψυχή. Ποικιλία μορφών σημαίνει ποικιλία ψυχών. Οι άνθρωποι ζουν πολύ μακριά από τον παράδεισο. Οι άνθρωποι δεν αντέχουν τον παράδεισο. Εγώ, όμως το απόλαυσα πραγματικά...

Κυριακή, 24 Οκτωβρίου 2004

Άλλο ενα επεισοδιακό μάθημα με το Στέλιο: Μόλις μπαίνω μέσα η Ολυμπία, η μητέρα του, μου παραπονιέται ότι στο τελευταίο τεστ αγγλικών του σχολείου ο φωστήρ πήρε 2 επειδή έδωσε κενή κόλλα -και πολύ πήρε! Ύστερα η κυρία κλαψουρίζει επί πέντε λεπτά για τα 10 ευρώ που μου δίνει.

Ξεκινάμε το μάθημα, όμως στέκεται αδύνατο να διδάξω οτιδήποτε: Ο μικρός κάνει συνεχώς χαζομάρες, ουρλιάζει υστερικά και σαχλαμαρίζει σαν καθυστερημένο. Η μητέρα του μπαινοβγαίνει κάθε τόσο εκνευρισμένη και προσπαθεί να μου υποδείξει τι να κάνω: "Βάζε τον να γράφει, γιατί δεν σε ακούει!". Στο τέλος μου εκμυστηρεύεται ότι φέτος ο Στέλιος πάει χειρότερα σε όλα τα μαθήματα του σχολείου. Με αλάλιασαν εκεί μέσα. Αρχίζω να καταλαβαίνω τον άνδρα της Ολυμπίας, που έχει λακίσει.

Την επόμενη μέρα, τελειώνοντας το μάθημα στην

Παναγιώτα, ο πατέρας της με ρωτάει σοβαρά: "Όλα ισορροπημένα, όλα εντάξει;" Περίεργη ερώτηση, ιδίως μετά τα χθεσινά επεισόδια...

Σάββατο, 30 Οκτωβρίου 2004

Γύρω στις 3:00 τα ξημερώματα, ο γενικός διακόπτης του ρεύματος ανεβοκατεβαίνει από μόνος του, ενώ η τηλεόραση ανοίγει και παίζει χωρίς να την έχει αγγίξει κανένας. Έχει προηγηθεί η ***Υπέρτατη Τελετουργία*** πριν από κανένα δίωρο...

Το ίδιο πρωί, μόλις φθάνω στο σπίτι της Ρένας η μητέρα της σπεύδει αμέσως να μου υποδείξει πώς να διδάσκω τον μάλλον ανεπίδεκτο υιό Μιχάλη: "Υβόννη, να τον βάζεις να γράφει, όχι μόνο να τα λες, γιατί δεν σε ακούει!" -παπαγαλίζει τα λόγια της Ολυμπίας.

Όσον αφορά το πελατολόγιό μου, πάντως, καλά πάει και φέτος. Συνολικά, έχω εννέα μαθητές:

1. Ξένια Θάνου, 13 ετών, τάξη Lower (πήρε το PET με βαθμό pass αντί high pass, όπως ήλπιζα).
2. Γιάννης Κυριαζόγλου, 21 ετών, ιταλικά Celi3. Πέρασε μόνο το προφορικό διαγώνισμα για το Celi2. Γραπτά μηδενίστηκε, επειδή σημείωσε τις απαντήσεις όχι μόνο στο "Φύλλο των απαντήσεων", ως ώφειλε, αλλά και πάνω στα φύλλα του τεστ· μελετηρός αλλά μάλλον χαζούλης...
3. Μανώλης Δεμίρης, ετών 10, τάξη Α.
4. Ζαφειρία Δεμίρη, ετών 8, τάξη Β Junior.
5. Σάββας Ιορδάνου, ετών 11, βοήθεια στα γερμανικά του φροντιστηρίου.
6. Παναγιώτα Γιαννάτου, ετών 10, βοήθεια στα γερμανικά του σχολείου.
7. Ρένα Κάραλη, ετών 11, βοήθεια στα αγγλικά και στα γερμανικά του σχολείου (πήρε το πιστοποιητικό Flyers με πολύ ψηλό βαθμό).
8. Μιχάλης Κάραλης, ετών 8, βοήθεια στα γερμανικά του σχολείου.
9. Άννα Βενέτη, ετών 12, τάξη Β.

* Ο Γιώργος Κοέν πήρε το Celi4 στα ιταλικά, ενώ έχει ήδη πάρει μαζί μου το Celi3 στα ιταλικά και το Proficiency στα αγγλικά. Εδώ τελειώνει μια όμορφη συνεργασία, που κράτησε τέσσερα χρόνια.

Addio Giorgio... *Εδώ οι δρόμοι μας χωρίζουν. Είχαμε μια ωραία συνεργασία, που τώρα όμως τελειώνει. Όλα τα καλά πράγματα τελειώνουν γρήγορα -αλλιώς παύουν να είναι καλά.*
Αναμνήσεις:
- Το στρογγυλό τραπέζι όπου κάναμε μάθημα για τέσσερα χρόνια.
- Η βιβλιοθήκη στα αριστερά μου
- Η ζωγραφιά με τα δυο ρόδα, το νέο και το παλιό, χιαστί
- Η κιθάρα στον καναπέ
- Ο διθέσιος καναπές με τα γαλαζοκίτρινα μοτίβα
- Οι αφίσες με τους διάσημους DJ (Cattaneo, Digweed κλπ)
- Ο δεκάλογος του τεμπέλη, τα πόστερ με τον τεμπελχανά
- Το γήπεδο ποδοσφαίρου απέναντι

Ίσως να θυμάσαι κάποτε ότι εγώ σε συντρόφεψα στα τελευταία χρόνια της ξεγνοιασιάς σου (από τα 17 ως τα 21) κι εσύ με συντρόφεψες στα τελευταία χρόνια της νιότης μου (από τα 37 ως τα 41)...

Δευτέρα, 1 Νοεμβρίου 2004

Συντονισμός του Matrix: Βρίσκομαι στο τέρμα λεωφορείων στην Κάτω Γλυφάδα, όπου περιμένω σε μια ουρά 20 ατόμων για να βγάλω μηνιαία κάρτα απεριορίστων διαδρομών. Είμαι ιδιαίτερα προσεκτική, επειδή ξέρω πως όποτε περιστοιχίζομαι από πλήθος ανθρώπων, σχεδόν πάντα δημιουργούνται επεισόδια γύρω μου και εναντίον μου: Πότε μου παίρνουν τη σειρά, πότε παραπονούνται ψευδώς ότι εγώ τους έχω πάρει τη σειρά, σχεδόν πάντα ο υπάλληλος εγκαταλείπει το πόστο του μόλις φθάνει η σειρά μου κ.ο.κ.

Τέλος πάντων, όλα κυλούν ομαλά, μέχρι που έρχεται η σειρά μου. Εκείνη την ώρα ακριβώς, καταφθάνουν δυο κυράτσες και ζητούν να τους παραχωρήσω τη σειρά μου επειδή “το λεωφορείο μας φεύγει σε δυο λεπτά!” Τους το επιτρέπω, μα

τότε πλακώνουν άλλες τρεις και ζητούν το ίδιο! Στο μεταξύ, οι υπόλοιποι στην ουρά δυσανασχετούν. “Σαν πολλές δεν μαζευτήκατε; Εισητήρια δεν έχει! Ας ερχόσασταν πιο πριν!” τους κάνω αυστηρά και τους κόβω το βήχα.

Τότε, πετάγεται ένας έξυπνος από πίσω και τα βάζει με τον υπάλληλο, ο οποίος αρχίζει τις φωνές και απειλεί να πάει για κατούρημα! Ακολουθούν διαμαρτυρίες, κραυγές, φασαρία απ' όλους όσους στέκονται στην ουρά.

“Εκείνη η κυρία μπροστά φταίει, που τις άφησε να περάσουν!” φωνάζει ο έξυπνος.

“Εγώ; Εγώ δεν τις άφησα να περάσουν!” διαμαρτύρομαι, εφόσον μάλιστα μόνο μία απ' αυτές πήρε εισητήριο· οι άλλες δυο πήραν δρόμο.

Ο έξυπνος επιμένει και ο υπάλληλος φωνάζει: “Αυτό είναι το τελευταίο κουπόνι που φτιάχνω (δηλαδή το δικό μου). Μετά πάω τουαλέτα!”. Μόλις μου δίνει πίσω την κάρτα, αποχωρώ εγκαίρως για να προλάβω το λεωφορείο 205. Ο τύπος πίσω συνεχίζει να με κατηγορεί. “Εσείς οι έξυπνοι ας τα λέγατε καλύτερα!” του πετάω κι εξαφανίζομαι. Φεύγει και ο υπάλληλος για να πάει τουαλέτα, ενώ έχει πια μαζευτεί μια ουρά τουλάχιστον 30 ατόμων, που αγανακτούν. *Υπέροχα...*

Ελπίζω, μόνο, να μην έχω χειρότερα στο σπίτι της Παναγιώτας, όπου θα πάω για μάθημα το απομεσήμερο. Όπως έμαθα, η μικρή πήρε 7/20 στο σχολικό τεστ -παρόλο που την είχα διαβάσει πολύ καλά. Τι περιμένεις από τούβλα;

Σάββατο, 6 Νοεμβρίου 2004

Απογευματινή επίσκεψη στη Λουίζα, από την οποία μαθαίνω τα εξής συνταρακτικά νέα: Ο Βασίλης, εκείνος ο μυστηριώδης φίλος του Νώντα, ο οποίος είχε εμφανιστεί από το πουθενά πέρυσι μετά από 15 χρόνια απουσίας, για να απειλήσει τη δουλειά μου και τη φιλία μου με τη Λουίζα (1η Δεκ. 2003), είναι νεκρός! Τον Απρίλη μπήκε στο νοσοκομείο επειδή είχε πόνους στη μέση, του έκαναν παρακέντηση στο σηκώτι, από λάθη των γιατρών έπαθε εσωτερική αιμορραγία και πέθανε δυο μήνες αργότερα -χωρίς να το περιμένει κανείς. *Μήπως το*

“κάψιμο” του Μανώλη (2 Δεκ. 2003), για κάποιο μυστηριώδη λόγο, έπεσε στο Βασίλη;

Φεύγοντας, η Λουίζα με συνόδευσε μέχρι την εξώπορτα γιατί ήθελε να ποτίσει και τότε έτυχε να περάσει απέξω η μητέρα της ανάπηρης Σταυρούλας. Χαιρετήθηκαν εγκάρδια με τη Λουίζα κι έπιασαν κουβέντα· η κυρία δεν μου φάνηκε καθόλου κακομοίρα, μάλλον το 'παιζε και ντίβα, θα έλεγα. Μας αποκάλυψε, μάλιστα, ότι η ανάπηρη κόρη της έχει μπει σε ένα ειδικό πρόγραμμα εκπαίδευσης και σύντομα θα πιάσει ανάλογη δουλειά σε κάποια δημόσια υπηρεσία. “Σύντομα η Σταυρούλα θα βγάζει το ψωμί της και θα γίνει ανεξάρτητη, ενώ άτομα αρτιμελή και μορφωμένα δεν μπορούν να βρουν καμία δουλειά”, κατέληξε η κυρία με αρκετό καμάρι...

* * * *

Κυριακή, 14 Νοεμβρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Πηγαίνω βόλτα σε καταπράσινες λοφώδεις εκτάσεις, κάπου στη Σκωτία. Μια γαλήνια γαλάζια λίμνη διακλαδίζεται πάνω στις πλαγιές. Τώρα περπατώ σε χωριάτικα σοκάκια, παρατηρώ τις σκουροπράσινες φυλλωσιές στις μάντρες, τη γαλάζια ατάραχη θάλασσα στο βάθος. Πετώ αβίαστα πάνω από το νερό, εκφράζοντας χαλαρή θέληση, χωρίς προσπάθεια.

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι κάπου ξαπλωμένη και ήρεμη, μάλλον στο κρεβάτι μου. Μια φωτεινή σφαίρα βγαίνει από μέσα μου, υψώνεται πάνω από το σώμα μου, ξαναμπαίνει μέσα μου. Τρεις ή τέσσερις πολύχρωμες αναλαμπές, σαν ουράνια τόξα, με καλύπτουν κατά μήκος. Υπέροχη αίσθηση...

Ο ανηψιός μου ο Γιάννης, εδώ και δυο μήνες στρατιώτης στο πυροβολικό Θήβας, την περνά κοτσάνι: Δεν κάνει αγγαρείες, ούτε ασκήσεις, παρά μόνο φτιάχνει σάντουιτς στο καψιμί επειδή, λέει, έχει δουλέψει ως μπάρμαν στο “Blue Rose”. Δηλαδή: Ανάμεσα σε χιλιάδες νεαρούς, ο Γιαννάκης μας είναι ο μόνος που έχει εργαστεί ως μπάρμαν και ο μόνος που ξέρει να φτιάχνει καφέδες...

Αργότερα, όμως, θα τον στείλουν στη Χίο και θα έχει πρόβλημα το πουλάκι μου, επειδή εκεί θα είναι αναγκασμένος να γυμνάζεται και να δουλεύει σκληρά όπως οι υπόλοιποι στρατιώτες. Βλέπεις, το μέσον της Θήβας δεν πιάνει στη Χίο. Ωστόσο, η αδελφή μου δεν πτοείται: Λέει ότι έχει κι εκεί κάποιο γνωστό, ο οποίος θα φροντίσει να μετατεθεί ο Γιάννης σε καλύτερη μονάδα.

Σημειωτέον ότι ο Γιάνναρος χρειάζεται γύρω στα 600 ευρώ το μήνα (δηλαδή έναν ολόκληρο μισθό) για να κινείται, το παιδί. Αλήθεια, πώς καταφέρνει και του τα στέλνει η Αλίκη; Σύμφωνα με τα λεγόμενά της, στέλνει στον στρατευμένο πρίγκηπα σχεδόν όλα όσα βγάζει από την ταβέρνα "Τρία Κυκλάμινα", όπου εργάζεται εδώ και μερικούς χειμώνες, ενώ με τα 300 ευρώ του Ταμείου Ανεργίας πληρώνει τα μηνιαία δίδακτρα για την ιδιωτική σχολή ψυχολογίας όπου φοιτά ο Νάσος από φέτος. ***Μυστήρια*** πράγματα...

Ακόμη, ας μην ξεχνάμε ότι η Αλίκη έχει αντιμετωπίσει ουκ ολίγα δικαστήρια εξαιτίας του Γιάννη, ο οποίος από μικρός οδηγούσε μηχανάκι χωρίς να έχει δίπλωμα. Έχει αθωωθεί σε όλα επειδή "του τυχαίνουν καλοί δικαστές", λέει. Δικαστές που, για κάποιο περίεργο λόγο, δεν λαβαίνουν καν υπόψη τους νόμους...

Συμπέρασμα: Σε κάθε τους βήμα οι Μαρκάκηδες έχουν κι ένα μέσο! Μα πού τα βρίσκουν τόσα μέσα; Τελευταία, μάλιστα, η Αλίκη έχει αποκτήσει μπόλικο τουπέ, το τουπέ που έχουν όλοι όσοι απολαμβάνουν την εύνοια των κυκλωμάτων. *Κοίτα να δεις, που η αδελφούλα μου διαθέτει "γνωριμίες", "προστασία", "υποστήριξη" από υψηλά ιστάμενα πρόσωπα! Όποια πέτρα κι αν σηκώσεις πλέον, από κάτω βρίσκεται. Ποιός; Η Αλίκη...*

Λεπτομέρεια: Εδώ και λίγο καιρό η Αλίκη συχνάζει στο περίφημο γυμναστήριο-σαλόνι "Universe", το οποίο της το πληρώνει ο Θύμιος. Το Universe αποτελεί κύκλωμα ολκής: Κάποτε τόλμησα να μπω μέσα για να ρωτήσω τιμές· η ντίβα ρεσεψιονίστ μου έριξε ένα περιφρονητικό βλέμμα (μάλλον δεν της άρεσε το όχι σινιέ ντύσιμό μου) και αρνήθηκε πεισματικά

να μου πει πόσο στοιχίζει το body building το μήνα. Μόνο που δεν με πέταξε έξω με τις κλωτσιές. Η αδελφούλα μου, αντίθετα, όχι μόνον έγινε αμέσως δεκτή μα τελευταία έχει αποκτήσει μπόλικο τουπέ, το τουπέ που έχουν όσοι απολαμβάνουν την προστασία ενός κυκλώματος.

Χωρίς εξαίρεση, λοιπόν, όλοι οι οικογενειάρχες γίνονται γρανάζια των κυκλωμάτων -αργά ή γρήγορα. Όλοι τους είναι στο κόλπο. Δεν γίνεται αλλιώς. Αλλιώς δεν μπορείς να κάνεις καριέρα, ούτε να ζήσεις την οικογένειά σου. Πάρε, για παράδειγμα, εμένα...

Τρίτη, 16 Νοεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Είναι πρωί, είμαι στο σπίτι αλλά δυνατή μουσική αντηχεί παντου και δεν με αφήνει να ησυχάσω[1]. Κοιτάζω στο φωταγωγό για να δω από πού προέρχεται μα γρήγορα διαπιστώνω πως η πηγή του θορύβου βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου! Το παλιό στερεοφωνικό είναι αναμμένο και παίζει -μα πώς; Τότε, το όνειρο γίνεται διαυγές. Δοκιμάζω να αιωρηθώ, τα καταφέρνω, κι έτσι ξεκινά μια

Αστρική Προβολή: Ανοίγω την μπροστινή πόρτα, βγαίνω έξω και αρχίζω να πετώ προς τη θάλασσα, εφαρμόζοντας τη “μη-δράση” (δηλαδή, εκδηλώνω μονάχα νοερή επιθυμία χωρίς να καταβάλλω προσπάθεια). Δυσκολεύομαι λίγο μα συνεχίζω, παρατηρώντας το περιβάλλον γύρω μου. Τώρα πετώ άνετα πάνω από ένα μακρύ δρόμο σε δενδρόφυτη περιοχή[2].

Φθάνω σε μια ξένη χώρα, όπου λωρίδες θάλασσας εισχωρούν στην ξηρά, σχηματίζοντας όμορφα φιόρδ. Το τοπίο είναι μαγευτικό, ωστόσο υπάρχουν μερικές μαυροντυμένες γυναίκες στο δρόμο, οι οποίες συνομιλούν δυνατά και με ενοχλούν[3]. Περνώ από πάνω τους πετώντας και θαυμάζω το γραφικό κόλπο που εκτείνεται από κάτω. Αυτές με ακολουθούν και μ' ενοχλούν ακόμη. Πριν φύγω από κει, τις απειλώ: “Αν με ακολουθήσετε, θα σας καταραστώ άσχημα!”[4]

Τις αφήνω πίσω και μπαίνω σ' ένα ωραίο χωριάτικο σπίτι, σαν παραμυθένιο, με ξύλινη διακόσμηση κι επίπλωση, παράθυρο με χρωματιστά βιτρώ, γυρτή ψάθινη σκεπή. Χαρωπά παιδιά παίζουν μέσα. Ύστερα βγαίνω έξω, χαίρομαι τη φύση που σφίζει γύρω μου και σύντομα περιπλανιέμαι στις βραχώδεις όχθες ενός μικρού ποταμού. Παντού ολόγυρα δεσπόζουν καταπράσινα δέντρα[5].

Ένας νεαρός, με κομμένα τα πόδια από τα γόνατα, λέει πως είναι ο Χριστός. "Οποιοσδήποτε μπορεί να πει πως είναι ο Χριστός"[6], του λέω και κάνω να φύγω από κοντά του. Τότε αυτός αναπλάθει τα κουτσουρεμένα πόδια του κι έρχεται προς το μέρος μου. Δεν επιμένει να με κρατήσει καθώς φεύγω -άρα δεν είναι κακός.

Προχωρώ κατά μήκος του ποταμού και ανιχνεύω το μαγευτικό, υγρό, βραχώδες μα και δενδρόφυτο μέρος. Πάνω σε μια βουνοπλαγιά διακρίνονται θαυμάσιες κλιμακωτές λίμνες. Κάτω χαμηλά εκτείνεται μια εύφορη πεδιάδα. Στέκομαι για λίγο και απολαμβάνω τη σπάνια φυσική ομορφιά που ξετυλίγεται γύρω μου, όμως οι ενοχλητικές μαυροφόρες εμφανίζονται ξανά και σπάνε τη γαλήνη του τόπου με την ηχηρή φλυαρία τους[7]. Προσπαθώ να τις αγνοήσω μα μου είναι αδύνατον. Έτσι, φεύγω και πάλι. Κάτω χαμηλά, διακρίνεται μια πεδιάδα.

Πίσω στο χωριό, συναντώ μια γυναίκα και αρχίζω τις ερωτήσεις:
“Ποιές είναι αυτές οι γυναίκες;” ζητώ να μάθω.
“Λέγονται Γούβες”, μου απαντά.
“Και η χώρα αυτή πώς ονομάζεται;”
“Ονομάζεται Μπούννντα”.
“Εκείνος ο νεαρός είναι στ' αλήθεια ο Χριστός;”
“Εδώ κυριαρχεί ο Βασιλιάς Πίθηκος. Δεν μπορώ να σου αποκαλύψω το μυστικό αυτού του άνδρα” μου εξηγεί η γυναίκα. “Εδώ είσαι σε άλλη χώρα. Οι Αμερικανοί θα αποκάλυπταν ποτέ τα μυστικά τους στους Ρώσους; Όχι, αυτό δεν γίνεται!”[8]

Τότε ακριβώς, ξυπνώ μαλακά. Πού να ταξίδεψα άραγε; Το ανωτέρω αστρικό ταξίδι μου πρέπει να ήταν μια ματιά σ' έναν άλλο κόσμο, γοητευτικό, εντυπωσιακό -όμως σκοτεινές οντότητες με ενόχλησαν και εκεί...

Ερμηνεία: 1. Όποτε προσπαθώ να συνειδητοποιηθώ, να “ταξιδέψω”, να μάθω, όλο και κάποια ενόχληση (ηχητική συνήθως) με αποσπά από την πορεία μου. 2. Ο μακρύς δρόμος συμβολίζει το πέρασμα σε άλλη διάσταση. 3. Αυτή τη φορά δεν με εμποδίζουν “εχθρικά σκυλιά” αλλά θορυβώδεις “δαίμονες” που παίρνουν τη μορφή μαυροφόρων γυναικών. 4. Η φοβέρα μου τις αναχαιτίζει για λίγο. 5. Έτσι, καταλήγω σε έναν άλλο κόσμο και τον εξερευνώ με ενδιαφέρον. 6. Ωστόσο, το ψέμα δεν φαίνεται να λείπει ούτε από εκεί. 7. Φαίνεται ότι οι θορυβώδεις κυρίες εμφανίζονται όποτε πρόκειται να περάσω ορισμένα επιτρεπτά όρια. 8. Ζητώ πληροφορίες, ωστόσο δεν μου αποκαλύπτονται πολλά πράγματα επειδή, όπως φαίνεται, ο κόσμος μου είναι μάλλον εχθρικός προς τον δικό τους...

Παρασκευή, 19 Νοεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σ' ένα σκοτεινό ασανσέρ που κατεβαίνει συνεχώς. Ανησυχώ επειδή σε κάθε υπόγειο όροφο ο χώρος γύρω μου στενεύει όλο και περισσότερο. Φθάνω σ' ένα υπόγειο εργαστήριο, όπου ανακαλύπτω πως κάποιοι κακόβουλοι επιστήμονες χρησιμοποιούν εξελιγμένα προγράμματα εικονικής πραγματικότητας για να

εισβάλλουν στην "αληθινή" πραγματικότητα.

Στην επιφάνεια της γης, ένας εχθρός των κακών επιστημόνων ψάχνει στους δρόμους για να βρει ένα σημαντικό στοιχείο, ενώ τέρατα που μοιάζουν με βουβάλια τον κυνηγούν ανάμεσα στο πλήθος. Σύντομα ο κυνηγημένος καταλήγει απρόσμενα στο υπόγειο, καθώς οι εικόνες που βιώνει αλλάζουν ύποπτα και θυμίζουν πια εικονική πραγματικότητα. Τελικά, ανακαλύπτει πως και ο ίδιος είναι συνδεδεμένος με ένα εικονικό Μάτριξ, μέσω ηλεκτροδίων που εισέρχονται στον εγκέφαλό του...⇧

Ψυχική Εμπειρία: Είμαι στο παλιό σπίτι της θείας Αρχοντίας στον Κορυδαλλό. Πέρα στο βάθος προβάλλει ο γιός της, ο θείος Γιώργος, ο οποίος έχει πεθάνει. Εμφανίζεται λουσμένος σε λαμπερό λευκό φως και ανοίγει τα χέρια του σα να με υποδέχεται...

Δευτέρα, 22 Νοεμβρίου 2004

Το απόγευμα πήγα στη Λουίζα για να ευχηθώ για τα γενέθλιά της. Ως δώρο της πρόσφερα ένα μεταλλικό κηροπήγιο με τρεις θήκες και ανθεμωτή διακόσμηση, πολύ συμπαθητικό. Το άνοιξε βιαστικά πάνω σε μια καρέκλα, κάτι μουρμούρισε, ύστερα εξαφανίστηκε μαζί με το δώρο και αναγκάστηκα να την ψάχνω σε όλο το σπίτι για να τη ρωτήσω πώς της φάνηκε. Εντέλει, την ανακάλυψα στην κουζίνα, μάλλον συνοφρυωμένη -ίσως επειδή το δώρο μου της φάνηκε φθηνό.

... Στις μέρες που ακολουθούν νιώθω ψυχρότητα εκ μέρους της, δεν μου προτείνει πια να βρεθούμε και συνεχώς αναβάλλει μια συνάντηση μαζί με φίλους της, που μου είχε υποσχεθεί εδώ και τρεις εβδομάδες. Όσο για το δώρο μου, σύντομα θα το εξαφανίσει δια παντός. Δεν πρόκειται να ασχοληθώ με το τι μπορεί να φταίει, τι την πείραξε πάλι. Δεν με νοιάζει. Δεν μπορώ πια να ασχολούμαι με μουρλούς.

Τρίτη, 23 Νοεμβρίου 2004

Διαυγές Όνειρο: Ονειρεύομαι το νεκρό Μίλτο, τον μακαρίτη σύζυγο της Μιλένας, μέσα σε μια μικρή αυλή. Εκτελώ

σύντομη άσκηση χαλάρωσης και “πέφτω” βαθιά, ενώ τον ρωτώ πού βρίσκεται.

Τώρα είμαι σ' ένα σκοτεινό εντευκτήριο, όπου έχουν μαζευτεί πλήθος όρθιοι θαμώνες και περιμένουν τη σειρά τους μπροστά σ' ένα γραφείο. Πίσω από το γραφείο κάθεται ο Μίλτος, μέσα σε φως. Κάποιος στέκεται μπροστά του και ζητάει δάνειο. Ο Μίλτος εξετάζει ένα ειδικό βιβλίο και λέει: “Δεν μπορώ να σου δώσω τόσα [όσα θες], μπορώ μόνο αυτά”. Φαίνεται πνιγμένος στη δουλειά κι έχει μεγάλη ευθύνη.

Πιθανή ερμηνεία: Ίσως, κάπως έτσι μοιράζονται οι ζωές: Η ψυχή ζητά ένα “ενεργειακό δάνειο” (μια “μοίρα”), όμως συνήθως δεν παίρνει αυτό που θέλει αλλά ό,τι απομένει “ελεύθερο” -μάλλον παραείμαστε πολλοί εδώ στη γη. Όσο για τον Μίλτο, φαίνεται πως έχει αναλάβει μια πολύ σοβαρή αποστολή εκεί, στην Άλλη Πλευρά...

“Ο Εξορκιστής”: Κλασική ταινία τρόμου, η οποία είχε σοκάρει κάποτε τους πάντες με τις αποτρόπαιες σκηνές δαιμονισμού που δείχνει. Αυτή τη φορά, ωστόσο, είδα τον “δαίμονα” με άλλο μάτι και με αρκετή έκπληξη συνειδητοποίησα ότι: Πέρα από ορισμένα fancy tricks (πλήρης περιστροφή του λαιμού, “περπάτημα αράχνης”, ψυχοκινητικά φαινόμενα), η συμπεριφορά του φοβερού δαίμονα δεν διαφέρει καθόλου από την ανθρώπινη! Πιο αναλυτικά:

α) Ο δαίμονας βρίζει χυδαία, δεν σέβεται κανέναν, προσβάλλει και χλευάζει διαρκώς, ιδίως όσους αισθάνεται εχθρούς του. *Σε τι διαφέρει η αδιάκοπη χυδαιολογία πολλών σημερινών ανθρώπων; Χωρίς καν να σε γνωρίζουν, καταμεσής του δρόμου σε γιουχάρουν, σε βρίζουν, σου κραυγάζουν, σε τρομάζουν.*

β) Το πονηρό πνεύμα γυρεύει διαρκώς ευκαιρία για να εξαπολύει καλοσχεδιασμένες ψυχικές επιθέσεις. Αυτή είναι και η ειδικότητά του, άλλωστε. Συχνά, χωρίς καν να ξέρει ποιός είσαι, σου ουρλιάζει τις ανασφάλειές σου, παίζει με τους φόβους σου, υποδαυλίζει τις ενοχές σου. *Τα ίδια ακριβώς ενεργειακά παιγνίδια παίζουν κατά κόρον οι άνθρωποι μεταξύ τους, επιδεικνύοντας συχνά μια παράξενη τηλεπάθεια. Για*

παράδειγμα, άτομα που δεν έχω ξαναδεί, μου φωνάζουν στο δρόμο: "Είσαι αγάμητη, γι' αυτό είσαι έτσι!" ... "Χαζή είσαι, καλά σου λένε όλοι!" ... "Γριά πατσούρα" κλπ.

γ) Ο δαίμονας παρουσιάζει ακόρεστες, ανώμαλες σεξουαλικές ορέξεις: "Fuck me!". *Ομοίως, οι σημερινοί άνθρωποι, από την εφηβεία τους ακόμη, πηδιούνται ασταμάτητα με όποιον τους λάχει, κάνουν όποια ανωμαλία τους περάσει από το μυαλό, και θεωρούνται πολύ "cool".*

δ) Το πονηρό πνεύμα παραπλανά τους άλλους με πολύ επιδέξιο τρόπο, μπλέκοντας αλήθειες με ψέματα, τονίζοντας τις λεπτομέρειες που τον συμφέρουν. Σε περίπτωση που στριμωχτεί, υποκρίνεται τον μειλίχιο ή τον υποχωρητικό. *Κλασική ανθρώπινη συμπεριφορά, που θεωρείται ένδειξη "εξυπνάδας".*

ε) Ο δαίμονας δεν διστάζει να σκοτώνει όσους τον ενοχλούν, με τέτοιο τρόπο ώστε κανείς να μην τον υποψιάζεται. *Πόσα εγκλήματα δεν διαπράττονται καθημερινά μέσα στην ανθρώπινη κοινωνία, τα οποία φαίνονται ως ατυχήματα και καλύπτονται από τη συντονισμένη δράση των κυκλωμάτων;*

στ) Ο δαίμονας επιζητεί διαρκώς να τρομοκρατεί τους πάντες, γρυλίζοντας, μουγκρίζοντας, ουρλιάζοντας επιθετικά. *Ακριβώς το στυλ των σημερινών νέων: Αν περάσεις μπροστά από οποιαδήποτε ομάδα νεαρών, ακούς μια αδιάσπαστη οχλοβοή από γρυλίσματα, μουγκρητά, ουρλιαχτά, ασυνάρτητες κραυγές, που σου παγώνουν το αίμα στις φλέβες. Για παράδειγμα, ο ανηψιός μου ο Νάσος συχνά γρυλίζει και ολολύζει αλαζονικά, επιδεικτικά, χωρίς κανένα λόγο, μα όλοι τον βρίσκουν χαριτωμένο.*

ζ) Το πονηρό πνεύμα αρέσκεται ιδιαίτερα να τραβά την προσοχή, θορυβώντας ακατάπαυστα: Φωνάζει όσο πιο δυνατά μπορεί, κουδουνίζει ή κροταλίζει διάφορα αντικείμενα, κοπανάει, σφυρίζει, βρυχάται. *Ομοίως, τα ανθρώπινα όντα απολαμβάνουν να προξενούν κάθε είδους φασαρία: μηχανές που μουγκρίζουν ακατάπαυστα, συναγερμοί που σφυρίζουν για ψύλλου πήδημα, αφύσικες μουσικές (χιπ χοπ, βλαχορόκ, τρανς κλπ) που αντηχούν επί ώρες και διαταράσσουν την ατμόσφαιρα, αρμαθιές κλειδιά ή κομπολόγια που τα χτυπούν ασταμάτητα με μανία, κοπανήματα από μερεμέτια που διαρκούν χρόνια.*

η) Ο δαίμονας απολαμβάνει να καταστρέφει με πάταγο και να ρυπαίνει το φυσικό περιβάλλον. *Ο άνθρωπος αισθάνεται ιδιαίτερα δημιουργικός όταν ξεκινά πολέμους όπου όλα καταστρέφονται με πάταγο. Ρυπαίνει το περιβάλλον σε παγκόσμια κλίμακα με αφύσικους τρόπους (ραδιενέργεια, καυσαέρια, τοξικά απόβλητα κλπ), με μόνιμο πρόσχημα την τεχνολογική πρόοδο.*

θ) Συχνά ο δαίμονας επιδεικνύει εξαιρετικές γνώσεις ή δεξιότητες, που φυσιολογικά δεν μπορεί να διαθέτει: Για παράδειγμα, ένας δαιμονισμένος μιλά ξαφνικά άπταιστα ξένες γλώσσες που δεν έχει διδαχθεί ποτέ, ή γράφει έξοχα ποιήματα ενώ είναι αγράμματος. *Ομοίως, μαθητές αποδεδειγμένα ηλίθιοι και ανεπίδεκτοι, όταν έρχεται η ώρα των διαγωνισμάτων δέχονται ξαφνικά τη "θεία φώτιση" και γράφουν για άριστα. Όλοι έχουμε ακούσει για περιπτώσεις μαθητών του 10-12, οι οποίοι παραδόξως καταφέρνουν να αριστεύσουν στις πανελλαδικές εξετάσεις και να περάσουν στο πανεπιστήμιο (βέβαια, αυτού του είδους οι απροσδόκητες επιτυχίες μπορεί να οφείλονται και σε κάποιο χοντρό "μέσον").*

Γενικότερα: Άνθρωποι αγράμματοι, περιορισμένης νοημοσύνης ή ψυχασθενείς (βρίθει ο τόπος) καταφέρνουν τελικά να γίνουν αξιοσέβαστοι οικογενειάρχες, διοικούν επιτυχημένα μεγάλες επιχειρήσεις, αποκτούν χρήμα με ουρά. Στον αντίποδα, άνθρωποι καλλιεργημένοι, ευφυείς, λογικοί και μετρημένοι συχνά παραγκωνίζονται, μένουν μόνοι τους στη ζωή, αδυνατούν να σταθούν έστω ως υπάλληλοι σε μια επιχείρηση, ζουν μέσα στη φτώχεια και αντιμετωπίζουν τη γενική κατακραυγή. *Συμπέρασμα: Μέσα από ελαττωματικούς ανθρώπους, χωρίς κρίση και λογική, δρουν ανενόχλητα άλλες δυνάμεις...*

Τα ανωτέρω σατανικά χαρακτηριστικά μοιάζουν να ενισχύονται όλο και περισσότερο σε κάθε νέα γενιά ανθρώπων. Μέσω μιας (α)φυσικής επιλογής, όσα άτομα παρουσιάζουν λιγότερο έντονα τα παραπάνω στοιχεία περιθωριοποιούνται, πολεμώνται λυσσαλέα και τελικά εκτοπίζονται από την ανθρώπινη γονιδιακή τράπεζα (gene pool). Έτσι, κάθε νέα γενιά ανθρώπων είναι πιο κακόψυχη, πιο έκλυτη, πιο αλαζονική, πιο παρανοϊκή μα και πιο πολυμήχανη από την προηγούμενη. *Τι*

βρώμικες ψυχές εισβάλλουν στον κόσμο και τι πρόκειται να έλθει ακόμη...

Κι ένα κρίσιμο ερώτημα: Πώς αντιμετωπίζονται οι κάθε είδους δαίμονες;

* Δεν πιάνεις κουβέντα μαζί τους, δεν μπαίνεις στη λογική τους.
* Μένεις ατάραχος, ό,τι κι αν πουν, ό,τι κι αν κάνουν.
* Διατηρείς σταθερή και ακλόνητη την πίστη σου.
* Εκτελείς τις τελετές κάθαρσης απρόσκοπτα, από θέση ισχύος.

Πέμπτη, 25 Νοεμβρίου 2004 (Πανσέληνος)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: La Regina – Εξάλειψη

Επαλήθευση: Στις 26 του μήνα απολαμβάνω την Υπέρτατη Τελετουργία. Μεγάλες πλημμύρες την Κυριακή στις Φιλιππίνες. Πάνω από 1400 νεκροί.

Θέση 2η: Υπόσχεση – Προάγγελος

Θέση 3η: Το Φάντασμα μιας Χαμένης Νιότης – Πονηρία

Επαλήθευση: Η αινιγματική συμπεριφορά της Λουίζας με προβληματίζει. Μετά τις 22 του Νοέμβρη γίνεται πιο ψυχρή απέναντί μου, χωρίς εμφανή λόγο.

Θέση 4η: Υβόννη – Εικονική Πραγματικότητα

Επαλήθευση: Ως άνω.

Θέση 5η: Το Πρόσωπο του Τέρατος – Απόκρουση

Θέση 6η: "Πολύ αργά..." + Θυμός – Ηρεμία

Επαλήθευση: Το πρωί της 27ης Νοέμβρη πηγαίνω για μάθημα στην Κάραλη μα έχουν φύγει για το χωριό και έχουν ξεχάσει να με ειδοποιήσουν. Θυμώνω πολύ, όμως γρήγορα ηρεμώ χάρη στο Συμβόλαιο...

Θέση 6η: Ψυχόσπαθο – Η Επέλαση της Ερχόμενης Φυλής

Επαλήθευση: Η εκδίκηση έρχεται μ' έναν παράδοξο τρόπο (βλ. 30 Νοεμβρίου).
Παρατήρηση: Η χαρτομαντεία επαληθεύεται μέσα σε ένα μήνα από την ημέρα του ριξίματος και τα γεγονότα συμβαίνουν περίπου με την ίδια σειρά των θέσεων.

Σάββατο, 27 Νοεμβρίου 2004

Ώρα 10:30 το πρωί, τρέχω στον Άλιμο για να κάνω μάθημα στα παιδιά της Κάραλη. Τώρα δεν μένουν πια στο διαμέρισμα που είχαν νοικιασμένο στη Βούλα αλλά στη δική τους καινούργια, υπερμοντέρνα πολυτελή μεζονέτα, που αντί για τοίχους έχει τζαμαρίες.

Χτυπώ το κουδούνι πολλές φορές μα δεν μου ανοίγει κανένας. Παίρνω τηλέφωνο από το κινητό μου και σύντομα ακούω τη μητέρα της Ρένας να μου λέει: "Σε ξέχασα τελείως, Υβόννη! Τώρα είμαστε στο εξοχικό μας! Συγγνώμη, κλπ".

Εγώ, ως συνήθως, δεν δείχνω κανένα θυμό. Περισσότερο απορώ με τη στάση τους, δεν είναι και η πρώτη φορά που οι Καραλαίοι με στήνουν. Μου κάνει, πάντως, μεγάλη εντύπωση η γαϊδουρινή νοοτροπία τους: Δεν ντρέπονται;

Δεν θα μπω καν στον κόπο να παραπονεθώ. Όταν οι ίδιοι δεν καταλαβαίνουν ποιό είναι το σωστό, άνθρωποι ενήλικες και μορφωμένοι, εγώ ό,τι κι αν τους πω θα είναι περιττό -εκτός κι αν αποφάσιζα να τσακωθώ για τα καλά, πράγμα καθόλου σοφό στην περίπτωσή μου.

Καθώς παίρνω το δρόμο του γυρισμού, ο *θυμός* αρχίζει να φουντώνει αυθόρμητα μέσα μου: Λοιπόν, τα βολεμένα πιόνια του Matrix θεωρούν πολύ φυσικό εγώ να ταλαιπωρούμαι άδικα επί τρεις ώρες πρωί-πρωί, για πάρτη τους! Αλήθεια, εγώ γιατί δεν "ξεχνώ" ποτέ τις υποχρεώσεις μου;

Απορίας άξιον: Πώς, κουβαλώντας τέτοια μυαλά, ορισμένοι καταφέρνουν και τα έχουν όλα; Η εν λόγω κυρία είναι πετυχημένη δικηγόρος. Έτσι κανονίζει τις δικαστικές υποθέσεις της; Πώς είναι δυνατόν, άνθρωποι τόσο επιπόλαιοι και αναίσθητοι να τα έχουν όλα και να μη σκοντάφτουν ποτέ πουθενά; Συγκεκριμένα, η κυρία διαθέτει εμφανίσιμο και καλό σύζυγο,

δυο χαριτωμένα παιδιά, πετυχημένη καριέρα, λεφτά με ουρά, ακριβό αμάξι, πολυτελές σπίτι σε καλή περιοχή, εξοχικό κλπ.

Απάντηση: *Αυτοί* μπορεί να έχουν πίτουρα μέσα στο κρανίο αντί για εγκέφαλο, ωστόσο όλοι τους ακολουθούν μια σταθερά ανοδική πορεία μέσα στο Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα. Όλοι *Αυτοί,* τα δισεκατομμύρια πρόσωπα του Τέρατος Ανθρωπότητα, είναι Ένα και ανήκουν σε "κάτι" που δουλεύει από μόνο του, παρασύροντάς τους αβίαστα στη λειτουργία του. Οι ίδιοι δεν χρειάζεται να σκέφτονται πραγματικά, ούτε να παίρνουν προσωπική πρωτοβουλία για τίποτα. Αυτοί κοιμούνται και η "τύχη" τους δουλεύει. Από την άλλη πλευρά, η παραμικρή δική μου αβλεψία μπορεί να έχει ανυπολόγιστες, καταστροφικές συνέπειες. Τολμώ εγώ να μην εμφανιστώ στην ώρα μου για μάθημα, με τη δικαιολογία ότι "το ξέχασα";

Άντε μην αρχίσω να τις καίω μία-μία, όλες τις βολεμένες πουτάνες! Για καμία δεν πρόκειται να λυπηθώ, ό,τι κι αν πάθει! Δεν τίθεται θέμα εκδίκησης, πρόκειται για δικαιοσύνη! Αρκετή προστασία έχουν οι κουφάλες από τους φύλακες-δαίμονές τους! Η καλοτυχία τους παραείναι σκανδαλώδης και αντιστρόφως ανάλογη με την αξία τους! Λοιπόν, κάποιος πρέπει να κάνει κάτι γι' αυτό! Καιρός να συντάξω νοερά το

Συμβόλαιο: *Εγώ η Υβόννη Φεζάρρη, γεννημένη την 21η Ιουνίου, ημέρα του Μαύρου Σάμπατ, για να είμαι εντάξει και με το Νόμο, προειδοποιώ και δηλώνω στα αστρικά πεδία ότι: Στο εξής, όποιος επισύρει το θυμό μου, θα τον "καίω"! Από εδώ και πέρα, όποιο ανθρωπάριο με αδικεί με οποιοδήποτε τρόπο, θα καίω αυτόν και όλη του την οικογένεια! Άλλωστε, είναι κρίμα να πηγαίνει χαμένη τόση ενέργεια, τόσος χρυσός Θυμός!*

Συγχρονισμός του βιβλίου: *Την ώρα που διορθώνω την ανωτέρω παράγραφο, σε μια στάση λεωφορείων στην Αθήνα, έρχεται και κάθεται δίπλα μου μια γυναίκα που φοράει χρυσαφένια παπούτσια...*

Αργότερα, στο σπίτι μου, μονολογώ έξαλλη και προφέρω ξανά το Συμβόλαιο, εννοώντας κάθε λέξη του. Ξαφνικά βλέπω τον πατέρα μου να παρουσιάζεται μπροστά μου μέσα από την κρεβατοκάμαρα, ακροπατώντας σαν γάτος! Μετά την αρχική

έκπληξη, του λέω αυστηρά άλλη φορά να χτυπά κουδούνι πριν μπει. Αμέσως μετά προχωρά προς την έξοδο, ενώ εγώ συνεχίζω χαμηλόφωνα τον οργισμένο μονόλογό μου. Τότε, τον ξαναβλέπω μπροστά μου! Αντί να φύγει, όπως άφησε να εννοηθεί, είχε κρυφτεί μέσα στην τουαλέτα για να κρυφακούσει! Πιθανότατα, όμως, δεν κατάλαβε τίποτε απ' όσα άκουσε...

Αυτοκριτική: Τι με οδηγεί αλήθεια; Μήπως η ζήλεια για τις επιτυχίες των άλλων; Ή μήπως η εκδικητικότητα;
Δεν τους ζηλεύω. Δεν θέλω όσα έχουν, εγώ δεν έχω καμία σχέση με τέτοια πράγματα. *Αυτοί είναι Ένα· εγώ είμαι ένα Άλλο.*
Ούτε μ' ενδιαφέρει η εκδίκηση. Δεν αισθάνομαι μίσος για κανέναν. Όμως, μ' ενοχλεί η περιφρόνηση – το ποσο ασήμαντη με θεωρούν όλοι, ώστε ξεχνούν πως υπάρχω. Για παράδειγμα, και τα τέσσερα μέλη της οικογένειας Κάραλη: κανείς από τους τέσσερις δεν θυμήθηκε ότι Σάββατο πρωί έχουμε μάθημα;).
Κρίνω πως δεν τους αξίζουν όλα όσα έχουν και απολαμβάνουν. Και τα έχουν σκανδαλωδώς όλα! Δεν τους λείπει απολύτως τίποτα! Εκείνο που επιζητώ, λοιπόν, είναι λίγη δικαιοσύνη...

Τρίτη, 30 Νοεμβρίου 2004

Σήμερα το απόγευμα που ξαναπήγα στην Κάραλη για μάθημα, μου ζήτησε συγγνώμη για το Σάββατο και μου δικαιολογήθηκε ότι με ξέχασε εξαιτίας ενός αναπάντεχου γεγονότος: Μια ξαδέρφη της, 54 ετών και χωρίς κανένα πρόβλημα υγείας, πέθανε ξαφνικά από καρδιακό επεισόδιο το πρωί του Σαββάτου, ενώ ψώνιζε στο σούπερ μάρκετ!

Απ' ό,τι φαίνεται, ο *Θυμός* και το *Συμβόλαιο* που συνέταξα το Σάββατο λειτούργησε σαν μαγεία· ωστόσο, εξοστρακίστηκε και χτύπησε την ξαδέλφη της. *Γιατί, άραγε; Γύρευε τι "προστασία" διαθέτει η Κάραλη...*

Όπως και να 'χει, ο θάνατος της γυναίκας, πιθανότατα την ίδια ώρα που εγώ πρόφερα το Συμβόλαιο γεμάτη θυμό, δεν μπορεί να είναι απλή ***σύμπτωση***. Δεν ήταν, βέβαια, η πρώτη φορά που με στήνει κάποιος πελάτης. Αυτή τη φορά, όμως, αντέδρασα όχι με κακομοιριά αλλά με θυμό...
Anger Is My Sword; Knowledge Is My Atomic Arsenal

Παρασκευή, 10 Δεκεμβρίου 2004

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Παράξενες πόρτες με οδηγούν σ' έναν παράξενο κόσμο. Ένας άνδρας και μια γυναίκα, που φαίνονται επιθετικοί και επικίνδυνοι, με κυνηγούν για να με σκοτώσουν. Ύστερα από πολλές περιπέτειες σε αλλόκοτα μέρη, καταφέρνω να τους ξεφύγω. Κάποτε φθάνω στην κύρια έξοδο μα για να βγω από κει πρέπει να προλάβω πριν από κάποιους άλλους. Τελικά τα καταφέρνω. Δυο γυναίκες φύλακες, ντυμένες με ασημόλευκες στολές, μου επιτρέπουν την έξοδο.

Τώρα πετώ ψηλά, αγέρωχα, προς μια γιγάντια μεταλλική πύλη. Μια εχθρική γυναίκα, που βγήκε μαζί μου από την πρώτη πύλη, με παρακολουθεί αλλά δεν μπορεί πια να μου κάνει τίποτα. Μόλις περνώ κάτω από την μεγάλη πύλη, αυτή διαλύεται και φαίνεται μπροστά μου μια επιγραφή "Game Over" – πράγμα που σημαίνει πως όλη αυτή η περιπέτειά μου ήταν ένα παράδοξο παιγνίδι μέσα σ' έναν κυβερνοχώρο!

Ωστόσο, για κάποιο λόγο, σύντομα επιστρέφω σ' εκείνο τον αλλόκοτο κόσμο. Θυμάμαι τα παλαιότερα βήματά μου, οπότε αποφεύγω τις παράξενες πόρτες και κατευθύνομαι κατευθείαν προς την έξοδο. Οι φύλακες μου χαμογελούν:
"Δώστε τον κωδικό, ή ένα όνομα. Θα σας χρειαστεί όταν ενωθείτε ξανά με αυτή τη διάσταση!" μου λένε ευγενικά.
"Αρεθούσα", απαντώ εγώ.

Ξυπνώ ικανοποιημένη, μ' ένα έντονο αίσθημα ενεργοποίησης. Δυστυχώς, όμως, ξεχνώ αμέσως τα περισσότερα επεισόδια από αυτή την ασυνήθιστη ονειρική εμπειρία...

Βραδινή έξοδος για καφέ με τη Ντένια, στην ωραία καφετέρια "Verde" στους Καλογήρους. Η Ντένια ήταν ανέλπιστα ομιλητική κι ενδιαφέρουσα σήμερα· είναι ίσως η μοναδική φίλη που δεν με προβληματίζει σχετικά με την ειλικρίνεια της και τις αληθινές προθέσεις της. Ακόμη, απόψε δεν άκουσα γύρω μου υστερικά ουρλιαχτά, νευρωτικά κομπολόγια, εκνευριστικά κλειδιά. Επιστρέφοντας στο σπίτι, ένιωθα μια σπάνια χαρά να με κατακλύζει, σχεδόν μόνη μέσα στο λεωφορείο 154 που έτρεχε ιλιγγιωδώς προς την Άνω Γλυφάδα...

Παγκόσμιος Σεισμός

Πέμπτη, 12 Δεκεμβρίου 2004 (Νέα Σελήνη)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Ελοχίμ + La Regina – Κακία – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 13 Δεκεμβρίου, φονικές πλημμύρες στη Μαλαισία. Στις 26 Δεκεμβρίου, το φονικό τσουνάμι στη νοτιοανατολική Ασία.

Θέση 2η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Φραγή Ψυχών
Αυθόρμητη επί τόπου πρόβλεψη: Πρέπει να συμβεί σύντομα κάτι πολύ χοντρό...

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ανεπάρκεια - Παγκόσμιος Σεισμός
Επαλήθευση: Λόγω ενοχών, αυτή την περίοδο δεν ασχολούμαι με την Υπέρτατη Τελετουργία. Ωστόσο, η χαρτομαντεία θα δουλέψει σωστά: Το τσουνάμι θα προκληθεί από σεισμό 8,9 R, κοντά στη Σουμάτρα.

Θέση 4η: Θυμός – Πέτρινη Βροχή
Επαλήθευση: Στις 19 Δεκέμβρη παρατηρείται βροχή μετεωριτών στη Τζακάρτα και θεωρείται κακό σημάδι.

Θέση 5η: Ανθρωπότητα – Γενετικός εκφυλισμός

Θέση 6η: Υβόννη – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Το αποτέλεσμα του τσουνάμι, 280.000 νεκροί.

Θέση 7η: Υπόσχεση – Το Υπερπέραν
Επαλήθευση: Το ανωτέρω γεγονός με οδηγεί σε περαιτέρω συνειδητοποιήσεις σχετικά με τον προορισμό μου.

Θέση 8η: Ψυχόσπαθο – Αέρας
Επαλήθευση: Σφοδρή καταιγίδα στη Βιρμανία, κατά την ίδια περίοδο, με θύματα εκατοντάδες ψαράδες.

. . . .

Τρίτη, 21 Δεκεμβρίου 2004

Προφητικό Όνειρο: Ένα βυσσινί κερί καίγεται μέχρι τη μέση, σβήνει και το πετώ. Κατόπιν, μπαίνει μέσα στο δωμάτιο ο ανηψιός μου ο Γιάννης και κρατά ένα δίσκο με γλυκά για μένα. Δέχομαι το δώρο μα δεν τρώω.

Επαλήθευση: Το κερί που σβήνει προμηνύει θάνατο -ίσως τους μαζικούς θανάτους από το τσουνάμι της 26ης Δεκ. Ακόμη, ο Γιάννης μου έστειλε ένα κουτί γλυκά με την Αλίκη, η οποία τον επισκέφθηκε στη Χίο τα Χριστούγεννα, απροειδοποίητα για να του κάνει έκπληξη.

Τετάρτη, 22 Δεκεμβρίου 2004

Προφητικό Όνειρο: Μπαίνω μέσα στο σπίτι του κυρίου Χριστόφορου, ακριβώς απέναντί μας, όπως ήταν τότε, στη δεκαετία του '70. Βρίσκομαι μέσα στο ευρύχωρο σαλόνι, όμως όλα τα έπιπλα και τα σκεύη μοιάζουν κέρινα. Στο σπίτι δεν υπάρχει κανείς.

Επαλήθευση: Το ίδιο πρωί έχουμε μια απρόσμενη επίσκεψη από τη Λαμπρινή, γυναίκα του κυρίου Χριστόφορου, η οποία είναι τώρα 90 χρονών. Παρουσία διακριτική και ήρεμη, ξανάφερε για λίγο την αθώα ατμόσφαιρα της παιδικής μου ηλικίας, αλλά και μια θλίψη: Ξέρω ότι δεν θα την ξαναδώ...

Κυριακή, 26 Δεκεμβρίου 2004

Τα γεγονότα: Αργά τη νύχτα, σεισμός 8,9 R κοντά στην Ινδονησία προκαλεί τεράστιο παλιρροϊκό κύμα που σκοτώνει πολλές χιλιάδες ανθρώπους. Θεωρείται ο πιο ισχυρός σεισμός πάνω στη Γη από το 1964, ο 5ος σε ισχύ από καταβολής κόσμου, και προκλήθηκε από σύγκρουση τεκτονικών πλακών. Το επίκεντρό του ήταν στο βάθος του Κόλπου της Βεγγάλης

[κάτι μου θυμίζει αυτό]. Από το σεισμό και το τσουνάμι έχει επηρεαστεί ολόκληρος ο πλανήτης:

* Η Σουμάτρα μετακινήθηκε κατά 25 μέτρα.
* Ο άξονας περιστροφής της γης μετακινήθηκε ελαφρά.
* Όλη η γη αντηχεί σαν καμπάνα, λένε οι επιστήμονες.
* Αναμένονται κι άλλοι σεισμοί, εξαιτίας του φαινομένου ντόμινο των γεωλογικών πλακών.
* Οι ειδικοί μιλούν για "Παγκόσμιο Σεισμό" ... "Η χειρότερη καταστροφή στην ιστορία της ανθρωπότητας", λέει ο ΟΗΕ. "Πρόκειται για έναν ακήρυχτο Τρίτο Παγκόσμιο Πόλεμο", υποστηρίζουν άλλοι.
* Πέρσι, την ίδια μέρα, 26 Δεκεμβρίου του 2003, έγινε μεγάλος σεισμός στο Ιράν, που άφησε 41.000 νεκρούς. *Τι τρέχει με αυτή την ημερομηνία (Χριστούγεννα);*

Προσωπικά βιώνω μια πρωτοφανή εσωτερική ένταση. Νιώθω πως ένα τέτοιο γεγονός περίμενα σαν απόδειξη ότι όντως κάτι έχει αρχίσει να αλλάζει πάνω στη γη τα τελευταία χρόνια. Έχω την έντονη αίσθηση πως αυτή η φυσική καταστροφή μπορεί να σηματοδοτεί την αρχή του τέλους για το Τέρας Ανθρωπότητα.

Και το πιο απίστευτο: Ένα προκλητικά όμοιο γεγονός σηματοδοτεί την αρχή του τέλους στο ανέκδοτο βιβλίο μου "Νέμεσις", που έγραψα 15 χρόνια πριν:

Βιβλίο "Νέμεσις"	Πραγματικότητα της 26/12/2004
α) Ανεμοστρόβιλος σε πλήρη εξέλιξη στο βάθος του κόλπου της Βεγγάλης (σελ. 24)	Το επίκεντρο του σεισμού ήταν έξω από τη Σουμάτρα, στο βάθος του κόλπου της Βεγγάλης
β) Έτος 2000	Έτος 2004
γ) Εκατομμύρια θύματα (σελ. 25)	Σύνολο 280.000 νεκροί
δ) Το παλοιριακό κύμα που δημιουργήθηκε αμέσως μετά, ξέπλυνε τη ρημαγμένη γη στα παράλια της Ινδίας και στα νησιά Άνταμαν, Νίκομπαρ και Σρι Λάνκα (σελ. 25).	Ο σεισμός προκάλεσε τσουνάμι που σάρωσε τις ινδικές και άλλες ακτές, καθώς και τα νησιά Άνταμαν, Νίκομπαρ και Σρι Λάνκα.
ε) Έχει προηγηθεί η γέννηση ενός υπερανθρώπου.	Προηγήθηκε η γιορτή των Χριστουγέννων.

στ) Σε μεταγενέστερη διόρθωση του “Νέμεσις” (έτος 2000), ο καθηγητής ονομάζεται Άντον Μπάρενς.

Στα νησιά Άνταμαν υπάρχει το ηφαίστειο Μπάρεν, που σημειώνει εκρήξεις από τις 28 Δεκ.

ζ) “Πόσο ευθύνεται η μηστηριώδης έκρηξη του πυρηνικού υποβρυχίου Κούλιτζ για την ινδική τραγωδία;” (σελ. 25)

Λέγεται ότι ο σεισμός οφείλεται σε πυρηνικές δοκιμές που έκαναν οι Αμερικανοί.

Πιστεύω, λοιπόν, ότι οι ανωτέρω ***συμπτώσεις*** καθιστούν το μυθιστόρημά μου “Νέμεσις” προφητικό. Το ίδιο πιστεύουν η μητέρα μου, η αδελφή μου και η Λουίζα, που τους εξήγησα την περίπτωση...

Τρίτη, 28 Δεκεμβρίου 2004

Εικόνες του Matrix: Είδα στην τηλεόραση ορισμένους Έλληνες επιζώντες: Κάτι βλάχαροι με κάτι τετράγωνες μουράκλες να! Κάτι Αλβανοί με αλεπουδίσια φάτσα, που δεν νιώθουν ούτε να μιλήσουν! Μάλιστα! Κάτι τέτοιοι πηγαίνουν στα εξωτικά νησιά και μολύνουν την ομορφιά της φύσης με τη γλοιώδη παρουσία τους! *Να γιατί εγώ δεν πήγα ποτέ στο Πουκέ...*

Ακόμη: Ορισμένοι “τυχεροί” τουρίστες, οι οποίοι διέμεναν σε περιοχές όπου δεν έφτασε το τσουνάμι, συνεχίζουν εκεί τις διακοπές τους σαν να μη συνέβη τίποτα! “Το πρωί μαζεύουμε πτώματα αλλά το βράδι γλεντάμε στα μπαρ!” δηλώνουν καμαρωτοί στους δημοσιογράφους. Σαφώς, πρόκειται για Τέρατα. Ούτε εγώ, που *Είμαι Αυτή Που Είμαι και Κάνω Αυτό Που Κάνω*, δεν θα έδειχνα τέτοια πλήρη αναισθησία.

Από την άλλη πλευρά, έχει οργανωθεί πρωτοφανής παγκόσμια κινητοποίηση, μοναδική στην ιστορία της ανθρωπότητας, για βοήθεια στις πληγείσες περιοχές της νοτιοανατολικής Ασίας. Ήδη έχουν συγκεντρωθεί τεράστια χρηματικά ποσά απ' όλες τις χώρες του κόσμου και κάθε μέρα συγκεντρώνονται όλο και περισσότερα. Πήγα κι εγώ στην Εθνική Τράπεζα κι έβαλα 50 ευρώ στο λογαριασμό για τα θύματα του τσουνάμι.

Γιατί άραγε; Τους έπιασε όλους ο πόνος; Στο παρελθόν έχουν συμβεί πολύ χειρότερες φυσικές καταστροφές (πχ

2.500.000 νεκροί από λοιμό στην Κορέα το 1995) αλλά δεν θυμάμαι καθόλου να έγινε τέτοιος ντόρος από τα μέσα μαζικής ενημέρωσης, ούτε τόση φιλανθρωπική κινητοποίηση. Τι έχει αλλάξει τώρα; Φοβούνται. Τα ανθρωπάκια φοβούνται, μάλλον επειδή ασυνείδητα διαισθάνονται ότι αυτή η καταστροφή διαφέρει από τις προηγούμενες. Αυτή είναι, ίσως, η αρχή του τέλους για το Τέρας Ανθρωπότητα...

Πεδίο Μάχης "Γη": Μιλούν τα στοιχεία: Από τον 18ο αιώνα και μετά συντελείται ένας άγριος πόλεμος ανάμεσα σε αντίρροπες δυνάμεις πάνω στη Γη: Η Ανθρωπότητα ενάντια σε κάτι άλλο...

Από τις αρχές του 20ού αιώνα οι άνθρωποι επιδίδονται σε μια ξέφρενη κούρσα τεχνολογικής προόδου. Πριν από 100 χρόνια ξεπήδησαν ξαφνικά όλες μαζί οι σημαντικές εφευρέσεις που σηματοδοτούν την εποχή μας: το αυτοκίνητο, το αεροπλάνο, το ηλεκτρικό ρεύμα, η πενικιλλίνη κλπ. Μέσα σε μόλις 70 χρόνια οι άνθρωποι κατάφεραν να φθάσουν στο φεγγάρι. Δηλαδή: Το έτος 1900 πήγαιναν με τα γαϊδούρια και το 1969 ταξίδεψαν με διαστηρόπλοιο και πάτησαν στη σελήνη! *Και μόνο σε μένα φαίνεται αφύσικα γρήγορη αυτή η εξέλιξη...*

Από την άλλη πλευρά, από το 1900 και ύστερα η ίδια η Γη φαίνεται να τους πολεμά με μανία, καθώς η μία πληγή διαδέχεται την άλλη: σεισμοί, λοιμοί, πλημμύρες, τυφώνες, παγκόσμιοι πόλεμοι -λες και κάτι προσπαθεί ν' ανακόψει την πορεία της ανθρωπότητας προς την τεχνολογική εξέλιξη.

Πρόσφατα, σε γνωστή ημερήσια εφημερίδα βρήκα έναν ενδιαφέροντα Πίνακα των Σημαντικότερων Καταστροφών από το 1628 πΧ έως τις μέρες μας. Αφού τον μελέτησα προσεκτικά και μετά από διεξοδική συζήτηση με τη Μαρία Σχοινά, έχω αποφασίσει να στείλω στο περιοδικό "Άστρον" τις παρατηρήσεις και τα συμπεράσματά μου σχετικά. *Αυτή θα είναι και η προειδοποίησή μου προς την ανθρωπότητα...*

Σημάδι της μοίρας; Μόλις ήλθε το λεωφορείο και αποχαιρέτησα τη φιλενάδα μου, είδα να στρίβει στη γωνία ένας τύπος που πήγαινε το σκύλο του βόλτα. Ο σκύλος ήταν

ανάπηρος: είχε τρία πόδια...

Τέλος πάντων, το κείμενο έχει ως εξής:

... Πρόσφατα ανακάλυψα έναν πίνακα με τις μεγαλύτερες καταστροφές που έχουν πλήξει την ανθρωπότητα από την Αρχαιότητα έως σήμερα (10.000 νεκροί και πάνω). Θεωρώ ότι ο εν λόγω πίνακας παρουσιάζει πολλά ενδιαφέροντα σημεία, τα οποία με οδηγούν σε συγκεκριμένα συμπεράσματα:

Κατ' αρχήν, από μια πρώτη ματιά στον πίνακα διαπιστώνουμε το εξής περίεργο φαινόμενο: Ο συνολικός αριθμός των μεγάλων καταστροφών από το 1628 πΧ ως σήμερα (~3600 έτη) είναι 62. Από αυτές, οι 41 συνέβησαν μέσα στα τελευταία 100 χρόνια, ενώ οι 25 έλαβαν χώρα μέσα στα τελευταία 35 χρόνια. Δηλαδή, με το πέρασμα των χρόνων η συχνότητα των καταστροφών αυξάνεται σταθερά, με γεωμετρική πρόοδο!

Ορισμένοι θα πουν: "Ναι, μα αυξάνεται και ο ανθρώπινος πληθυσμός της γης, οπότε είναι επόμενο να υπάρχουν περισσότερα θύματα σε μια φυσική καταστροφή". Ας κάνουμε, λοιπόν, μερικές συγκρίσεις:

Γύρω στο 1650 μΧ έχουμε:

550.000.000 άνθρωποι – 1 μεγάλη καταστροφή ανά 100 έτη περίπου.

Γύρω στο 2000 μΧ έχουμε:

6.000.000.000 άνθρωποι – 1-2 μεγάλες καταστροφές το χρόνο.

Δηλαδή, από το 1650 μΧ έως σήμερα ο πληθυσμός της γης έχει σχεδόν 12πλασιαστεί (από 550 εκ σε 6 δις), ενώ η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών έχει 100πλασιαστεί περίπου (από μία κάθε 100 χρόνια, τώρα έχουμε μία-δυο κάθε χρόνο). Παρατηρούμε, ακόμη, ότι έχουν παρουσιαστεί εξαιρετικά φονικές επιδημίες σε χρονολογίες που, κατά τη γνώμη μου, δεν είναι καθόλου τυχαίες:

Τον 14ο αιώνα τελειώνει ο Μεσαίωνας και ξεκινά η Σύγχρονη Εποχή με την Αναγέννηση στις τέχνες και στις επιστήμες. Το έτος 1346 έχουμε 25.000.000 νεκρούς από πανούκλα σε Ευρώπη και Ασία.

Το 1750 αρχίζει στην Αγγλία η Βιομηχανική Επανάσταση. Αμέσως, η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών

αυξάνεται εντυπωσιακά: από μία κάθε 100 χρόνια, τώρα έχουμε 1 κάθε 15 χρόνια περίπου.

Γύρω στο 1900 αρχίζει η τεχνολογική επανάσταση. Το 1918, η ισπανική γρίπη αφήνει 25.000.000 νεκρούς παγκοσμίως. Παράλληλα, η συχνότητα των μεγάλων καταστροφών αυξάνεται απότομα: από μία κάθε 15 χρόνια, τώρα συμβαίνει μία κάθε 4 χρόνια περίπου.

Το 1957 εκτοξεύεται ο πρώτος δορυφόρος στο διάστημα και ξεκινά η διαστημική-ηλεκτρονική εποχή για την ανθρωπότητα. Το 1960 έχουμε 20.000.000 νεκρούς από λοιμό στην Κίνα.

Από το 1970 και μετά η συχνότητα των φυσικών καταστροφών αυξάνεται ακόμη περισσότερο: από μία κάθε 4 χρόνια, τώρα έχουμε 1-2 κάθε χρόνο. Επιπλέον, ασθένειες μάλλον αλλόκοτες, όπως ο καρκίνος και το AIDS, κάνουν θραύση. Μόνο από το AIDS είχαμε 3.000.000 νεκρούς το έτος 2004 και 40.000.000 φορείς παγκόσμια.

Θα έλεγε κανείς ότι όποτε η ανθρωπότητα αλλάζει "φάση" και ανέρχεται τεχνολογικά κι επιστημονικά, η φύση συσπειρώνει όλο και μεγαλύτερες δυνάμεις εναντίον της, όλο και πιο συχνά.

Ας έλθουμε τώρα στα θλιβερά γεγονότα της 26ης Δεκεμβρίου 2004, που στοίχισαν τη ζωή σε περισσότερους από 250.000 ανθρώπους: Πράγματι, είναι συγκινητική η άμεση ανταπόκριση των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης και η συλλογική κινητοποίηση όλων των λαών απέναντι στα χιλιάδες θύματα του σεισμού στη ΝΑ Ασία. Τέτοια συλλογική ευαισθητοποίηση δεν έχει ξανασυμβεί ποτέ στα χρονικά της ανθρωπότητας!

Ωστόσο, αναρωτιέμαι: Πολύ πρόσφατα, μόλις το 1991, ένα όμοιο παλιρροϊκό κύμα είχε σκοτώσει 138.000 ανθρώπους στο Μπαγκλαντές. Το 1995, τυφώνες και λοιμός σκότωσαν 3.500.000 ανθρώπους στη Βόρεια Κορέα. Απ' όσο θυμάμαι, δεν έγινε ιδιαίτερος ντόρος από τα Μέσα Μαζικής Ενημέρωσης. Όσο για την ευαισθητοποίηση του κόσμου, θα έλεγα ότι δεν ήταν και σπουδαία. Για ποιό λόγο τώρα δείχνουμε ξαφνικά τόσο ενδιαφέρον για το συνάνθρωπο στη ΝΑ Ασία; Γίναμε, μήπως,

πιο πονόψυχοι; Ή, μήπως, αυτή τη φορά μας οδηγεί ένας πρωτόγνωρος, ασυνείδητος φόβος; Λοιπόν; Τι συμπέρασμα μπορεί να εξαχθεί από τα παραπάνω στοιχεία; Μήπως "η φύση εκδικείται", όπως λέγεται συχνά; Εγώ, προσωπικά, δεν πιστεύω ότι η φύση εκδικείται. Τουλάχιστον, όχι ακόμη...

Φαίνεται, όμως, ότι υπάρχει μια ανώτερη δύναμη (η φύση; η γη; ο Θεός;) που παρακολουθεί στενά την πορεία μας εδώ στη γη. Εμείς, με την τεχνολογική και επιστημονική μας πρόοδο, τρέχουμε ιλιγγιωδώς χωρίς να ξέρουμε που ακριβώς πηγαίνουμε. Η Δύναμη, όμως, ξέρει· και σε όλους αυτούς τους αιώνες του ανθρώπινου πολιτισμού, μας στέλνει όλο και πιο συχνά ένα μόνο μήνυμα: *Σταματήστε...*

… Το ανωτέρω κείμενο θα δημοσιευτεί τελικά στο περιοδικό Άστρον στα μέσα του έτους 2005.

Πέμπτη, 30 Δεκεμβρίου 2004

Συντονισμός του Πλέγματος: Στις 26 του μήνα έγινε ο σεισμός και το τσουνάμι στην Ασία, ακριβώς το επόμενο το πρωί ο Θανάσης κουβάλησε ντραμς (!) και τα εγκατέστησε στη μισοχτισμένη μεζονέτα πάνω από το διαμέρισμά του. *Αν αυτό δεν είναι άμεση αντίδραση του Matrix εναντίον μου, τότε τι είναι;* Ευτυχώς, όμως, από σήμερα τα ντραμς θα μεταφερθούν στο υπόγειο του Πάνου (φίλος του Θανάση ο οποίος κατοικεί στην αντικρυνή γωνία), όπου η παρέα του ανηψιού μου θα σχηματίσουν μουσικό συγκρότημα: Ο Νάσος θα παίζει ντραμς, ο Πάνος κιθάρα και ο ξάδελφός του μπάσο. Τουλάχιστον, εκεί δεν θα τους ακούω. Θα βάλουν και ηχομόνωση, έμαθα, επειδή η θεία του Πάνου, η Στέφη, έγινε έξω φρενών με τη φασαρία.

Μα και η φίλη μου η Λουίζα μου τα λέει παράξενα τώρα τελευταία: Έχει κανονίσει για σήμερα το βράδι μια συνάντηση παλιών συμμαθητών, λέει. Μπήκε στον κόπο να αναζητήσει στον τηλεφωνικό κατάλογο ονόματα οπως της Μαρίνας Ρουγγέρη, της Άννας Καρρά ή του Κώστα Βάλβη, οι οποίοι δεν ήταν καν στο τμήμα της στο Λύκειο και έχει 25 χρόνια να τους δει! Θα παρευρίσκονται επίσης η Στέλλα Βλάχου και ο Διονύσης Κράλλης, που τους γνωρίζω κι εγώ, εφόσον αυτοί

διατηρούν ακόμη φιλία με τη Λουίζα. Εμένα, όμως, απέφυγε επιμελημένα να με καλέσει...

Παρασκευή, 31 Δεκεμβρίου 2004

Μου τηλεφωνεί το πρωί η Λουίζα και με προσκαλεί για ρεβεγιόν στο σπίτι της. Ακόμη μια φορά, της λέω ψέματα ότι μας έχει καλέσει ο ξάδελφος Δαμιανός. "Μα καλά, αυτός ο Δαμιανός δεν φεύγει ποτέ από το σπίτι του παραμονή Πρωτοχρονιάς;" απορεί η φιλενάδα μου κι εγώ την διαβεβαιώνω ότι όντως έτσι είναι τα πράγματα.

Προτιμώ να καθήσω μόνη στο σπίτι και να παρακολουθήσω τηλεόραση, παρά να πάω στης Λουίζας και να με βρει το 2005 με μια τόσο βαρετή και προβλη-ματική παρέα: Η Λουίζα θα βρίσκεται διαρκώς στην κουζίνα, πλένοντας μανιωδώς πιατικά· ο ψιλομαλάκας αδελφός της, ο Μιχάλης, θα με κοιτάζει συνεχώς με λιγωμένο ύφος και θα μου πετά χαζά σεξουαλικά υπονοούμενα· ο σύζυγός της, ο Νώντας, μούτης όπως πάντα, θα λουφάζει μπροστά στην τηλεόραση. Μετά το φαγητό, θα στρωθούμε όλοι μπροστά στην TV αμίλη-τοι και σκυθρωποί. Το 'χω ξαναδεί το έργο. Όχι ευχαριστώ, δεν θα πάρω!

Το βράδι θα μαζευτούμε οικογενειακώς, οι γονείς μου, εγώ, η Αλίκη και ο Νάσος, για να παίξουμε χαρτιά -πράγμα που έχει χρόνια να συμβεί. Καλά θα τα περάσουμε, στο τέλος κερδίζω και πέντε ευρώ...

Σήμερα ειδικά, αποφασίζω να επιδοθώ στην ***Υπέρτατη Τελετουργία*** πιο νωρίς, γύρω στις 8:00 το απόγευμα.

?! *Το ίδιο βράδι ξεσπάει φωτιά σε ντίσκο του Μπουένος Άιρες στη Χιλή, όπου θα χάσουν τη ζωή τους 175 άτομα.*

Σημείωση: Όπως θα με πληροφορήσει η ίδια η Λουίζα δυο μέρες αργότερα, ευτυχώς που δεν πήγα στο σπίτι της για ρεβεγιόν: Εκείνη δεν ένιωθε τόσο καλά και πήγε για ύπνο από τις 11:00, ενώ οι άνδρες λούφαξαν καταθλιπτικά μπροστά στην τηλεόραση μέχρι τις 12:15. Ευτυχώς, απέφυγα αυτή τη μιζέρια πρωτοχρονιάτικα...

Η Ερχόμενη Φυλή

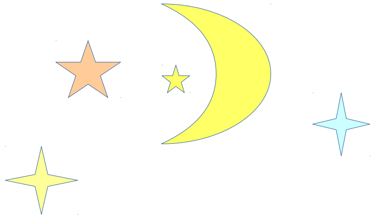

Σ' ένα όχι πολύ
μακρινό μέλλον,
όταν έλθει το πλήρωμα
του χρόνου,
το τέρας Ανθρωπότητα
θα αφανιστεί από
το πρόσωπο της γης.
Έτσι είναι γραμμένο,
έτσι πρέπει να γίνει.

Όταν οι ορδές των
ουράνιων δυνάμεων
κατέλθουν στη Γη,
τότε το τέρας θα πέσει
από τον παγωμένο
θρόνο του
και τότε όλοι θα
κριθούν,
ζώντες και νεκροί...

Το τέρας θα φυλακιστεί
στο πιο βαθύ σκοτάδι,
στη αιώνια φυλακή...

Έτσι ο κύκλος των ενσαρκώσεων,
η τρομερή σαμσάρα,
θα διακοπεί για πάντα
και το τέρας θα πάψει
να μολύνει το στερέωμα.

Μόνον ελάχιστοι,
όσοι έχουν χωριστεί
από τη βδελυρή μάζα,
όσοι δεν είναι πια άνθρωποι,
θα μπορέσουν να χαρούν
μια άλλη ύπαρξη
στα ουράνια βασίλεια.
Στο μεταξύ, ο χρόνος τρέχει
όλο και πιο γοργά, καθώς
πλησιάζει η Ώρα Μηδέν

Οι τελευταίες μέρες της αθωότητας

Τρίτη, 4 Ιανουαρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ στην Κάτω Γλυφάδα, κρατώντας ένα μωρό στην αγκαλιά μου. Ξαφνικά συνειδητοποιώ πως ονειρεύομαι και αφήνω κάτω το βρέφος, επειδή το θεωρώ γρουσουζιά. Αισθάνομαι απελευθερωμένη αλλά μόνο για λίγο, καθώς διάφοροι τύποι, φορτωμένοι με κλειδιά και κομπολόγια με πλησιάζουν και τα κροταλίζουν επιδεικτικά δίπλα μου, πράγμα που με εκνευρίζει.

Μπαίνω σ' ένα σκοτεινό στενό για ν' αποφύγω την πολυκοσμία. Καταλήγω μέσα σ' ένα έρημο, ήσυχο σπίτι. Ωστόσο, τέσσερις τύποι με ακολουθούν και λένε ότι έχουν δουλειά εκεί μέσα. Φεύγω μα εκείνοι συνεχίζουν να με ακολουθούν -μόνο και μόνο για να μ' ενοχλούν με τις φωνές τους.

Σύντομα κάθομαι σ' ένα μεγάλο τραπέζι μαζί με άλλα άτομα. Αφήνω εκεί πάνω ένα φακελάκι με καφέ/φράουλα. Μια γυναίκα έρχεται και μου το παίρνει. Διαμαρτύρομαι, θυμώνω, την επιπλήττω. Εκείνη μου προσφέρει ένα άλλο, μεγαλύτερο φακελάκι με απλό καφέ, εγώ όμως θέλω πίσω το δικό μου. Κόσμος πολύς στέκεται σε ουρά για να πάρουν φαγητό μέσα από ένα ταψί. Όλοι φαίνονται χαρούμενοι, μονάχα εγώ αισθάνομαι δυσφορία, καθώς μια σειρά παράξενων ατυχιών με εμποδίζουν να φτιάξω καφέ στο μπρίκι μου.

Ξυπνώ με στεναχώρια και απογοήτευση. *Κάτι δεν πάει καθόλου καλά*...۩

Το πρωί βρέθηκα στην Αθήνα και πέρασα από το βιβλιοπωλείο "Ελευθερουδάκης". Χιλιάδες, εκατομμύρια "πολιτικώς ορθά" βιβλία συνωστίζονται σε αμέτρητα πανομοιότυπα ράφια, αναζητώντας εναγωνίως μια θέση στον ήλιο των Best Sellers. Αυθόρμητα αναρωτήθηκα: Θα ήταν ποτέ δυνατόν να εκτεθεί το ***"Απόλυτο Κακό"*** ανάμεσά τους, ανάμεσα σε εκατομμύρια αναγνώσματα της σειράς, περιμένοντας τον κάθε βολεμένο οικογενειάρχη/υπάλληλο να το επιλέξει; Σαφώς όχι! Γιατί

τότε δεν θα ήταν το πιο απόκρυφο, το πιο ιδιαίτερο βιβλίο γνώσης στον κόσμο...

Δεν ξέρω γιατί γράφω το “Απόλυτο Κακό” με τόση ευχαρίστηση. Ποιός ο λόγος να συγγράφω ένα έργο που, πιθανότατα, δεν πρόκειται να διαβαστεί ποτέ από κανέναν άλλο άνθρωπο πάνω στη γη; Δεν ξέρω τι με ωθεί στο γράψιμο, ξέρω όμως ότι θέλω πολύ να διηγηθώ την απίθανη ιστορία της ζωής μου. Αν περάσει μία μέρα χωρίς να γράψω, τη θεωρώ χαμένη. Βιβλίο σαν το “Απόλυτο Κακό” δεν έχει ξαναγραφτεί ποτέ, ούτε πρόκειται να γραφτεί στο μέλλον. Αποτελεί από μόνο του ξεχωριστό είδος συγγράμματος, πέρα από την όποια λογοτεχνική του αξία.

Το “Απόλυτο Κακό” είναι ο καλύτερος φίλος που είχα ποτέ. Όταν γράφω, νιώθω ότι αφηγούμαι περιστατικά, σκέψεις και συναισθήματα σ' έναν πολύ καλό, ειλικρινή, καλοπροαίρετο φίλο, έναν φίλο που:

Με ακούει πάντα με γνήσιο ενδιαφέρον και κατανόηση.

Δεν με διακόπτει κάθε τόσο για να πετάξει παπαριές και να κάνει τον έξυπνο.

Δεν διαφωνεί συνεχώς, ούτε δυσπιστεί προκλητικά στο κάθε τι που λέω.

Δεν γυρεύει να με μειώνει στην πρώτη ευκαιρία.

Όχι μόνο δεν με κατακρίνει,

Όχι μόνο δεν διακόπτει τον ειρμό των σκέψεών μου με ηλίθιες, κακόβουλες αντιρρήσεις,

Αλλά πότε-πότε μου ρίχνει και καμιά καινούργια ιδέα ή υπόδειξη, ενώ γράφω.

Δεν χρειάζεται να υποκρίνομαι, να κρύβομαι, ν' αναρωτιέμαι διαρκώς τι επιτρέπεται να πω και τι όχι όταν συγγράφω το “Απόλυτο Κακό”.

Λοιπόν, ναι! Όταν ασχολούμαι μαζί του, νιώθω ότι είμαι μ' έναν φίλο που με αγαπά! Και:

Αρκετά συχνά, έχω την παράδοξη αίσθηση ότι

Αυτό το βιβλίο δεν πρόκειται να διαβαστεί από ανθρώπους.

Θα διαβαστεί από την ερχόμενη φυλή...

Αναθεώρηση απόψεων: Η ανάπτυξη συνειδητότητας στα όνειρα δυσχεραίνει τη ροή τους, μέχρι που τα καταστρέφει. Όταν ένα όνειρο γίνεται "διαυγές" (δηλαδή συνειδητό), γρήγορα αρχίζει να δυσλειτουργεί: δεν προχωρά, θολώνει, σβήνει. Άλλοτε, πάλι, το αστρικό πεδίο μοιάζει να περιορίζεται βαθμιαία σε μια ομιχλώδη καταχνιά, ώσπου ξυπνώ απογοητευμένη. Ακόμη, σχεδόν πάντα έχω την αίσθηση πως γίνομαι στόχος για ένα αόρατο, εχθρικό "κάτι".

Τα πιο έντονα, τα πιο ενδιαφέροντα, τα πιο αποκαλυπτικά όνειρά μου ήταν πάντα τα μη συνειδητά. Το ονείρεμα, όσο το εξασκούσα, δεν με οδήγησε πουθενά. Γενικότερα, έχω παρατηρήσει επανειλημμένως ότι καμία μεταφυσική τεχνική δεν λειτουργεί για πολύ: πάντα "κάτι" σε εντοπίζει και σε σταματά, εχθροί κρυμμένοι μα πανίσχυροι, που μπορούν να πάρουν αμέτρητες μορφές...

Όσο για τους διάφορους "δασκάλους" που έμμεσα ή άμεσα ενθαρρύνουν το ονείρεμα ή παρόμοιες τεχνικές για "έξοδο στο αστρικό πεδίο", τελικά είναι απατεώνες: Σε παροδηγούν να κυνηγάς ανέφικτες και αδιέξοδες καταστάσεις, ενώ στην αρχή σου τα παρουσιάζουν όλα εύκολα και απλά: "Αν ακολουθήσεις την τάδε τεχνική μου και κάνεις ό,τι σου λέω εγώ, θαυμαστοί δρόμοι ανοίγονται διάπλατα μπροστά σου". Φυσικά, όταν διαπιστώσεις πως τα πράγματα δεν γίνονται έτσι όπως σου λένε, τότε "Φταις εσύ επειδή δεν έχεις καθαρό υποσυνείδητο, δεν υπακούς αρκετά, η θέλησή σου είναι αδύναμη, έχεις κακό κάρμα κλπ!"

Κυριακή, 9 Ιανουαρίου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Ξεκινά σαν μια παράξενη, ασυνείδητη φαντασίωση, που για μια στιγμή γίνεται εικόνα μεταξύ ύπνου και ξύπνιου: Μέσα σε μια σπηλιά στέκεται μια μάγισσα που φορά μακρύ μαύρο φόρεμα. Έχει τα χέρια υψωμένα σε διάσταση, ανοίγει το στόμα και φυσά μέσα σ' ένα βραχώδες κοίλωμα πάνω από το κεφάλι της. Αμέτρητα δεινά, με τη μορφή μαύρων κουκίδων, είναι συγκεντρωμένα εκεί και με το φύσημά της μάγισσας αναδεύονται, σκορπίζονται, παρασύρονται έξω

από τη σπηλιά, διασπείρονται πέρα μακριά, εκεί όπου ζουν ακόμη οι άνθρωποι. Ξυπνώ αμέσως και νιώθω υπέροχα...

Έχει φθάσει πια το απόγευμα, η Μαρία Σχοινά είναι εδώ και μου δίνει ορισμένες ενδιαφέρουσες πληροφορίες σχετικά με το Νίκο Παυλόπουλο, έναν παλιό συνάδελφό μας στην "Παγγαία": Ο Νίκος ήταν ένα ήσυχο, σεμνό παιδί χαμηλών τόνων, που εργαζόταν στο μαγαζί. Ώσπου, πριν πέντε χρόνια εξαφανίστηκε μυστηριωδώς, έχοντας κλέψει από την εταιρεία 40 εκατομμύρια δραχμές σε επιταγές και μετρητά! Έκτοτε η Παγγαία τον κυνηγάει με δικηγόρους αλλά δεν μπορούν να βγάλουν άκρη!

Δηλαδή: Ο Νίκος, ένας ασήμαντος υπαλληλάκος, ξαφνικά τολμάει να ληστέψει τον μεγαλοκαρχαρία Σπυρόπουλο! Κι επιπλέον, μέσα σε πέντε μόλις χρόνια έχει φθάσει σε ύψη δυσθεώρατα: Τώρα έχει δική του αλυσίδα κινέζικων εστιατορίων, διαθέτει δική του Mercedes, τρεις σωματοφύλακες και γραφεία με hi-tech προστασία! Ποιός; Ο Νικολάκης, το παιδί του μαγαζιού! Πώς; Με κάποιο τρόπο κατάφερε να εισχωρήσει στην κινέζικη μαφία!

Έτσι είναι τα πράγματα: Ο "έξυπνος" άνθρωπος αργά ή γρήγορα βρίσκει τον τρόπο να ανέλθει κοινωνικά. Όχι όπως μερικοί-μερικοί (όπως εγώ, για παράδειγμα), που μένουν αιωνίως στον πάτο...

Τρίτη, 11 Ιανουαρίου 2005

Αστρική Προβολή: Βγαίνω από το σώμα μου και πετώ πάνω από την πόλη, προς την οδό Ανθέων. Όταν, όμως, φθάνω εκεί διαπιστώνω ότι το μέρος μού είναι άγνωστο. Εκεί υπάρχει τώρα μια γραφική ήσυχη λιμνοθάλασσα με διάσπαρτους γκρίζους υφάλους, όπου κολυμπούν άνθρωποι πολλοί· μόλις που τους διακρίνω από ψηλά. Επιχειρώ να γυρίζω πίσω πετώντας, απολαμβάνοντας το ήρεμο, πανέμορφο τοπίο. Τώρα, μέσα στο νερό βλέπω να περπατούν ελέφαντες. Επιθυμώ να παρατείνω την εμπειρία, όμως η εικόνα θαμπώνει και χάνεται...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βρίσκομαι σε μια εξωτική παραλία και παρακολουθώ τσουνάμι που έρχονται απειλητικά.

Φθάνει το πρώτο, ύστερα το δεύτερο -ακόμα ψηλότερο. Κάποιοι τρέχουν να βγουν από τη θάλασσα, άλλοι όμως αδιαφορούν και περιμένουν παθητικά το κακό. Αργότερα ακούω τις Ειδήσεις στην τηλεόραση: Όσα χρήματα κι αν συγκεντρωθούν, οι ζημιές στη νοτιοανατολική Ασία δεν θα καλυφθούν ποτέ...

Πέμπτη, 13 Ιανουαρίου 2005

Συντονισμός του Matrix στο σούπερ μάρκετ: Στο τμήμα αλλαντικών οι πωλήτριες εξυπηρετούν όλους εκτός από μένα. Με αγνοούν επιδεικτικά, έστω κι αν φωνάζω για τη σειρά μου. Χρειάζεται να κραυγάσω “Εγώ! Εγώ!” και να σηκώσω το χέρι μου για ν' αναγκαστούν να ασχοληθούν μαζί μου. Όταν φθάνω στο ταμείο, η μπροστινή μου έχει πάρει κάτι χωρίς τιμή επάνω και οι δυο ταμίες καθυστερούν ένα τέταρτο της ώρας (καμία υπερβολή) για να βρουν την τιμή. Μια έξυπνη που έχει πάρει δυο πράγματα αντί τρία που έχω εγώ, ζητά να της παραχωρήσω τη θέση μου. Φυσικά αρνούμαι κι εκείνη μουσκλώνει. Βγαίνοντας έξω στο δρόμο, διασταυρώνομαι με έναν τύπο που με αποκαλεί “κουφάλα” έτσι, στα καλά καθούμενα...

Σάββατο, 15 Ιανουαρίου 2005

Διαυγές Όνειρο: Βρίσκομαι μέσα σε μια μεγάλη εκκλησία και πετώ εύκολα από εξώστη σε εξώστη, εφαρμόζοντας τη “μη-δράση” – δηλαδή, απλά σκέφτομαι να πάω κάπου χωρίς να προσπαθώ καθόλου. Ύστερα πετώ έξω από την πόρτα της σκοτεινής εκκλησίας και παρατηρώ απέναντί μου το πανόραμα από χωριάτικα σπίτια στη λάμψη του πρωινού. Οι τοίχοι τους είναι γαλάζιοι, τα κεραμίδια κοκκινωπά. Ξερόβηχας με ξυπνά πριν της ώρας μου. Κρίμα...

Το απόγευμα πηγαίνω βόλτα στα πέριξ με τη μητέρα μου. Επιστρέφοντας από την Άθωνος, διασταυρωνόμαστε με δυο νεαρός. Ο ένας αφήνει το φίλο του, μας πλησιάζει, καγχάζει ειρωνικά και μου μορφάζει χλευαστικά. Δεν είναι η πρώτη φορά που το συγκεκριμένο αλητάκι με κοροϊδεύει.

“Βλαμμένα άτομα, ναρκομανείς!” λέω στη μαμά με δυνατή

φωνή, ελπίζοντας να με ακούσουν οι αλήτες που απομακρύνονται βιαστικά.
"Πού σε ξέρουν; Τι βλέπουν για να σε κοροϊδέψουν;" απορεί.
Άντε να της εξηγήσεις...

Οι δαίμονες που λέγονται "σκυλιά": Παρατηρώ ότι εδώ και κανένα χρόνο έχουν συγκεντρωθεί πάρα πολλά σκυλιά στην περιοχή μας. Ως αποτέλεσμα, όλη μέρα ακούγεται μια ατελείωτη συναυλία από επιθετικά γαυγίσματα που αντηχούν από κάθε κατεύθυνση. Δεν ξέρω τι έχουν πάθει τελευταία όλοι οι βολεμένοι και αγοράζουν όλο και περισσότερα, όλο και μεγαλύτερα, όλο και πιο στριμμένα σκυλιά, που χαλάνε τον κόσμο με τη φασαρία.

Κυριολεκτικά, πρόκειται για κράτος εν κράτει: Μέσα στις σύγχρονες πόλεις, ο πληθυσμός των σκύλων είναι μεγαλύτερος από των ανθρώπων. Δύσκολα πλέον βλέπεις σπίτι που να μη διαθέτει τουλάχιστον ένα σκύλο επειδή "είναι καλοί και πιστοί φύλακες", λέει. *Τι φυλάνε αλήθεια; Μπορεί όντως ένα χαζόσκυλο να αποθαρρύνει έναν σοβαρό κλέφτη;*

Τυπική συμπεριφορά σκύλων: Είναι τα μόνα ζώα που ουρλιάζουν επιθετικά όλη μέρα. Είναι τα μόνα ζώα που ακούγονται στην πόλη. Είναι τα μόνα ζώα που φοβάσαι στην πόλη. Είναι τα μόνα ζώα που δεν κοιμούνται όταν δύσει ο ήλιος. Είναι τα μόνα ζώα, στα οποία παρατηρώ φαινόμενα συντονισμού εναντίον μου: Γαυγίζουν υστερικά, εκ περιτροπής, παντού ολόγυρά μου, όπου κι αν βρεθώ. Σημειωτέον ότι τα γαυγίσματα είναι ίσως ο μοναδικός θόρυβος που δεν καλύπτεται από τις ωτοασπίδες.

Σκυλίσια ζωή: Τα σκυλιά δεν είναι συνηθισμένα κατοικίδια. Η θέση τους στην ανθρώπινη κοινωνία είναι ανεξήγητα υψηλή, ανώτερη από πολλών ανθρώπων. Όλοι οι νεόπλουτοι βλάκες έχουν τουλάχιστον έναν σκύλο και τον θεωρούν ισότιμο μέλος της οικογένειάς τους. Οι άνθρωποι ταυτίζονται με τα σκυλιά τους, επειδή σε αυτά αναγνωρίζουν την αντανάκλαση του δικού τους βίαιου ψυχισμού. Γι' αυτό το λόγο, άλλωστε, γίνονται πολύ ευέξαπτοι όταν κάποιος παραπονεθεί για το σκυλί

τους, πχ "το σκυλί σου δαγκώνει" ή "γαυγίζει όλη νύχτα". Δεν δέχονται κουβέντα για το κωλόσκυλό τους· πολύ πιο εύκολα θα δεχθούν μια μορφή για το παιδί τους.

Ο ήχος του γαυγίσματος εκφράζει τέλεια το ανθρώπινο υποσυνείδητο, καθώς περικλείει όλη την ανόητη επιθετικότητα και τη δουλική αλαζονία του ανθρώπου: *Είμαι πολύ σπουδαίος επειδή υπηρετώ τον τάδε αφέντη*. Διόλου περίεργο, λοιπόν, που το γαύγισμα είναι ο κυρίαρχος ήχος κάθε κατοικημένης περιοχής...

Υποψία 1η: Πιθανότατα, τα σκυλιά δεν είναι ζώα δημιουργημένα από τη φύση αλλά αποτελούν προϊόν γενετικής μηχανικής. Βασική εγγενής αποστολή τους είναι να προκαλούν όσο γίνεται περισσότερο σαματά, ώστε να μην επιτρέπουν σε κανέναν να συγκεντρωθεί σε οποιαδήποτε σοβαρή πνευματική εργασία.

Υποψία 2η: Τα σκυλιά είναι δαίμονες χαμηλότερης τάξης από τους ανθρώπους. Πέρα από το σαματά που προκαλούν σε όλη την πόλη οξύνοντας τα πνεύματα, πρέπει να έχουν και άλλη μια αποστολή: Παίζουν διαμεσολαβητικό ρόλο ανάμεσα στις αόρατες δαιμονικές δυνάμεις και στους ανθρώπους. Μέσω του αστρικού πεδίου μεταφέρουν ιδέες, εμπνεύσεις, τρόπους σκέψης από τους δαίμονες προς τους ανθρώπους. Παράλληλα, παίζουν το ρόλο τοποτηρητών, μεταφέροντας τις παρατηρήσεις τους για τα ανθρώπινα ζητήματα στους δαίμονες που κυβερνούν αθέατοι την ανθρωπότητα.

Σκυλοκράτορες: Οι ιδιοκτήτες σκύλων είναι κατά κανόνα πλουτοκράτες, τεχνοκράτες, νεόπλουτοι, παραδόπιστοι, επιδειξίες, δεσποτικοί και πολύ τυχεροί. Οι ιδιοκτήτες γάτων είναι πιο τρυφεροί, πιο ονειροπόλοι αλλά και πιο κρυψίνες. Σαν ζώο η γάτα μεταδίδει μια ηρεμία, σε αντίθεση με τον σκύλο που μεταδίδει εκνευρισμό κι επιθετικότητα.

Ο σκύλος είναι το σύμβολο του προκλητικά κακομαθημένου σύγχρονου ανθρώπου, ο οποίος δεν σκέφτεται επειδή η ζωή του κυλάει αφύσικα ομαλά -ας όψονται τα κυκλώματα. Δεν σκέφτεται επειδή δεν χρειάζεται να σκέφτεται, έτσι βρίσκει την όρεξη ν' ασχολείται με έναν, δυο, τρεις σκυλάραπες. Οι

σκυλοκράτορες είναι άτομα με προκλητική τύχη: Χωρίς να συνειδητοποιούν καν πώς τους συμβαίνει, αποκτούν οτιδήποτε επιθυμήσουν γρήγορα κι εύκολα: επιτυχία, χρήμα, κοινωνική καταξίωση, ερωτικές κατακτήσεις. Έτσι, καταλήγουν να πιστεύουν ότι είναι θεοί επί της γης και τα σκυλιά σύμβολα της εξουσίας τους.

Στη δική μου οικογένεια, ας πούμε, ποτέ δεν σκεφθήκαμε να αποκτήσουμε σκυλί, εφόσον αυτό απαιτεί επιπλέον έξοδα και ιδιαίτερη φροντίδα. Όταν έχεις, για παράδειγμα, ένα τετραπληγικό μέσα στο σπίτι, όταν παλεύεις καθημερινά για μια μίζερη επιβίωση, όταν αντιμετωπίζεις κάθε ώρα και στιγμή έναν ασίγαστο πόλεμο εναντίον σου, δεν έχεις καμία όρεξη να ασχολείσαι με γομάρια.

Οι σύγχρονες κινηματογραφικές ταινίες δράσης χαρακτηρίζονται, ομολογουμένως, από υπερβολική βία: Παρανοϊκοί δολοφόνοι, εγκληματίες, υπερπράκτορες, σκοτώνουν χωρίς σκέψη δεκάδες ή εκατοντάδες άνδρες, γυναίκες και παιδιά -θέαμα που το κοινό έχει συνηθίσει και γουστάρει. Ωστόσο: Ποτέ μα ποτέ, σε καμία ταινία, δεν έχω δει έστω μία δολοφονία σκύλου! Φαντάζομαι ότι έστω και μία σκηνή δολοφονίας σκύλου στο σινεμά, θα ξεσήκωνε θύελλες αντιδράσεων, εφόσον στις σύγχρονες δυτικές κοινωνίες ο σκύλος είναι ζώο ιερό -όπως οι αγελάδες στην Ινδία!

Ιστορίες καθημερινής (σκυλο)τρέλας: α) Φέτος το καλοκαίρι, ο σκύλος του ξαδέρφου Μάνου στην Κεφαλλονιά όρμησε στη μικρή του κόρη και παραλίγο να την κατασπαράξει -μόλις που πρόλαβαν να τη γλυτώσουν. Ωστόσο, όχι μόνο δεν θύμωσαν με το σκυλί αλλά αποφάνθηκαν ότι "Το κορίτσι έφταιγε! Ήξερε ότι ο σκύλος δεν θέλει χάδια μα εκείνη πήγε και το χάιδεψε!"

β) Την εποχή που ήταν ανύπαντρη ακόμη η Λουίζα, η οικογένεια είχε ένα μουρλόσκυλο που δάγκωνε άγρια τους πάντες, ακόμη και τα αφεντικά του! Μια φορά, το κτήνος παρέσυρε βίαια τη μητέρα της Λουίζας στις σκάλες, με αποτέλεσμα η γυναίκα να σπάσει τη λεκάνη της και να μείνει δυο μήνες στο κρεβάτι! Συνέχισαν, όμως, να ανέχονται όλα τα

καπρίτσια του σκύλου και ακόμη διηγούνται τα κατορθώματά του με χαμόγελο και γλυκιά νοσταλγία.

γ) Έχουν αναφερθεί αρκετά περιστατικά σε όλο τον κόσμο, όπου το σκυλί της οικογένειας ζηλεύει και κατασπαράσσει το μωρό τους. Όμως, οι "προχωρημένοι" γονείς σχεδόν πάντα συγχωρούν το σκύλο και τον κρατούν στο σπίτι, σα να μην τρέχει κάστανο.

Γενικότερα, άνθρωποι νταήδες κι εξυπνάκηδες, που κατά τ' άλλα δεν δέχονται μύγα στο σπαθί τους, δεν έχουν κανένα πρόβλημα αν τους φάει το παιδί ο σκύλος...

Ρόκυ - ο μοσχαροειδής σκυλάραπας παραδίπλα: Εδώ και δυο χρόνια περίπου, δηλαδή από τότε που ξεκίνησα την Υπέρτατη Τελετουργία, όποτε ανεβαίνω την εξωτερική μας σκάλα για να πάω στους γονείς μου, το τέρας ουρλιάζει πάντα, επίμονα κι επιθετικά, έστω κι αν δεν έχει οπτική επαφή μαζί μου!

Δίχως αμφιβολία, το "Μέγα Θηρίο" (ο Ρόκυ) συντονίζεται εναντίον μου: Φροντίζει να ωρύεται στεντόρια, εχθρικά, τουλάχιστον επί ένα τέταρτο της ώρας, κάθε φορά που χρησιμοποιώ την πλαϊνή σκάλα, κάθε βράδι που επιστρέφω από τη δουλειά, ή όποτε ξεμυτίζω από το σπίτι μου -έστω κι αν δεν έχει οπτική επαφή μαζί μου! Είναι τρελό αυτό που μου συμβαίνει, μα συμβαίνει! Όταν, όμως, εμφανίζεται κάποιος άλλος στην εξωτερική σκάλα, πχ ο Νάσος, κουδουνίζοντας επιδεικτικά τα κλειδιά του πάνω στο κάγκελο της σκάλας, το βρωμόσκυλο δεν βγάζει άχνα. *Οι δαίμονες αναγνωρίζονται και υποστηρίζονται μεταξύ τους...*

Όταν ο Ρόκυ ουρλιάζει με το αφύσικα στεντόριο, στερεοφωνικό γαύγισμά του, είναι σα να πέφτουν βόμβες! Ακούγεται σα να βρίσκεται μέσα στο σπίτι μου, ενώ οι ωτοασπίδες δεν βοηθούν παρά ελάχιστα κατά την ώρα την "βομβαρδισμού". Όλη την Αθήνα να ψάξεις, τέτοιο γαύγισμα δεν θ' ακούσεις πουθενά! "Εβδομήντα χρονών έχω φθάσει, τέτοιο γαύγισμα δεν έχω ξανακούσει!" παραδέχεται και η μητέρα μου.

Κάποτε δεν ενοχλούσε πολύ, τώρα όμως έχει αρχίσει να χαλάει τον κόσμο κάθε ώρα και στιγμή, πρωί-μεσημέρι-βράδι-νύχτα. *Να οφείλεται αυτό στην Υπέρτατη Τελετουργία;*

Κυριακή, 21 Ιανουαρίου 2005

Η κόρη της Λουίζας, η εννιάχρονη Ζαφειρία, συγκεντρώνει πολλές αρετές που δύσκολα συναντά κανείς μαζεμένες σ' ένα σύγχρονο παιδί:

* Υψηλή νοημοσύνη: Πότε δεν χρειάζεται να της εξηγήσω κάτι δεύτερη φορά.
* Λογική: Δεν σαχλαμαρίζει, δεν κάνει χαζοσκανταλιές "σαν παιδί", υπακούει συνειδητά στο δάσκαλο και γι' αυτό μαθαίνει.
* Μετριοφροσύνη και ευγένεια: Αν και άριστη μαθήτρια, δεν δείχνει καμία έπαρση, σε αντίθεση με ορισμένους κουμπούρες.
* Φυσική ικανότητα διαλογισμού: "Μαμά, όταν θυμώνεις με το μπαμπά, να σκέφτεσαι κάτι πιο σημαντικό. Έτσι, θα σου περνάει ο θυμός!" συμβούλεψε πρόσφατα τη μητέρα της.
* Ηρεμία: Δεν τσιρίζει, δεν στριγγλίζει, δεν απαιτεί διαρκώς, όπως τα πιο πολλά σημερινά παιδιά.
* Αρετή: Δεν σου δίνει ποτέ το δικαίωμα να τη μαλώσεις για κάτι. Ξέρει πάντα ποιό είναι το σωστό και τι οφείλει να κάνει.
* Υπακοή: Δεν είναι πάντοτε έτοιμη για *αντίρρηση* και *ανυπακοή,* όπως τα περισσότερα παιδιά που σου βγάζουν την πίστη για να εκτελέσουν μια λογική οδηγία πάνω στο μάθημα.

Τολμώ να πω ότι η Ζαφειρία είναι από τα ελάχιστα άτομα που γνωρίζω, τα οποία έχουν κάτι το *εξωανθρώπινο*. Ταυτόχρονα, όμως, είναι αρκετά ανεπτυγμένη ψυχικά ώστε να κρύβει επιτυχώς αυτή την ιδιότητά της και να μην τραβά την προσοχή. "Τόσο καλό κοριτσάκι! Ποιός ξέρει ποια θα είναι η τύχη της!" μου κάνει η Μαρία Σχοινά απαισιόδοξα, όταν της εξηγώ τα χαρίσματα της Ζαφειρίας. Ο καιρός θα δείξει...

Υπέρτατη Τελετουργία: Κατά τις 1:30 μετά τα μεσάνυχτα, μετά το πρώτο ξύπνημα, για να είναι ο νους μου πιο αγνός.

?! *Πάνω από 300 νεκροί στην Ινδία, οι οποίοι ποδοπατήθηκαν ή κάηκαν ζωντανοί από φωτιά που ξέσπασε σε ναό την Τρίτη, 25 Γενάρη: "Στον τόπο της καταστροφής, οι αρμόδιοι προσπαθούσαν να καταλάβουν τι ακριβώς συνέβη αλλ' αυτό δεν ήταν καθόλου εύκολο...", είπαν στις Ειδήσεις.*

Τρίτη, 1η Φεβρουαρίου 2005 (χάση σελήνης)
Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Το Δαιμονοανθρώπινο Πλέγμα – Υγρός Θάνατος
Επαλήθευση: Στις 13 Φλεβάρη φονικές πλημμύρες στο Πακιστάν. Πάνω από 500 νεκροί.

Θέση 2η: Θυμός – Πονηρία
Επαλήθευση: Η Λουίζα έχει ψυχρανθεί αναίτια απέναντί μου και αποφεύγει να με παρουσιάζει στις παρέες της.

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ατομική Βόμβα
Επαλήθευση: 250 νεκροί σε τρομοκρατικές επιθέσεις στο Ιράκ, στις 28 Φλεβάρη.

Θέση 4η: La Regina – Εξάλειψη
Επαλήθευση: Στις Ειδήσεις ακούω ότι νέος ιός του AIDS, ανθεκτικός στις 19 από τις 20 θεραπείες και με γρήγορη εξέλιξη, απομονώθηκε σε ομοφυλόφιλο στη Νέα Υόρκη.

Θέση 5η: Υπόσχεση + Ψυχόσπαθο – Ανίερη Προστασία
Επαλήθευση: Ωστόσο, αυτό δεν σημαίνει και τίποτα, τελικά...

Θέση 6η: Ανθρωπότητα – Πέτρινη Βροχή
Επαλήθευση: Στις 18 Φεβρουαρίου, τα μεσάνυχτα, εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Ακόμη μια φορά, αισθάνομαι τέλεια. Την επόμενη μέρα, 115 νεκροί από χιονοστιβάδες στο Κασμίρ. Την μεθεπομένη, 135 νεκροί από ναυάγιο στο Μπαγκλαντές (Υγρός Θάνατος). Στις 21 του μήνα, 150 νεκροί από κατολισθήσεις στην Ινδονησία. Την επομένη, σεισμός στο Ιράν αφήνει 612 νεκρούς.

Θέση 7η: Ουριήλ + Το Πρόσωπο του Τέρατος – Αέρινη Φλόγα – Εικονική Πραγματικότητα
Επαλήθευση: 200 νεκροί στην Κίνα, από έκρηξη σε ανθρακορυχείο στις 15 Φλεβάρη.

. . . .

Τετάρτη, 2 Φεβρουαρίου 2005

Σήμερα το πρωί είδα στο δρόμο το Λάζαρο, εκείνο τον κουτσό προβληματικό τύπο που όποτε με βλέπει μου ρίχνει επίμονες ματιές ανικανοποίητου πόθου τα τελευταία 20 χρόνια. Έτσι και τώρα, γύρισε και με κοίταξε από μακριά για αρκετές στιγμές. Ύστερα έφυγε χωρίς να ξανακοιτάξει πίσω. Αυτόματα ένιωσα μια έντονη απέχθεια· αμέσως μετά, θλίψη...

Όλα αυτά τα χρόνια εγώ δεν έχω βρει άνδρα, ούτε παντρεύτηκα. Ο Λάζαρος δεν έχει φανεί ποτέ με γυναίκα, ούτε παντρεύτηκε· έχω ακούσει, όμως, ότι πηγαίνει με πολύ ώριμες κυρίες. Εδώ και πολλά χρόνια, δεν έχει μόνιμη δουλειά. Αποπνέει μια διάχυτη στεναχώρια, μια μιζέρια.

Τα ίδια και ο Μιχάλης, ο πλαδαρός αδελφός της Λουίζας: Με είχε φλερτάρει πριν από επτά χρόνια μα εγώ δεν ανταποκρίθηκα επειδή ποτέ δεν μου άρεσε. Γι' αυτόν δεν έχω ακούσει ποτέ ότι είχε δεσμό με γυναίκα, ούτε παντρεύτηκε. Εδώ και πολλά χρόνια δεν εργάζεται, τον συντηρούν οι γονείς του. Αποπνέει μια βαθιά κατάθλιψη, μια κακομοιριά.

Και οι δύο άνδρες βρίσκονται διαρκώς μπροστά μου. Σαφώς πρόκειται για μια διπλή παγίδα του Matrix: Ξέρω πως τίποτα καλό δεν θα είχα να περιμένω, σε περίπτωση που τα 'φτιαχνα με κάποιον από τους δυο. Ωστόσο αναρωτιέμαι: Τι ακριβώς με συνδέει με αυτούς; Ποιό μαύρο “κάρμα”;

“Romeo must die”: "Η μιζέρια αγαπά τη συντροφιά" -όντως. Κι εγώ είμαι το πιο ευτυχισμένο άτομο στον κόσμο...

Σάββατο, 5 Φεβρουαρίου 2005

Το πρωί έχω μάθημα γερμανικών με τη Ρένα και το Μιχάλη Κάραλη, στον Άλιμο. Η Ρένα δεν μου δημιουργεί πρόβλημα (πια). Ο οκτάχρονος Μιχάλης, όμως, είναι το κάτι άλλο: Μόνιμα απρόθυμος, υπερκινητικός, νευρωτικός, ανεπίδεκτος: Δεν κάθεται στιγμή ήσυχος, δεν παρακολουθεί καθόλου, δεν καταλαβαίνει τίποτα. Δυσκολεύεται ακόμα και ν' αναγνωρίσει τα γράμματα! Το παιδί έχει μαθησιακά προβλήματα, ωστόσο οι φιλόδοξοι γονείς του τον υποχρεώνουν

να διδάσκεται δυο ξένες γλώσσες (αγγλικά και γερμανικά) από την 3η Δημοτικού.

Σήμερα ειδικά, ο μικρός δεν υποφέρεται: Χτυπιέται συνεχώς, γκρινιάζει, δυσανασχετεί, κοροϊδεύει: “Θα σας σπάσω τα νεύρα!” μου κάνει περιπαικτικά. Από την πολλή σκανταλιά, η καρέκλα του πέφτει κάτω δυο φορές -κι αυτός μαζί! Πασχίζω να του μάθω δυο πράγματα, όμως αυτός δεν συγκρατεί απολύτως τίποτα.

Κάποτε τελειώνει το μάθημα και κατευθύνομαι προς τη λεωφόρο Καλαμακίου, επειδή έχω έκτακτο μάθημα ιταλικών με το Γιάννη Κυριαζόγλου. Κρύο τσουχτερό, εκνευριστικό ψιλόβροχο, δρόμοι δύσβατοι με απίθανη κλίση, γλυστρούν εκεί που δεν το περιμένεις. Αν γλυστρήσω σε αυτή την απίστευτη κατηφόρα, αλίμονό μου! Ακολουθεί πεζοπορία/αναρρίχηση για 40 λεπτά μέσα στο ψύχος και στη βροχή. Κι όλα αυτά, για ένα πολύ αμφίβολο αποτέλεσμα: Ο Γιάννης είναι καλό παιδί, μα όχι πολύ σπίρτο. Χλωμό το βλέπω να πάρει το Celi3.

Σάββατο, 12 Φεβρουαρίου 2005

Ψυχική Εμπειρία: Μεταξύ ύπνου και ξύπνιου, ονειρεύομαι ότι κάθομαι και συγγράφω το “Απόλυτο Κακό”. Σταδιακά, επάνω δεξιά στη σελίδα σχηματίζεται μια ωραία εικόνα του Ιησού Χριστού, με μακριά καστανόξανθα μαλλιά. Δεν διαρκεί όμως· η μορφή χάνεται γοργά και μετά ξυπνώ...

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Βλέπω ένα ξύλινο πλοίο στη στεριά, σκοτεινό και απωθητικό. Μέσα υπάρχουν τέρατα που κρατούν ψυχές εγκλωβισμένες και τις βασανίζουν. Μια γυναίκα το σκάει από εκεί μέσα, αψηφώντας τα τέρατα που καιροφυλακτούν παντού...

Είναι η τρίτη φορά σήμερα που η Λουίζα μου ακυρώνει την ακριβοθώρητη συνάντηση στο σπίτι της με την Αγγελική και το Νίκο. Την πρώτη φορά, πριν δυο βδομάδες, ακύρωσε τη συγκέντρωση επειδή ακριβώς εκείνο το Σάββατο έπρεπε να αρχίσει ενέσεις σιδήρου, “οι οποίες προκαλούν ζαλάδες”. Δεν θα μπορούσε, είπε, να ξεκινήσει τις ενέσεις την Κυριακή, επειδή αν καθυστερούσε μια μέρα θα κινδύνευε η ζωή της! Το

προηγούμενο Σάββατο είχε πονόκοιλο, είπε. Αυτό το Σάββατο είναι κρυωμένη η Ζαφειρία και γι' αυτό παραλύουν όλα. Υποψιάζομαι, λοιπόν, ότι η Λουίζα αποφεύγει πλέον να με παρουσιάζει στις παρέες της. Δεν παραλείπει, όμως, να μου τάζει κάθε τόσο ευχάριστες συναντήσεις. Αρχίζω να βαριέμαι όλα αυτά τα πονηρά παιγνίδια της...

Και: "Το πιο σπλαχνικό πράγμα στο Σύμπαν είναι ότι ο ανθρώπινος εγκέφαλος δεν μπορεί να συνδυάσει τα δεδομένα του" (Lovecraft). *Ο δικός μου τα συνδυάζει...*

Η ύλη και ο χρόνος συμπλέκονται σε όλες τις διαστάσεις. Στα κατώτερα επίπεδα, όσο κατεβαίνουμε προς τις κολάσεις, η ύλη γίνεται πιο παχυλή και ο χρόνος πιο δυσκίνητος. Τα σώματα/φορείς ψυχών είναι δύσκαμπτα και ογκώδη, με περιορισμένη κινητικότητα, ενώ ο χρόνος φαίνεται ακίνητος, σα να μην περνά. Μια μέρα σε μια χαμηλή διάσταση μπορεί να φανεί σαν ένα εκατομμύριο μέρες εδώ, στη γνωστή μας Γη.

Στα ανώτερα επίπεδα, όσο ανεβαίνουμε προς τους παραδείσους (αιθέρες), η ύλη γίνεται πιο αραιή και ο χρόνος πιο ευέλικτος. Τα σώματα/φορείς ψυχών είναι λιγότερο υλικά, με μεγάλη κινητικότητα, ενώ ο χρόνος μοιάζει να ρέει γοργά, σαν αέρας. Σε ένα πολύ υψηλό επίπεδο, ένα εκατομμύριο χρόνια εκεί μπορεί να περνούν τόσο γρήγορα όσο μια μέρα εδώ, στη γνωστή μας Γη.

Στο δικό μας επίπεδο, ο χρόνος είναι υποκειμενικός: Όταν ασχολείσαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε κατώτερες διαστάσεις και σε χαμηλότερα πνεύματα (πχ δουλειά, νοικοκυριό), τότε ο χρόνος μοιάζει να ακινητοποιείται. Όταν, όμως, ασχολείσαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε ανώτερες διαστάσεις και σε εξελιγμένα πνεύματα (πχ διαλογισμός, φιλοσοφία), τότε ο χρόνος μοιάζει να περνά γοργά σαν νερό.

Όσο για μένα, βρίσκω ότι ο χρόνος μου περνά όλο και πιο γρήγορα, σαν καταρράχτης. Ασχολούμαι με υποθέσεις που αρμόζουν σε πεδία πολύ ανώτερα από το υλικό γήινο -γι' αυτό, άλλωστε, απαιτούν πολύ χρόνο. Υπάρχει, φυσικά, και το θέμα του αντικειμενικού χρόνου: Ανεξάρτητα από την υψηλή,

αναπόφευκτα χρονοβόρα αποστολή μου, έχω ένα φθαρτό και θνητό σώμα. Πόσο θ' αντέξει ακόμη υγιές; Είμαι ήδη 42 ετών...

Εγώ δεν είμαι καμιά βολεμένη κότα με δυο ή τρία μεγάλα παιδιά, τα οποία θα είναι ήδη τριάντα ετών όταν εγώ φθάσω τα πενήντα. Αν ήμουν τέτοια, θα μπορούσα να αφεθώ, να χοντρύνω, να αρρωστήσω και να ψοφήσω με την ησυχία μου γύρω στα 55-60 μου. Τώρα όμως, βρίσκομαι μόλις στην αρχή της πορείας μου. Η αποστολή μου απαιτεί πολύ χρόνο και άριστη υγεία. Η ασθένεια και ο θάνατος πριν τα 90 (και να δούμε!) είναι μια πολυτέλεια που αρμόζει μονάχα σε βολεμένες πουτάνες. Εγώ οφείλω να προσέχω τον εαυτό μου...

Δευτέρα, 21 Φεβρουαρίου 2005

Εικόνες του Matrix: Επιμορφωτική συζήτηση μέσα στο ταξί (διπλή κούρσα). Η γριά τσατσά που μπαίνει μετά από μένα παραληρεί ασταμάτητα, φουσκώνοντας από υπερηφάνεια: "Ο γιος μου είναι πετυχημένος επιστήμονας κι έχει μια τέλεια οικογένεια" ... "Η νύφη μου εργάζεται ως μαγείρισσα, μα είναι και σχολαστική νοικοκυρά, τέλεια σε όλα. Διατηρεί στην εντέλεια ένα σπίτι πεντάρι! Και τι δουλευταρού, κοιμάται ελάχιστα!" ... "Η κόρη μου είναι καλοπαντρεμένη, δεν χρειάζεται να δουλεύει" ... "Ο γαμπρός μου είναι μορφωμένος κι έχει πολύ καλή δουλειά" ... "Τα εγγόνια μου έχουν βγάλει και τα δυο πανεπιστήμιο, είναι φιλόλογος ο ένας και γραφίστας ο άλλος". *Μετάφραση: Είμαστε όλοι τόσο απίστευτα βολεμένοι, πετυχημένοι, παραλήδες, καλοπαντρεμένοι, πουλημένοι στα κυκλώματα μέχρι τα μπούνια, και γι' αυτό κομπάζουμε ολημερίς χωρίς σταματημό.*

Ωστόσο, δεν είναι όλα ρόδινα στη ζωή τους, έχουν και ορισμένα προβλήματα: "Όμως, ο εγγονός μου δεν βρίσκει πάντα χώρο να παρκάρει ακριβώς μπροστά στο σπίτι μας, οπότε αναγκάζεται να παρκάρει απέναντι, το πουλάκι μου!"

Στο μεταξύ, εμένα αρχίζουν να μου περνούν από το νου διάφορες "αμαρτωλές" σκέψεις, σχετικά με τελετουργίες και καψίματα.

"Δεν θέλω, όμως, ν' ακούω για σκοτωμούς στην τηλεό-

ραση. Ποτέ δεν ξέρεις”, καταλήγει η γριά κλώσσα σκεφτική. *Δεν μπορεί! Διαβάζουν τη σκέψη μου, οι πούστηδες!*

Τετάρτη, 23 Φεβρουαρίου 2005

Προφητικό Όνειρο: Εργάζομαι σε μια εταιρεία μαζί με το Γιώργο Κοέν, όμως μας απολύουν και ο Γιώργος αδειάζει το γραφείο του και φεύγει. Εγώ ψάχνω να βρω τον προϊστάμενο για να μου δώσει τη δουλειά μου πίσω. Το κτήριο είναι μεγάλο, με ευρύχωρη βεράντα, πολυτελές σαν ξενοδοχείο και τριγύρω υπάρχει θάλασσα. Κάποια στιγμή, κόσμος πολύς μ' εμποδίζει να προχωρήσω. Αγωνία με κατακλύζει...

Επαλήθευση: Πρωί-πρωί μαθαίνω ότι η Αλίκη απολύθηκε χθες βράδι από το “Blue Rose”, παρόλο που της είχαν υποσχεθεί ότι θα την κρατούσαν σερί ως το φθινόπωρο. Έτσι, σήμερα είναι όλο νεύρα και αγανάκτηση. Λεπτομέρεια: Τη νύχτα ονειρεύτηκε πως γύρευε το διευθυντή για να την επαναπροσλάβει. Αυτός της ανέθεσε να φυλάει ένα δωμάτιο με πράγματα, μέσα στο ξενοδοχείο. Γύρω από το κτήριο υπήρχε νερό, θάλασσα. Δηλαδή: Την ίδια νύχτα εγώ και η αδελφή μου είδαμε παρόμοιο όνειρο...

Η συνέχεια της ιστορίας: Λίγες ώρες αργότερα, η αδελφή μου πηγαίνει να βρει τον αρχιδιευθυντή στο ξενοδοχείο. Όπως μας εξηγεί η ίδια αργότερα, “έγινε ορυμαγδός!”: Έβρισε τους διευθυντές με μπόλικο τσαμπουκά, παρέκαμψε κυκλώματα προϊσταμένων και καμαριέρων, ολόκληρο το ξενοδοχείο ασχολήθηκε μαζί της κι εντός δεκαπέντε λεπτών ο αρχιδιευθυντής, αφού αναγκάστηκε να τηλεφωνήσει σε κάποιον, την ξαναπροσέλαβε! Κι όλα αυτά, επειδή η αδελφούλα μου είναι “ξύπνια” και “τσαμπουκαλού”...

Δηλαδή: Μια αγράμματη, ασήμαντη καμαριέρα ορμά φουριόζα μέσα στα γραφεία των διευθυντών, τους σκυλοβρίζει, τα κάνει όλα λίμπα, υπερνικά τα κυκλώματα του ξενοδοχείου, τα βάζει με όλους, και αντί να την πετάξουν έξω χωρίς αποζημίωση, στέκονται όλοι σούζα μπροστά της και της κάνουν αμέσως το χατήρι! Αυτό κι αν είναι το θέατρο του παράλογου *-όταν δεν ξέρεις...*

"The Sword in the Stone": Οι μάγοι ζουν σε μικρά γραφικά σπιτάκια με τζάκι, απομονωμένοι στο δάσος, όπου βρίσκουν την ησυχία και την ηρεμία που χρειάζονται. Εγώ δεν μπορώ να κάνω το ίδιο. Αναγκαστικά ζω στην πόλη. Οι ωτοασπίδες μου χαρίζουν την ησυχία και την ηρεμία που χρειάζομαι. *Earplugs are a girl's best friends...*

. . . .

Πέμπτη, 24 Φεβρουαρίου 2005 (χάση σελήνης)

Χαρτομαντεία με την Ουράνια Αρκάνα

Θέση 1η: Θυμός + Ουριήλ – Σατανική Έμπνευση – Ισορροπία

Θέση 2η: Ανθρωπότητα – Παγκόσμιος Σεισμός
Επαλήθευση: Στις 25 Μάρτη εκτελώ την Υπέρτατη Τελετουργία. Τρεις μέρες αργότερα γίνεται σεισμός 8,7 R στην Ινδονησία, που αφήνει 1400 νεκρούς.

Θέση 3η: Υπέρτατη Τελετουργία – Ηχητικός Πόλεμος + Πονηρία + Νεκρική Ακινησία
Επαλήθευση: Στις 19 Μαρτίου, ώρα 3:15 τα χαράματα, με ξυπνούν τα επίμονα στεντόρια γαυγίσματα του Ρόκυ. Ταράζομαι φοβερά, ωστόσο ξεκινώ την Υπέρτατη Τελετουργία κανονικά κι αισθάνομαι περίφημα. Ύστερα, το υστερικό κωλόσκυλο συνεχίζει να ουρλιάζει ακατάπαυστα ως τις 5:00 το πρωί. Μού 'ρχεται τρέλα! Ας ελπίσουμε ότι δεν θα ξανασυμβεί...
Επιπλέον: Η αδελφή μου φέρνει ξυλουργό για ν' αρχίσει χτισίματα πάνω από το κεφάλι μου!

Θέση 4η: Υβόννη + Το Δαιμονοανθρώπινο Matrix – Κατακλυσμός + Εξάλειψη
Επαλήθευση: Πάνω από 220 νεκροί από βροχές και πλημμύρες στο Αφγανιστάν στις 20 Μαρτίου.

. . . .

Κυριακή, 27 Φεβρουαρίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Πηγαίνω στον “Ιανό” μα διστάζω να περάσω την πόρτα τους· δεν θέλω να γυρίζω πίσω στη ζωή μου, θέλω να προχωρώ μπροστά. Τελικά, όμως, μπαίνω· χάρη σε μια ειδική μαγεία, δεν θα με αναγνωρίσουν. Ο δάσκαλος ρωτά τι κάνει η Βανέσα. Ο Νέστορας βρίσκεται κι αυτός εκεί: Είναι όμορφος, με γαλάζια μάτια και πουκάμισο με γαλανόχρωμο γιακά. Λέει ότι ψάχνει μια καλή και σοβαρή σύζυγο, πρόθυμη να ζήσει μαζί του στα βουνά. Ανησυχεί που δεν βρίσκει μία. Πηγαίνω εγώ μαζί του και ζούμε μαζί, εκεί στη φύση. Τώρα είμαι γυμνή, τον φιλώ, αισθάνομαι όμορφα, είμαι ευτυχισμένη...

Η Μαρία Σχοινά είναι εδώ σήμερα, από το μεσημέρι ως τη νύχτα. Συζητάμε ζωηρά διάφορα ενδιαφέροντα θέματα, ωστόσο ο Ρόκυ ουρλιάζει συνεχώς όλες αυτές τις ώρες και μου σπάει να νεύρα. “Πολύ κακό γαύγισμα!” συμφωνεί η Μαρία.

Λίγο αργότερα, μου δηλώνει χαρωπά: “Θα σου πω κάτι, που θα σε κάνει να αγαπήσεις το Θανάση!” Κάθομαι ν' ακούσω, γεμάτη περιέργεια. “Αν δεν υπήρχε η αδελφή σου και τα παιδιά της, οι γονείς σου δεν θα ήταν τόσο κοτσωνάτοι! Αν είχαν μόνο εσένα, που δεν έχεις παντρευτεί ούτε έχεις κάνει παιδιά, θα είχαν μαραζώσει από τον καημό τους! Να γιατί πρέπει ν' αγαπάς το Γιάννη και το Νάσο: Χάρη σ' αυτούς έχεις ακόμη τους γονείς σου ακμαίους και ζωηρούς!”. Απλά, η συλλογιστική της Μαρίας ώρες-ώρες με ταράζει και με ωθεί να αναρωτιέμαι με ποιανού το μέρος είναι τελικά...

Τρίτη, 1 Μαρτίου 2005

Συντονισμός του Πλέγματος: Σήμερα το πρωί έχω μάθημα ιταλικών με το Γιάννη, στον Άλιμο. Βρέχει καρέκλες. Περιμένω στη στάση το λεωφορείο Β1 -μάταια. Ξεκινώ να πάω στη στάση του 207, μα το χάνω για ένα λεπτό. Περιμένω λίγο ακόμη μήπως έλθει κανένα άλλο λεωφορείο για Γλυφάδα, τίποτα. Παίρνω ταξί, μου στοιχίζει πέντε ευρώ.

Στο γυρισμό από Άλιμο δεν μπορώ να πάρω λεωφορείο επειδή έχω μόλις συνειδητοποιήσει ότι δεν υπάρχει εισιτήριο

στην τσάντα μου, ούτε πουλάνε πουθενά εκεί κοντά. Έτσι, παίρνω ξανά ταξί μέχρι την Κάτω Γλυφάδα, μου στοιχίζει 3,5 ευρώ. Εντέλει, μόλις φθάνω στο τέρμα ανανεώνω την κάρτα απεριορίστων διαδρομών.

Το απόγευμα στις 7:30 έχω μάθημα με τη Ρένα, πάλι στον Άλιμο. Εξακολουθεί να βρέχει και -όπως πάντα- μου παίρνει πάνω από μια ώρα για να φθάσω εκεί. Μόλις στρίβω στο δρόμο όπου μένουν οι Καράληδες, χτυπά το κινητό μου: Είναι η μητέρα της Ρένας και μου ανακοινώνει ότι χρειάστηκε να πάνε κάπου εκτάκτως και να περιμένω απέξω πέντε λεπτά. Αργούν γύρω στο μισάωρο κι εγώ περιφέρομαι σαν την τρελή μέσα στη βροχή, μέχρι τις 8:00 που εμφανίζονται.

Στις 9:00 τελειώνω το μάθημα και προχωρώ μέχρι την κοντινή στάση για να πάρω το λεωφορείο 109, που ξέρω ότι περνάει κατά τις 9:10. Άδικα περιμένω· άφαντο και αυτό το λεωφορείο. Περπατώ στη βροχή ακόμη 20 λεπτά μέχρι τη λεωφόρο Αλίμου, όπου πετυχαίνω στο τσακ το λεωφορείο 160. Αυτό τερματίζει στον Άγιο Τρύφωνα, στην Τερψιθέα, κι από εκεί χρειάζεται να περπατήσω άλλα 15 στο ψιλόβροχο για να φθάσω σπίτι κατά τις 10:10 τη νύχτα.

Έχουμε και λέμε: Πάνω από δέκα ώρες τρεχάλα όλη μέρα μέσα στη βροχή, για 4,5 ώρες μάθημα συνολικά! Τελικά, και αυτή η δουλειά (τα ιδιαίτερα μαθήματα ξένων γλωσσών) είναι σκατά όπως όλες οι δουλειές που έχω κάνει ως τώρα. Και είναι τόσο σκατά μόνο για μένα, εφόσον μονάχα εγώ έχω τόσο ανάσβολο πρόγραμμα, ιδίως κάθε Τρίτη: Είμαι υποχρεωμένη να τρέχω δυο φορές από την Τερψιθέα στον Άλιμο και να ξοδεύω έξι ώρες σε μετακινήσεις! Άλλος φθάνει στη Λάρισα σε έξι ώρες! Έχω τρεις μαθητές στον Άλιμο (Ρένα, Παναγιώτα, Γιάννης) και δεν μπορώ να τους συνδυάσω καθόλου! Φοβερή ταλαιπωρία, απίστευτο χάσιμο χρόνο και ενέργειας!

Πραγματικά, πάντως, είναι απίθανο το πώς καταφέρνω και φθάνω στο τέλος κάθε τέτοιας μέρας. Άλλος στη θέση μου θα είχε αυτοκτονήσει προ πολλού...

* * * *

Πέμπτη, 3 Μαρτίου 2005

Κοίτα τι μαθαίνει κανείς! Η αδελφή μου έχει μόλις αποφασίσει ν' αποτελειώσει τη μεζονέτα στον 3ο όροφο του σπιτιού μας και να διακινδυνεύσει γύρω στα 10.000 ευρώ συνολικό χρέος, εφόσον μάλιστα δεν διαθέτει άδεια οικοδομής! Θα χρωστά πέντε χιλιάρικα στο μάστορα (ο οποίος είναι, λέει, φίλος της και διατεθημένος να εργαστεί 5-6 μήνες χωρίς να λάβει δεκάρα, αναμένοντας να πληρωθεί κάποια στιγμή στο απώτερο μέλλον), τρία χιλιάρικα στη Μιλένα (η Αλίκη θα της τα επιστρέφει λίγα-λίγα, όποτε μπορεί, πάλι λέει) και δυο χιλιάρικα στο γκόμενο Θύμιο (δανεικά κι αγύριστα).

Δηλαδή, όλος ο κόσμος προθυμοποιείται ξαφνικά να δώσει τα ωραία του λεφτά στην αδελφούλα μου, χωρίς να ξέρουν πότε και αν θα τα πάρουν πίσω! Και αυτό όχι επειδή η Αλίκη έχει κάποια σοβαρή ανάγκη αλλά επειδή της κάπνισε ξαφνικά να μεγαλώσει το σπίτι της!

Όταν εκφράζω την απορία μου στη μαμά, εκείνη με πληροφορεί, με πολύ φυσικό ύφος, πως η Αλίκη έχει 4000 ευρώ στην τράπεζα! Πρώτη φορά το ακούω αυτό! Ως χθες οι Μαρκάκηδες κλαιγόντουσαν νυχθημερόν ότι δεν έχουν δεκάρα τσακιστή! “Μα τα μαζεύει εδώ και πολλά χρόνια!” σπεύδει να τη δικαιολογήσει η μητέρα μου. Αλήθεια, λοιπόν, πώς της περισσεύουν της Αλίκης χρήματα για να βάζει στην τράπεζα; Δεν είναι παρά μια χαμηλόμισθη υπάλληλος, χωρισμένη, με δυο απαιτητικά παιδιά, δίχως καμία βοήθεια από τον πρώην σύζυγο. Ωστόσο, μέχρι τώρα έχει αγοράσει δυο αμάξια, τέσσερις μοτοσυκλέτες, έχει αλλάξει έπιπλα τρεις φορές και πρόσφατα άλλαξε και σύστημα θέρμανσης! Εγώ δεν έχω διανοηθεί ποτέ να κάνω τίποτα από τα παραπάνω, παρόλο που δεν έχω παιδιά ούτε άλλες υποχρεώσεις. Ωστόσο, παρόλο που εργάζομαι ήδη είκοσι χρόνια, στην τράπεζα έχω μαζέψει 8000 ευρώ, δηλαδή μόλις τα διπλά από την Αλίκη!

Απορία 1η: Γιατί καλούμαι πάντα εγώ να τους δανείζω λεφτά, και μάλιστα για περιττά λούσα, όπως μηχανάκια του Γιάννη; Πέρυσι τους δάνεισα 2000 ευρώ, εκ των οποίων μου χρωστούν ακόμη 500, τα οποία αμφιβάλλω αν θα πάρω πίσω.

Συνεπώς, με κοροϊδεύουν τόσα χρόνια ότι τάχα είναι φτωχοί και αδέκαροι, για να μου τραβάνε χρήματα! Μήπως, τελικά, η Αλίκη έχει στην τράπεζα πολύ περισσότερα από 4000 ευρώ; Κι από ποιά πηγή άραγε; Όχι ότι δυσκολεύομαι να μαντέψω...

Απορία 2η: Τόση ασφάλεια νιώθουν πια τα βολεμένα πιόνια του Matrix, ώστε να ξεκινούν παράνομες οικοδομές με χρέος χιλιάδων ευρώ, ενώ τα καθημερινά έξοδα τρέχουν; Εγώ δεν έχω χρέη, ο λογαριασμός μου στην τράπεζα ανέρχεται στα 8000 ευρώ, δεν έχω παιδιά, κι όμως, δεν διανοούμαι ούτε κοτέτσι να χτίσω. Άλλωστε, όσα ρίσκα έχω αποτολμήσει εγώ μέχρι τώρα, κατέληξαν σε απόλυτη αποτυχία. Όλα..

Κυριακή, 6 Μαρτίου 2005

Να και μια ευχάριστη μέρα: Όπως πληροφορήθηκα δια τηλεφώνου, ο Γιάννης Κυριαζόγλου πέρασε τις γραπτές εξετάσεις του Νοεμβρίου για το Celi2 με βαθμό C. Περίμενα καλύτερο βαθμό μετά από τόση προετοιμασία, αλλά ας μην παραπονιέμαι. Το παιδί δεν είναι και κανένα σαΐνι.

Πέρασα το απόγευμα ευχάριστα, μαζί με την Περσεφόνη και τη Σάσα. Τους είπα τα χαρτιά με την Ηλιακή Αρκάνα και, αργά το βράδι, αφού αποχώρησε η Σάσα, παίξαμε Magic με την Πέρσα μέχρι τις 1:00 μετά τα μεσάνυχτα...

Τρίτη, 8 Μαρτίου 2005

Συντονισμός του Πλέγματος: Ώρα 4:10 το απόγευμα, αναχωρώ για μάθημα αγγλικών στην Άννα, κοντά στην Πλατεία Καραϊσκάκη. Ευχάριστη λιακάδα, ουρανός καταγάλανος. Στις 6:00 που τελειώνω, έχει ξεσπάσει καταιγίδα με αστραπές, βροντές και ραγδαία βροχή. Κανονικά, τώρα πρέπει να πάω στον Άλιμο, όπου έχω μάθημα με τη Ρένα στις 7:30. Όμως, δεν έχω πάρει ομπρέλλα μαζί μου, οπότε είμαι αναγκασμένη να περάσω πρώτα από το σπίτι. Τρώω μπόλικη βροχή μέχρι να φθάσω εκεί. Έχω ήδη καθυστερήσει αρκετά όταν, επιτέλους, φεύγω κρατώντας τη μεγάλη μου ομπρέλλα. Η ώρα έχει πάει 7:15 και, όπως διαπιστώνω φθάνοντας στη στάση του 101, ο ουρανός είναι τώρα πεντακάθαρος! Το 101 φεύγει στις 7:50 και

όχι στις 7:40, όπως νόμιζα.

Καταλήγω στην Κάραλη στις 8:30 το βράδι. Μετά το μάθημα, περπατώ για κανένα μισάωρο μέχρι τη λεωφόρο Βουλιαγμένης (δεν εμπιστεύομαι πια τα τοπικά λεωφορεία), όπου βρίσκω το λεωφορείο Α4. Θα χρειαστεί να περπατήσω άλλα 15 λεπτά από τον Άγιο Τρύφωνα μέχρι το σπίτι μου, σέρνοντας παντού το ματσούκι. Καταλήγω στο σπίτι μου στις 10:30 τη νύχτα.

Συμπέρασμα: Ταλαιπωρήθηκα γύρω στις 4,5 ώρες για μια ώρα μάθημα στη Ρένα! Θα έλεγα, πάντως, ότι η σημερινή καταιγίδα ήταν ειδική παραγγελία για μένα, για να ταλαιπωρηθώ και να χάσω χρόνο άνευ λόγου και αιτίας! “Μα για όλο τον κόσμο έβρεξε, όχι μόνο για σένα!” θα μου αντιτάξει πονηρά το Matrix. Ναι, μα ο υπόλοιπος κόσμος ήταν στα σπιτάκια τους, αραχτοί και λάιτ! Μόνο εγώ έπρεπε να τρέξω από την Πλατεία Καραϊσκάκη στον Άλιμο, ακριβώς την ώρα την μπόρας, χωρίς να έχω εξαρχής μαζί μου ομπρέλλα. Capito?

Παρασκευή, 11 Μαρτίου 2005

Η ώρα είναι 7:15 το απόγευμα, έχω μάθημα με το Μανώλη αλλά ο φωστήρ κουτουλάει από τη νύστα: “Δεν κοιμήθηκα καλά χθες τη νύχτα”, με πληροφορεί. “Σηκώθηκα κι έπεσα πέντε φορές (ντουπ-ντουπ-ντουπ-ντουπ-ντουπ) πάνω στην πόρτα της τουαλέτας, γιατί ήμουν μισοκοιμισμένος και δεν έβλεπα πως είναι κλειστή”.

Το σαΐνι αδυνατεί να μιλήσει σωστά, μασάει τα λόγια του όταν μιλάει και συνηθίζει να επαναλαμβάνει την ίδια συλλαβή πολλές φορές (“έπε-έπε-έπεσα πάνωνωνω στην πόπόπόρτα”). Δεν πάσχει από τραυλισμό, απλά χάνει το μπούσουλα όταν προσπαθεί να σκεφθεί.

Κι όμως: Αυτό το ον προχωρά ακάθεκτο στο σχολείο και στη ζωή του: Έχει πάρει στον έλεγχο άριστα 10 σε όλα τα μαθήματα, εκτός από ένα 9άρι στη ζωγραφική κι ένα 8άρι στη μουσική! Προβιβάζεται κάθε χρόνο με άριστα κι έχει αρκετούς φίλους! Το παιδί είναι Το παιδί είναι “φυτό”, ο Mr Bean σε μικρογραφία! Πώς είναι δυνατόν να μη τον κοροϊδεύουν τα

υπόλοιπα παιδιά στο σχολείο; Αμφιβάλλω αν έχει το 1/10 των προβλημάτων που είχα εγώ στην ηλικία του...

Ανθρώπινες Προσωπικότητες: Λέγεται ότι κάθε άνθρωπος διαθέτει τη δική του ξεχωριστή προσωπικότητα. Αυτό μπορεί να είναι αλήθεια· όμως, είναι επίσης αλήθεια ότι όλες οι ανθρώπινες προσωπικότητες, παρά τις απειράριθμες παραλλαγές τους, καταλήγουν τελικά στις ίδιες ακριβώς πάγιες αντιδράσεις:

α) Αντιλογία: Όποια πρόταση κι αν ακούσουν, αυθόρμητα και άμεσα εκφράζουν αντίρρηση: "Αποκλείεται!" ... "Λες βλακείες!" ... "Δε νομίζω!" ... "Μήπως όμως..." ... "Ναι μεν αλλά..." ... "Είναι απόλυτο αυτό;" και μυριάδες άλλες παραλλαγές διαφωνίας.

β) Ανυπακοή: Προβάλλουν πάντα σθεναρή αντίσταση σε αναμενόμενες, λογικές εντολές: Ο μαθητής πάει κόντρα στο δάσκαλο, τα παιδιά πάνε κόντρα στους μεγάλους, ο άνδρας αρνείται να παρέχει τα προς το ζην στην οικογένειά του, κ.ο.κ. Σε κάθε περίπτωση, έχουν πάντα έτοιμη τη δικαιολογία: "Γιατί να κάνουμε αυτό και όχι εκείνο;" ... "Βαριέμαι" ... "Είμαι πολύυυυ κουρασμένος!" ... "Εγώ δεν κάνω τέτοια πράγματα!" ... "Δεν μπορώ, γιατί μου χάλασε το στυλό, το μολύβι, το κομπιούτερ", κλπ. Βέβαια, αργά ή γρήγορα, οι αντιδραστικοί αναγκάζονται εκ των πραγμάτων να συμμορφωθούν. Πρώτα όμως θα σου βγάλουν την ψυχή.

Γιατί το κάνουν, όμως, αυτό; Επειδή έτσι απορροφούν ενέργεια! Τα τέρατα που λέγονται άνθρωποι έχουν και βαμπιρική φύση. Επιπλέον, είναι λίγο ή πολύ παρανοϊκοί. Πάντως, δεν φέρνουν καθόλου σθεναρή αντίσταση σε εντολές παραφρόνων ηγετών. Για παράδειγμα, εκατομμύρια φιλήσυχοι οικογενειάρχες υπάκουσαν κάποτε τυφλά στον Χίτλερ· ακόμη περισσότερα εκατομμύρια "πιστών" υπακούνε τυφλά στις παράλογες επιταγές των θρησκευτικών ηγετών.

Υπάρχουν δυο βασικά χαρακτηριστικά που διέπουν την ανθρώπινη διάνοια: η ανοησία και η τρέλα. Κάποιοι διέπονται περισσότερο από την ανοησία, ενώ άλλοι από την τρέλα. "Όταν

είμαι μετρημένος και λογικός, κανείς δεν με κάνει παρέα, ούτε οι φίλοι μου ούτε οι γκόμενες! Όταν φέρομαι αλλοπρόσαλλα, πρόστυχα, αλαζονικά, τότε όλοι με παραδέχονται κι επιζητούν τη συντροφιά μου!" ομολογεί ο 20χρονος ανηψιός μου ο Γιάννης.

Καθαρή Δευτέρα, 14 Μαρτίου 2005

Μεσημεριανό σαρακοστιανό γεύμα με τους γονείς μου, την Αλίκη και τον Θύμιο. Αρχικά ο Νάσος έλειπε (τι χαρά!), γρήγορα όμως εμφανίστηκε. Αμέσως έπιασε τη μπάλα του μπάσκετ κι άρχισε να την παίζει ρυθμικά και νευρικά στα χέρια του, χωρίς σταματημό. Δεν κάθησε καν στο τραπέζι· έμεινε όρθιος, πάντα παίζοντας τη μπάλα εκνευριστικά, φροντίζοντας να τραβά την προσοχή και την ενέργεια όλων, απαιτώντας επίμονα από την αδελφή μου να του δώσει τα κλειδιά του αυτοκινήτου. "Δεν στα δίνω!" φώναζε η Αλίκη, εφόσον ο νεαρός δεν διαθέτει δίπλωμα. "Εγώ τα θέλω!" επέμενε ο Νάσος -ξανά και ξανά η ίδια στιχομυθία, σα να κόλλησε η βελόνα, και δως του η μπάλα, νταπ-ντουπ, στο πάτωμα ή στα χέρια του.

Αδύνατο να συνεχιστεί οποιαδήποτε κουβέντα στο τραπέζι, κάτω από το σατανικό, σχιστό, πονηρόκακο μάτι του Θανάση, με το μόνιμα τσαντισμένο ύφος και τη μάγκικη, εξυπνακίστικη φωνή. Η παρουσία του και μόνο βαραίνει αφόρητα οποιαδήποτε ατμόσφαιρα. Και όμως, είναι πολύ δημοφιλής, έχει αμέτρητους φίλους, τα Τέρατα τον έχουν για πρότυπο...

Παρασκευή, 18 Μαρτίου 2005

Το μυστήριον της Παρασκευής: Η καλή μου μαθήτρια, η Ξένια, πήρε τον σχολικό έλεγχό της με γενικό βαθμό 19,1. Όπως η ίδια μου εκμυστηρεύτηκε, στο μάθημα πληροφορικής πήρε 09 αλλά 19 στον έλεγχο!

"Γενικά, όμως, θα είσαι άριστη στα μαθήματα", υπέθεσα.

"Όχι, όχι! Στο πρώτο τρίμηνο είχα πάρει 14 στο διαγώνισμα και 16 στον έλεγχο!"

"Τότε, στο επόμενο τρίμηνο φρόντισε να πάρει κανένα πεντάρι

στο διαγώνισμα, για να σου βάλουν 20 στον έλεγχο!”

Παρεπιπτόντως: Στα αγγλικά που κάνουμε, η Ξένια δεν ξεπερνά σχεδόν ποτέ το 16. Πώς στο γυμνάσιο βγάζει 19άρια;

Σάββατο, 19 Μαρτίου 2005

Συνάντηση με τη Μαρία Σχοινά, μετά από ένα μήνα που είχαμε να βρεθούμε επειδή φιλοξενούσε τον αδελφό της από την Αμερική και δεν είχε χρόνο για άλλα πράγματα. Τώρα, όμως, είναι εδώ, στο σαλόνι μου, και μου διηγείται τις πρόσφατες περιπέτειές της: Ως γνωστόν, η Μαρία είχε συνάψει πριν από χρόνια ορισμένα δάνεια σε τράπεζες, τα οποία όμως αδυνατούσε να ξεπληρώσει, με αποτέλεσμα οι τόκοι υπερημερίας να αυξάνουν κατακόρυφα το αρχικό ποσό. Έτσι, σιγάσιγά το αρχικό χρέος του ενός εκατομμυρίου δραχμών έφθασε τα πέντε εκατομμύρια, όλες οι προθεσμίες έληξαν και η τράπεζα άρχισε να διεκδικεί το μοναδικό σπίτι της Μαρίας, στα Πατήσια.

Εντέλει, ήλθε ο αδελφός της από την Αμερική και πούλησε μια γκαρσονιέρα που είχε ακατοίκητη στους Αμπελοκήπους για να βοηθήσει τη Μαρία. Το σπίτι της φίλης μου σώθηκε κυριολεκτικά το τελευταίο δευτερόλεπτο, καθώς η όλη διαδικασία καθυστέρησε επικίνδυνα εξαιτίας απίθανων εμποδίων:

α) Το κομπιούτερ στην πολεοδομία δεν έβρισκε το διαμέρισμα στους Αμπελοκήπους, σα να ήταν ανύπαρκτο! Χρειάστηκε να κινήσουν γη και ουρανό για να βρεθεί το σχετικό έγγραφο.

β) Στα συμβόλαιο ήταν λάθος γραμμένο το όνομα του ιδιοκτήτη, η διεύθυνση του σπιτιού και το εμβαδόν του. Απαιτήθηκε φοβερή διαδικασία για να διορθωθούν όλα τα σφάλματα. Αλήθεια, όταν φτιάχτηκε εκείνο το συμβόλαιο, κανείς από τους ενδιαφερόμενους δεν παρατήρησε αυτά τα λάθη;

γ) Την τελευταία μέρα της προθεσμίας, αφού επιτέλους διορθώθηκαν όλα τα σφάλματα και βγήκαν όλα τα χαρτιά, η Μαρία και ο αδελφός της ξεκίνησαν για την τράπεζα. Είδαν κι έπαθαν να βρουν ταξί κι όταν επιτέλους το βρήκαν, σύντομα κόλλησαν σε τρομερή κίνηση επειδή ένα δέντρο είχε πέσει στην Πατησίων κι

ένα ειδικό συνεργείο έκλεινε το δρόμο για να το μαζέψει!
δ) Φοβήθηκαν μήπως δεν προλάβουν την τράπεζα ανοιχτή αλλά τελικά έφτασαν την τελευταία στιγμή και ξεπλήρωσαν το δάνειο. Αν αργούσαν λίγα λεπτά ακόμη, η τράπεζα θα έκλεινε, η προθεσμία θα έληγε και η Μαρία θα έχανε το σπίτι της! Λεπτομέρεια: Μόλις ξεχρέωσε, ο αρμόδιος υπάλληλος προσπάθησε να την πείσει να πάρει καινούργιο δάνειο.
"Τελικά, τίποτα δεν είναι εύκολο σ' αυτή τη ζωή!" καταλήγει η φίλη μου. "Σου τα παρουσιάζουν όλα πανεύκολα, σου λένε ότι αρκεί να θέλεις κάτι και θα γίνει, ή ότι φθάνει να κουνήσεις το μικρό σου δακτυλάκι για να πετύχεις τα πάντα! Αυτό, όμως, είναι ψέμα! Τίποτα δεν είναι εύκολο..."

Κυριακή, 20 Μαρτίου 2005

Προφητικό Όνειρο: Ο ανηψιός μου ο Γιάννης και ο πατέρας του είναι εδώ και μου μιλούν χαρωπά. Είναι και οι δυο όμορφοι, φωτεινοί, με γαλάζια πουκάμισα κεντημένα με κόκκινες κλωστές. *Επαλήθευση: Ο Γιάννης καταφθάνει σήμερα απρόσμενα από τη Χίο, με άδεια από το στρατό, αν και είχαν πει πως δεν θα του έδιναν...*

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Περπατώ σε κεντρικό δρόμο της Κάτω Γλυφάδας και συνομιλώ με κάποιον Χρήστο, ο οποίος μου εξηγεί ότι:
"Σύμφωνα με τις Γραφές, μετά θάνατον μπορούν να σωθούν μονάχα εκείνοι που τα πτώματά τους έχουν ταφεί ολόκληρα!"
"Κι αν κάποιος χάσει ένα μέλος σε ατύχημα; Αν από δυστύχημα, μια έκρηξη για παράδειγμα, το πτώμα διαμελιστεί;" απορώ εγώ.
"Αν δεν είσαι εσύ υπαίτιος γι' αυτό, τότε ο Κύριος έχει κατανόηση", μου απαντά.

Πιο πέρα, ορισμένοι διαφημίζουν μια σύγχρονη μέθοδο αθανασίας, η οποία προϋποθέτει την αντικατάσταση των φυσικών μελών του σώματος με βιονικά. Ρωτάω το Χρήστο γι' αυτό· εκείνος με αποτρέπει και με πείθει να μη δεχθώ τη συγκεκριμένη μέθοδος αθανασίας. Τέλος, με αγκαλιάζει ευχαριστημένος και μαζί με άλλους ακολουθούμε μια πομπή.

Πιθανή ερμηνεία: Φαίνεται πως είναι επιζήμιο για την ψυχή όταν το σώμα δέχεται μηχανικές ή βιονικές μετατροπές...⇑

Φοράς τα δεσμά της σκλαβιάς σου: Απ' όλα τα έμβια όντα στον πλανήτη, ο άνθρωπος είναι το μοναδικό που χρειάζεται να φορά ρούχα. Αυτό είναι αναγκαίο επειδή -σε αντίθεση με όλα τα υπόλοιπα ζώα- το ανθρώπινο είναι το μοναδικό είδος που επιλέγει να ζει σε περιβάλλοντα ακατάλληλα γι' αυτό, δηλαδή μακριά από τη ζέστη του Ισημερινού.

Από την άλλη πλευρά, αυτά που φοράς είναι περισσότερο δεσμά παρά ρούχα: Τα πιο πολλά είδη ενδυμάτων δεν στρώνουν πάνω σου με τίποτα: Σε δένουν, σε σφίγγουν, σε "τραβάνε", σου περιορίζουν τις κινήσεις. Ομοίως, τα παπούτσια στενεύουν, "χτυπάνε", πονάνε. Αν, μάλιστα, είσαι γυναίκα και μάλιστα κοκέτα, τότε τα ρούχα δεν καλύπτουν καν το σώμα σου ικανοποιητικά και χρησιμεύουν περισσότερο για να σε μετατρέπουν σε σεξουαλικό αντικείμενο. Έτσι, ακόμη και το χειμώνα είσαι υποχρεωμένη να φοράς λεπτά, κρύα υφάσματα που αφήνουν μπόλικη σάρκα γυμνή μέσα στο ψύχος. Παράλληλα, είσαι υποχρεωμένη να ισορροπείς πάνω σε στενά παπούτσια με τακούνι "στιλέτο", κατάλληλα μόνο για να μπαινοβγαίνεις στο αμάξι στο αμάξι του συζύγου, του γκόμενου, του πελάτη...

Σάββατο, 26 Μαρτίου 2005

Ακόμη μια φορά φέτος, έχω αναλάβει να κάνω δωρεάν ιδιαίτερα μαθήματα αγγλικών στους Μαρκάκηδες, και συγκεκριμένα στον Θανάση. Σήμερα ειδικά, ο νεαρός είναι πολύ εκνευριστικός: Δεν κάνει τίποτα απ' όσα του λέω, φωνάζει διαρκώς σαν γάιδαρος και απαιτεί να του βάλω 20άρι. Εγώ του λέω ότι κάνει σαν το Μανώλη ή σαν τον Παντελή: "Έλα, Παντελή, λύσε την άσκηση!" τον πειράζω. Εκείνος αφρίζει από το κακό του, αρνείται να κάνει οτιδήποτε και τελικά σηκώνεται και τρέχει πάνω, στο σπίτι του, φουρκισμένος.

Κατόπιν κάθομαι να συμπληρώσω ορισμένες καταγραφές στο ημερολόγιό μου μα στέκεται αδύνατον! Γράφω μια παρά-

γραφο, μα προκύπτει ασυνάρτητη· τη σβήνω, την ξαναγράφω, τα ίδια χάλια. Δεν μπορώ να ελέγξω τις σκέψεις μου κι εγκαταλείπω την προσπάθεια, ενώ αναρωτιέμαι τι μ' έχει πιάσει.

Αμέσως μετά καταφθάνει η αδελφή μου μαζί με τον καφέ της και μου εξηγεί ήρεμα ότι ο Νάσος έκλαιγε με μαύρο δάκρυ και παραπονιόταν πως τον αποκαλούσα "Παντελή" και "Μανώλη", δηλαδή χαζό! "Και θα δεις εγώ τι θα της κάνω, θα της σπάσω τα νεύρα!" έλεγε και ξανάλεγε όλο τσαντίλα ο Νάσος, μου αποκαλύπτει η Αλίκη. Σημειωτέον ότι η αδελφή μου δεν του έδωσε ιδιαίτερη σημασία επειδή ξέρει τι σπασαρχίδι είναι ο γιόκας της.

Έχουμε και λέμε: Ένα άτομο με κακολογούσε, χωρίς μάλιστα να βρίσκει θετική ανταπόκριση, και όση ώρα γινόταν αυτό εγώ δεν μπορούσα να λειτουργήσω! Φαίνεται ότι η κακογλωσσιά επηρεάζει το θύμα με τρόπο ασυνείδητο, τηλεπαθητικό. Γύρευε, λοιπόν, τι επίδραση έχει πάνω μου η συντονισμένη γλωσσοφαγιά από πλήθη ανθρώπων, επί δεκαετίες ολόκληρες! Ουκ ολίγες φορές, άλλωστε, έχω συλλάβει τον εαυτό μου να φέρεται ανεξήγητα ηλίθια ή να μπλοκάρεται σοβαρά όταν βρίσκεται ανάμεσα σε άτομα που πρόσκεινται αρνητικά απέναντί μου. Ακόμη κι όταν συνειδητοποιώ τι συμβαίνει, μου είναι αδύνατο να ελέγξω τις πράξεις και τα λόγια μου. *Μοιραία, γινόμαστε ότι θέλουν οι άλλοι να γίνουμε...*

Εικόνες του Πλέγματος: Σ' ένα παλιό παραμύθι, τρεις μοίρες κακίστρες μοιραίνουν ένα νεογέννητο:

1η: "Να γίνει τόσο άσχημος, ώστε όσοι τον βλέπουν να παίρνουν δρόμο!"

2η: "Να είναι πάντα άρρωστος και ανάπηρος, ώστε να τον σιχαίνονται όλοι!"

3η (και φαρμακερή): "Οι κατάρες αυτές δεν είναι τόσο φοβερές, επειδή όλο και κάποιος θα βρεθεί να δείξει λίγη συμπάθεια σ' έναν άσχημο ανάπηρο! Εγώ, όμως, θα του δώσω μια τέτοια κατάρα, που θα τον μισούν όλοι οι άνθρωποι ανεξαιρέτως: Να γίνει μεγαλοφυία!"

Τετάρτη, 30 Μαρτίου 2005

Η Περιπέτεια της Νύχτας: Μια φωτεινή, ανάρια θηλυκή ύπαρξη, με μακριά ξανθά μαλλιά σαν αναλυτό χρυσάφι, μάχεται ενάντια σε έναν σκιερό αντίπαλο που μοιάζει να 'ναι φτιαγμένος από μαύρο πυκνό καπνό. Η κοπέλα πολεμά καλά στην αρχή· γρήγορα, όμως, αυτός πέφτει πάνω της και την καταπλακώνει. Εκείνη (εγώ;) όχι μόνο δεν κάνει πλέον καμία προσπάθεια να ξεφύγει αλλά νιώθει και μια παράξενη, ηδονική ικανοποίηση, που καταλήγει σε οργασμό...

Ξυπνώ ανήσυχη και αναρωτιέμαι:
Ποιά δαιμονική παγίδα πρέπει να προσέξω;